

[Đồng Nhân Tiết Hiếu] Ma Đạo Tổ Sư - Chi Dương Diệu Tinh Trần

Contents

[Đồng Nhân Tiết Hiếu] Ma Đạo Tổ Sư - Chi Dương Diệu Tinh Trần	1
1. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 1	2
2. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 2	3
3. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 3	6
4. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 4	7
5. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 5	10
6. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 5-2: Đoản Sói Và Thỏ	13
7. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 6	13
8. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 7	18
9. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 8	20
10. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 9	24
11. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 10	26
12. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 11	30
13. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 12	33
14. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 13	35
15. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 14: Phiên Ngoại	40

[Đồng Nhân Tiết Hiếu] Ma Đạo Tổ Sư - Chi Dương Diệu Tinh Trần

Giới thiệu

Couple chính: Tiết Dương x Hiếu Tinh Trần, HE Các nhân vật khác: Tống Lam, Bảo Sơn Táng Nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-tiet-hieu-ma-dao-to-su-chi-duong-dieu-tinh-tran>

1. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 1

Ai đi ngang qua phía đông Nghĩa Thành sẽ thấy những dãy núi san sát nhau, sáng sớm sương mù bao phủ, thật lâu không tiêu tán. Dưới chân núi đất đá chồng chất, cỏ dại mọc um tùm, tuy nhiên không biết từ bao lâu đã có gốc cổ thụ tên Thường Thanh, vào xuân vẫn nghe tiếng chim hót ríu rít không yên trên những tán lá.

Khe núi này vốn không có người sinh sống, tuy nhiên hôm nay thật khác ngày thường. Dưới gốc cổ thụ đặt cỗ quan tài mở nắp chứa thi thể của một vị đạo trưởng thân bạch y, hai tay đan trước ngực giữ lấy phất trần, bộ dáng tuấn tú văn nhã, khuôn mặt tái nhợt, thần sắc thật ảm đạm. Tuy đôi mắt đã bịt kín nhưng vẫn thấy được một ít nét an tĩnh, thanh bình còn sót lại trên mặt người đã khuất.

Tổng Lam đứng cách đây không xa, tay trái y cầm Tỏa Linh Nang, tay phải cầm một cành cây lớn. Hôm nay trời không gió, y muốn làm một việc cuối cùng trước khi rời khỏi Nghĩa Thành, hỏa táng thi thể Hiếu Tinh Trần.

Lúc này đây từng dòng hồi ức lần lượt hiện về trước mắt, cứ như cơn ác mộng chỉ xảy ra ngày hôm qua. Ba tháng sau khi chia tay với đám người Hàm Quang Quân, Tổng Lam thật sự không rời đi, y muốn ở lại để dọn sạch yêu khí xung quanh vùng đất này. Từ sau khi yêu khí tiêu biến, vài năm gần đây vùng phụ cận Nghĩa Thành dân cư tập trung sinh sống càng đông đúc hơn. Cuối cùng thì y cũng có thể hoàn thành được một phần tâm nguyện của Hiếu Tinh Trần, vững tâm bước tiếp trên con đường đã quyết không lui. Nhưng dù trừ ma diệt tà, y vẫn không quên một lời hứa còn nợ lại: “Hỏa táng thi thể, an dưỡng hồn phách”.

Tổng Lam lặng yên nhìn khuôn mặt cổ nhân lần cuối. Nghĩa Thành trong mấy năm sương mù vẫn bao phủ dày đặc, âm hồn quẩn quanh nên thi thể Hiếu Tinh Trần được bảo tồn rất tốt, không bị hủ hóa, bộ dáng vẫn như trước kia không thay đổi.

Tổng Lam cúi xuống, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt nhìn không rõ biểu tình như muốn che đi cảm xúc hiện giờ. Tay y không chủ động đánh rơi ngọn đuốc đang cháy, ngọn lửa bén vào cành cây nhỏ bên ngoài và dần lan rộng.

Y lúc này thất thần nhìn chăm chú, mày nhíu chặt, như tự nhủ: “Tinh Trần, đệ hãy an nghỉ đi, ước nguyện của đệ ta quyết không từ bỏ, đệ hãy dõi theo xem”.

Đột nhiên sau lưng y phát ra tiếng động, lúc này trời đất âm u, gió thổi ngày càng mạnh như muốn đem ngọn lửa dập tắt. Tổng Lam lấy tay che mắt, nhìn không rõ cảnh phía trước. Y chỉ cảm giác được có điều gì đó không ổn, một biến cố lớn sắp xảy đến.

Lúc này gió như dừng hẳn, Tổng Lam thật sự cảm thấy kỳ quái, đang muốn đến gần nhìn, lại đột nhiên cảm nhận được một cơn tê dại, rung mình từ gót chân đi lên. Như có gì điều khiển cơ thể, y không thể cử động theo ý muốn bản thân, trong đầu y có tiếng rít gào: “Đi ra. Biến ra ngay”.

“Tổng đạo trưởng, đã lâu không gặp.” Một giọng nói lười biếng cất lên phía sau lưng, giọng nói này thật sự cả đời y không muốn nghe lại.

Da đầu Tổng Lam run lên, chậm rãi xoay người lại. Ở lùm cây gần đó y thấy một nam nhân vận y phục đen, tay trái cầm một khối triện khắc hoa văn không rõ, tay phải cầm quả sơn trà đang cắn dở. Người nam nhân này có đôi mắt sáng, mũi cao, tuy thần sắc khá nhợt nhạt nhưng có thể được xem là tuấn tú. Lúc này đây trong đôi mắt kia lóe lên hung quang, ánh nhìn thẳng tắp dừng trên người Tổng Lam.

Tổng Lam mở miệng, cảm giác lẫn lộn thật không rõ. Vừa hận vừa sợ, tay y vô thức nắm chặt Tỏa Linh Nang, miệng muốn gọi thật lớn tên người kia nhưng lại không phát ra tiếng.

Tiết Dương liếc nhìn “Hử” một tiếng “Người đừng phát ra tiếng, cho dù người có hét lên được thì cũng chẳng khác gì một cỗ hung thi gào rống mà thôi”. Hắn bước đến gần, cười lộ chiếc răng khểnh: “Hung thi thì mãi là hung thi, cho dù đình có được nhờ ra thì vẫn phải nghe lệnh ta!!”

Vừa dứt lời, Tiết Dương cầm âm hổ phù giơ lên. Gió ngày càng mạnh, như muốn thổi bay tất cả mọi thứ.

Tổng Lam xoay người lại, chỉ thấy một đám tẩu thi vây xung quanh quan tài của Hiếu Tinh Trần, cố gắng đem ngọn lửa dập tắt. Nhìn quanh bốn phía, lúc này Tổng Lam mới nhận ra cơn gió lúc này hoàn toàn

không phải gió, đây chỉ là các linh hồn tụ hội lại thành lốc xoáy, như tiếp thêm sức mạnh cho đám tẩu thi. Thế cuộc lần này thật sự không đơn giản, Tống Lam liếc nhìn Tiết Dương, cố gắng giữ đầu óc thanh tỉnh nhưng hoàn toàn không thể. Y đã mất khả năng tự khống chế, trông mắt lúc này đã trắng dã, ý thức dần biến mất, trở lại thành cỗ hung thi lúc đầu.

Tiết Dương chậm rãi bước đến gần, sau khi đem âm hổ phù cất kỹ, hắn lấy trong túi ra hai cây đinh màu đen liền không chút chần chừ cắm vào thái dương Tống Lam. Hắn phe phẩy tay trước mặt y một hồi, xì một tiếng khinh miệt, mắng: “Còn nói là linh lực cao gì chứ, xem ra còn yếu hơn trước kia nữa!”. Sau khi xả một tràng cơn tức tích tụ, hắn nhanh nhẹn cướp lấy Tỏa linh nang trong tay y.

Ngọn lửa đã sớm được dập tắt, Tiết Dương liền làm một chút thuật xua đuổi đi những âm hồn và tẩu thi vướng bận, một tay hắn ôm ngang người Hiếu Tinh Trần, lúc này liền không khách khí liếc nhìn Tống Lam bằng nửa con mắt, nói lớn: “Hung thi đạo trưởng, người mau trở về nghĩa trang quét dọn sạch sẽ đi, đợi lát nữa chúng ta về sau.”

Tống Lam nghe lời xoay người hướng về phía Nghĩa thành, Tiết Dương nhếch mép, nở nụ cười kì dị: “Trở về ta sẽ thu thập người sau, chờ đấy cho ta.”

Sau khi Tống Lam rời đi, lúc này Tiết Dương mới chú ý đến con người trong lòng mình. Hắn cúi người một tay nhắc vai Hiếu Tinh Trần, tay kia choàng xuống dưới chân nhắc bổng y lên ôm vào trong lòng. Tiết Dương nhìn quanh, quyết định ngồi xuống gốc Thường Thanh một lát. Hiếu Tinh Trần đạo bào lửa vẫn chưa bén tới, vẫn như cũ thanh sạch, gương mặt khô ngô tài nhợt tiêu tụy.

Tiết Dương vươn tay, muốn sờ chiếc cằm tuấn tú kia, nhưng bàn tay giơ lên không trung liền rút lại, nghĩ nghĩ một hồi, hắn hiện tại hai tay đều bẩn do lúc nãy chạm vào vài cành cây khô, nếu không cẩn thận sẽ vậy bẩn y, không được, vẫn để sau thì hơn.

“Đạo trưởng, chỉ một thời gian không gặp thôi mà người sao lại gầy như thế? Vừa rồi bế người lên thấy nhẹ hăng, so với bế một cô gái yếu đuối chẳng khác gì”. Lúc này Tiết Dương sờ tay vào Tỏa linh nang, hồn phách bên trong như khinh tán, cứ như cố gắng muốn thoát ra khỏi vật bảo hộ để tan vào hư ảo. Tiết Dương nhíu mày nói: “Hồn phách của người sao lại nhẹ đi thế này, chẳng lẽ người vĩnh viễn không muốn trở lại thế gian hay sao?”

Khi nói xong, lập tức trong đôi mắt đen ấy xuất hiện vài tia tiểu ý, còn lộ ra vài phần cố chấp: “Không việc gì, đạo trưởng Hiếu Tinh Trần, chúng ta hãy cùng đi tìm sư tôn người đi! Người không muốn về lại nơi đây, được thôi, sư tôn người sẽ có cách triệu người phải về”.

Không nhanh không chậm, Tiết Dương mở Tỏa linh nang, đồng thời rút ra âm hổ phù. Âm hổ phù linh lực cường đại, lập tức những tàn hồn lúc nãy Tiết Dương gọi chưa tan hết liền bị hút vào cơ thể của hắn.

2. Chi Dương Diệt Tinh Trần - Chương 2

Sự thật rằng mười hai năm trước khi lật xem những bản thảo còn sót lại của Di Lăng Lão tổ, Tiết Dương phát hiện ra rằng hắn hứng thú không phải với việc phục chế âm hổ phù, cái thu hút hắn hơn chính là phương pháp cùng linh hồn tương thông: Cộng tinh.

Trong bản thảo viết cộng tinh nghĩa là trực tiếp xâm nhập vào hồn của oán linh, lấy chính bản thân mình làm môi giới, vẫn chỉ sở văn, quan chi sở quan, cảm chi sở cảm. Nếu như tâm trạng oán linh quá mức mãnh liệt thì phải cùng chịu chung nỗi đau thương, cảm phần, hay “mùng rở” gì đó tác động lên.

Lúc ấy Tiết Dương liền tức tốc học lại phương pháp này, nghĩ rằng ngày sau có thể ứng dụng thực tiễn đi thanh lâu tùy tiện sát kỹ nữ, chỉ là thực hành những gì đã học, hắn thật sự chưa bao giờ nghĩ qua ân ái cùng các nàng.

Ấy vậy mà đến nay vẫn chưa có cơ hội, thật may mắn hôm nay có thể đem lý thuyết ra xài.

Vốn dĩ Cộng tình là một pháp môn cực kỳ nguy hiểm, nếu không thể kiểm soát được, oán linh sẽ thừa dịp đoạt xá hoặc thần diệt chết bất đắc kỳ tử. Thế nhưng bởi vì hồn phách Hiếu Tinh Trần cực kỳ yếu ớt, hơn nữa âm hổ phù Tiết Dương mang bên người hoàn toàn có thể khống chế được cục diện, cũng không cần người giám sát, hắn có thể tự tin rằng bản thân có thể thoát khỏi trạng thái nhập hồn khi mở mắt ra.

Tiết Dương cảm nhận hồn phách của Hiếu Tinh Trần bay vào trong cơ thể, sau đây là một trận thiên hoàn địa chuyển, linh hồn như rơi xuống đất. Trước mắt Tiết Dương là cảnh đồi núi trập trùng, Hiếu Tinh Trần tay cầm Sương Hoa, thân mang bạch y, bên hông là đai lưng xanh lam, thế nhưng lúc này vẫn chưa có phát trần. Trời lúc này đã ngả sang hoàng hôn, y đang lội qua một con lạch nhỏ, nước chảy róc rách, hướng thẳng hạ sơn mà đi.

Lúc Hiếu Tinh Trần soi bóng mình xuống nước, Tiết Dương mới thấy được đây là thiếu niên chừng mười hai mười ba tuổi, khuôn mặt có vẻ non nớt mà tuấn lệ, mi mục như họa nhưng chứa vài phần cứng cỏi. Hắn trong lòng thầm than: “Thật không ngờ nha, đạo trưởng ơi đạo trưởng, hóa ra trước đây gương mặt người lại khả ái như vậy, thế mà ta cứ tưởng nhìn người phải thanh cao cấm dục lắm chứ, không phù hợp hình tượng tí nào!”

Hiếu Tinh Trần tiếp tục đường đi ngoằn ngoèo, ven đường bụi cây rậm rạp, che đường có chút khó đi. Tiết Dương âm thầm nhớ kỹ từng khúc cua quẹo để đến nơi ở của Bảo Sơn Táng Nhân, cầu người kia cứu giúp.

Không biết đã đi qua vài tòa sơn, hơn chục khúc quẹo, cảnh vật trước mắt lúc này có chút biến hóa. Tiết Dương đã muốn ngủ tới nơi thế rồi bỗng phát hiện cảnh vật lúc này có phần trắng lợt, đối khác hơn rất nhiều. Hắn lập tức thanh tỉnh lại, vừa rồi đi qua đường đá trên núi tuy rằng cũng có cây cỏ nhưng có vẻ héo úa, cảnh vật có chút thê lương. Thế nhưng càng đi sâu vào bên trong mới phát hiện thực vật mọc tươi tốt hơn, rậm rạp hơn rất nhiều.

Tiết Dương biết hắn đang ngày càng đến gần nơi ở của vị tiên nhân bí ẩn. Tiên môn thế gia linh lực không chỉ được đề cao qua tu vi mà cơ thể như còn phát ra linh khí khiến thảo mộc xung quanh sức sống bừng bừng, đây mới là cảnh giới cao.

Hiếu Tinh Trần đẩy ra vài cành lá mọc thấp, bước thẳng lên phía trước, cuối cùng dừng lại trước một sơn động. Cửa động hình vòm đóng kín, trên cửa có vài dây leo.

Tiết Dương trong lòng cười mắng: “Lão gia hỏa này trốn ở cái nơi khí ho cò gáy này! Trốn sâu trong động thể, thiên tài mới tìm được, ha ha, tiểu Tinh Trần thật là một đứa trẻ lanh lợi!”

Hiếu Tinh Trần lẩm nhẩm đọc: “Trắc bĩ Nam Sơn, ngôn thải dương xỉ, quân tử không thấy, lo lắng tuyết tuyết. Diệc vừa gặp chi, diệc vừa cầu chi, ta tâm đắc nói.”

Tiết Dương ngây ra một lúc: Gì cơ?

Một lúc sau cửa mở, một đạo trưởng thân bạch y liền xuất hiện, tóc dài chấm lưng, một cổ tiên khí bức người, tay cầm phát trần, khuôn mặt nữ tử đẹp như tranh vẽ, một nhan sắc thật động lòng người.

Hiếu Tinh Trần liền hành lễ: “Sư tôn, đồ nhi đã hàng phách trở về ạ.”

Bảo sơn Táng nhân hơi gật đầu, đưa tay tiếp nhận Tỏa linh nang trong tay Hiếu Tinh Trần, liền nói: “Tuy rằng đã thành công hàng phục Tàn Sơn ác linh, nhưng trên người ngươi không tránh khỏi bị nhiễm sát khí và yêu khí của nó; chính vì vậy trước mắt ra dòng thác phía sau chân núi gột rửa thay y phục đi rồi hãy vào động.”

Hiếu Tinh Trần vâng dạ, quay người hướng ra phía sau núi. Bởi vì thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại tâm tình y phải nói là phi thường tốt, miệng còn ngâm nga một khúc hát. Tiết Dương ngược lại có chút sinh khí, cảm giận thầm nghĩ: “Lão yêu bà kia nói thế chẳng phải chê Hiếu Tinh Trần bẩn sao, bày đặt gột rửa mới được vào động!”

Tiết Dương cảm thấy khó chịu, bực dọc, hoàn toàn không chú ý tới Hiếu Tinh Trần đã chạy tới bờ suối, thoát cái cỏi sạch, bước chậm rãi ra giữa lòng suối, lộ ra thân hình trắng nõn gầy gò.

Hiếu Tinh Trần nghe theo lời sư tôn phân phó, cẩn thận thanh tẩy cơ thể mình, dùng thanh linh hà thủy chà lên người để đuổi sạch đi yêu khí. Tiết Dương liền theo tầm nhìn của Hiếu Tinh Trần, cảm nhận qua

xúc cảm đánh giá cơ thể y. Mặc dù đang cộng tình nhưng khoe môi Tiết Dương lại nở nụ cười: “Xem vậy chứ đạo trưởng nhà ta cơ thể nhìn cũng rất cân xứng rắn chắc đấy, có điều hơi gầy, tiểu đệ đệ cũng trắng trắng mập mập, hảo khả ai a. Cơ mà đạo trưởng, ta với ngươi vẫn chưa chính thức đấu một trận cho đàng hoàng đâu! Chẳng biết nếu không có linh lực, cơ thể mảnh mai như ngươi thì đỡ được mấy chiêu của ta!”

Bởi vì Hiểu Tinh Trần hồn phách yếu ớt hơn rất nhiều, hơn nữa lại có âm hổ phù không chế, cho nên lúc này toàn bộ hình ảnh quá khứ đều hiện ra. Cũng không phải Hiểu Tinh Trần muốn hiện rõ tất cả, nhưng tất cả đều bị linh hồn Tiết Dương lấn át đi, đem tất cả mọi thứ đều phơi bày.

Sau khi tẩy rửa xong, Hiểu Tinh Trần lúc này trở về động, một số những cảnh sinh hoạt lướt qua. Sơn động nằm sâu trong núi, tuy rằng nhìn bên ngoài thật nhỏ, nhưng bên trong thật sự rất lớn, được xây dựng và bố trí thành từng phòng riêng lẻ. Phòng lớn nhất là nơi Bảo Sơn Táng Nhân dạy học, có bảng gỗ cùng thảo điểm, mỗi ngày đồ đệ ngồi thành nhóm nhỏ nghe giảng, học tập tu chân lý luận tri thức cùng các phương pháp hàng yêu phục ma.

Toàn bộ phòng ốc nhìn rất giản dị, bàn gỗ tuy cũ kỹ nhưng không có vết xước hay bụi bẩn. Duy nhất chỉ có đồng hồ ở cuối phòng là đáng chú ý. Đồng hồ rất nhỏ, một hai người có thể ôm trọn, được xem như nơi để dâng hương cúng bái.

Bảo Sơn Táng Nhân thực sự yêu thích lư hương này. Nàng không bao giờ cho đồ đệ đụng vào, mỗi ngày từ lúc sáng sớm nàng đã đến thắp nhang, hương thơm ngào ngạt tỏa khắp cả phòng.

Mặt khác còn có bốn năm động thất khác, tận sâu bên trong là cư thất của Bảo Sơn Táng Nhân, tuần tự phía ngoài bên phải là gian phòng của các nữ đồ đệ, bên trái gần kề là gian của các nam đồ. Khoảng thời gian ấy, Bảo Sơn Táng Nhân thu nhận mười hai đệ tử, trong đó có hai nữ đồ, mỗi người đều phải mặc bạch y, bên hông là dây lưng màu lam cùng bội kiếm.

Hiểu Tinh Trần không phải là người lớn tuổi nhất, nhưng học tập thật sự rất nghiêm túc, tu luyện cực khổ. Buổi sáng khi Bảo Sơn Táng Nhân giảng bài, y ngồi trên bàn đầu, sống lưng thẳng tắp, nhìn thẳng vào sư tôn hoặc chỉ chăm chú nhìn vào trang sách, tuyệt đối không liếc ngang liếc dọc. Tiết Dương đã ngán tới tận cổ những lời răn dạy của sư phụ y, thế nhưng Hiểu Tinh Trần vẫn không chút suy suyển, ngồi đọc sách một cách hăng say, bắt buộc hần cũng phải liếc mắt qua.

Tiết Dương ngáp một cái, trầm nghĩ: “Hiểu Tinh Trần, ngươi vì có gì đi làm đạo trưởng uống thế. Ta thấy ngươi vẫn nên làm tượng Phật, ngồi bất động một chỗ cho người khác cúng bái.”

Tiếp theo là những cảnh Hiểu Tinh Trần luyện kiếm pháp, đi săn bắn trong núi, hái trái cây, làm cơm chiều. Cảnh lướt qua đôi khi thực vô vị nhưng Tiết Dương như cảm thụ được vị ngon của những món ăn y làm.

Tuy rằng Tiết Dương không thấy rõ biểu tình của Hiểu Tinh Trần, nhưng hần có thể đoán được người này dù làm bất cứ điều gì, khẳng định đều là bộ dáng chuyên chú nghiêm túc, tuyệt không lơ là, làm ẩu cho qua, chính bởi vì thế chiếm được tình cảm của không ít đồng hữu.

Hiểu Tinh Trần trong sư môn là người thật nổi tiếng, tính tình ôn hòa, trừ bỏ có vài xích mích với một vị Nhiếp hoàn sư huynh, còn lại với các đồng môn khác đều thực hòa hợp. Không những thế, Hiểu Tinh Trần còn là đồ đệ yêu quý của Bảo Sơn Táng Nhân. Tư thất của nàng không ai được phép tiến vào, chỉ có Hiểu Tinh Trần được gọi vào cùng rất nhiều chuyện để nói.

Về phần Nhiếp hoàn sư huynh, Tiết Dương mỗi lần thông qua thị giác Hiểu Tinh Trần thấy được người kia, không hiểu sao hần cảm giác thực thân thiết, không biết vì điều gì.

Tiết Dương thực muốn biết vị trí cụ thể của nơi này để có thể thoát hồn Hiểu Tinh Trần ra, nhanh chóng đi tìm. Thế nhưng một điều khó khăn duy nhất rằng hần ở trong hồi ức chỉ thấy Hiểu Tinh Trần lên núi săn thú, trừ ác linh hung quỷ, y lúc này vẫn chưa hạ sơn, thế thì làm thế nào hần có thể biết được nơi này là nơi nào a!!!!

3. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 3

Thời gian thấm thoát trôi qua rất nhanh, lúc này trời đã chuyển sang đông, Tiết Dương đã ở đây cũng khá lâu, biết được nơi ẩn cư của Bảo Sơn Táng Nhân, nếu không nhầm là vùng núi phía Tây Nam, ngày đông rất lạnh, tuyết phủ trắng xóa, đóng dày thành một lớp.

Cách sơn động không xa có một khu đất rộng, mùa này các đồ đệ sáng sớm liền ra quét tước dọn dẹp tuyết sạch sẽ, buổi chiều chăm chỉ luyện tập kiếm pháp. Bảo Sơn Táng Nhân tính tình thanh nhã, truyền dạy bộ kiếm thuật cho các đệ tử yêu cầu không tranh chấp thắng thua, chỉ đơn giản luận bàn học tập tìm ra những khuyết điểm của mình, từ đó trình độ nâng cao hơn.

Các đệ tử theo từng cặp luyện kiếm pháp, hai người thành đôi sẽ trau dồi lẫn nhau, không phân thắng thua, đều chỉ vì mục đích học hỏi. Chỉ trừ Nhiếp hoàn sư huynh tựa như rất cố chấp đối với phần kiếm pháp này, mỗi lần luyện đều sẽ dùng hết toàn lực, đánh bại hầu hết các đồng môn, ngoại trừ Hiểu Tinh Trần. Hiểu Tinh Trần được xem như trường hợp đặc biệt, tính tình rất quật cường, khác hẳn những người khác khi thấy kiếm pháp bức người của vị sư huynh kia sẽ lùi một bước. Nhưng không, y lấy kiếm đối kiếm, quyền đối quyền, một chiêu trả một chiêu, mặc kệ sự giận dữ, hung bạo của Nhiếp hoàn.

Kết quả chính là, mỗi lần luyện kiếm pháp, Nhiếp hoàn sư huynh đều bại dưới tay Hiểu Tinh Trần.

Hôm nay lại đến lượt Hiểu Tinh Trần xếp cặp đấu với đại sư huynh, Bảo Sơn Táng Nhân cho đồ đệ tự do luyện tập. Trận đấu cũng quyết liệt như những lần trước, có thể thấy đường kiếm Hiểu Tinh Trần cực kỳ linh hoạt, lấy lui làm tiến, phản kích lại những chiêu kiếm rất hiểm, lực sát thương cao. Sau mấy chục chiêu, cuối cùng khi thấy Sương Hoa kẻ cổ, đại sư huynh mỉm cười thu kiếm, chấp tay tỏ vẻ cam bái hạ phong.

Hiểu Tinh Trần cũng nhanh thu kiếm, đáp lại: “Đa tạ sư huynh ngày thường dốc lòng chỉ bảo đệ, có thể mới tiến bộ như ngày hôm nay.”

Hai người thoải mái đem kiếm thu vào vỏ, vừa đi vừa đàm luận vài đòn đẹp lúc nãy giao đấu thì chợt nghe cách đó không xa truyền đến âm thanh đấu kiếm kịch liệt. Bọn họ liền chạy nhanh đến thì thấy Nhiếp hoàn đang so kiếm với một nữ học đồ. Y khi xuất chiêu có bao nhiêu hung mãnh, sư muội kia cũng không vừa, chiêu nào chiêu nấy xuất ra đều nhắm vào những tử huyệt trên người.

Nhiếp hoàn chỉ tập trung vào việc xuất chiêu, không hề quan tâm đối tượng là nữ, nhất thời nóng vội lên, xuất kiếm càng ngày càng tàn bạo, vung kiếm chém thẳng vào ngực nữ nhân. Đối phương dù sao cũng là nữ nhi yếu đuối, luận về quyền hay kiếm đều không lại người kia nên chỉ còn biết lui về sau thật nhanh. Nàng không thể ngờ rằng tình huống lúc này lại căng thẳng đến thế, không để ý tới gót chân đạp phải khối gờ đá, nhất thời chao đảo, lúc này mũi kiếm của Nhiếp hoàn nhắm thẳng vào tim nàng.

Hiểu Tinh Trần vội vàng rút kiếm cản ngăn, đẩy nữ đệ tử kia ra xa sau đó tiếp tục so kiếm với Nhiếp hoàn. Người kia thấy y tham gia vào, nhất thời hai mắt tối lại,, như muốn trút giận, chém xuống người Hiểu Tinh Trần càng ngày càng nhiều.

Tiết Dương nương theo thị giác Hiểu Tinh Trần nhìn sự công kích của Nhiếp hoàn, liền chú ý tới khuôn mặt vặn vẹo của người kia, trong lòng trêu tức nói: “Haha, thật sự không ngờ ở một nơi thanh tĩnh thế này những người mang tiếng tu đạo như các người cũng có thể lộ ra sát khí tới mức ấy, hèn chi lúc trước gặp người cứ như gặp lại chính mình ngày xưa vậy! Nếu đã thế, đến đây so kiếm, coi thử nhà người âm hiểm ngoan độc cỡ nào!”

Hiểu Tinh Trần dễ dàng hóa giải những đòn đánh loạn của Nhiếp hoàn, tạm thời y khó có thể đánh trả khi vị sư huynh này đang ở thế tiến công như vũ bão, chỉ có thể nghiêng người tránh né là chính.

Nhiếp hoàn thấy Hiểu Tinh Trần có thể tránh né chiêu thức nhẹ nhàng linh hoạt như thế, không cam tâm tiếp tục đánh tiếp đến cửa sơn động. Các đệ tử bên trong nghe tiếng leng keng của bội kiếm liền háo hức chạy ra xem trận tỷ thí không phân cao thấp của hai vị huynh nổi tiếng.

Hiểu Tinh Trần thấy Nhiếp hoàn kích động, ra tay cay nghiệt, lại sợ ảnh hưởng đến các môn đồ xung quanh, bắt buộc phải bước lui về phía trong động ít người hơn. Mấy chục chiêu lên xuống, hai người đánh tiếp vào sâu bên trong, kiếm va vào nhau âm thanh chói tai kéo dài không dứt.

Tiếp tục thối lui vào phòng phía sau, Hiểu Tinh Trần cố sức trốn tránh, nhưng lúc này đây đường kiếm của Nhiếp hoàn dường như yếu hơn lúc này khá nhiều. Phỏng chừng đấu khá lâu đã sinh ra mệt mỏi.

Tiết Dương cảm nhận giờ phút này Hiểu Tinh Trần đang tập trung ý tưởng: Y sẽ thừa dịp Nhiếp hoàn thể lực suy yếu liền tìm cơ hội đánh trả, sau đó chế phục hắn, bắt hắn phải giải thích rõ ràng hành động cố ý đả thương sư muội kia.

Nếu đứng ở góc độ của Hiểu Tinh Trần thì thật sự đây đúng là một biện pháp hay, nếu hiện tại lấy cương đối cương, song phương đều sẽ thụ thương. Đương nhiên đây chỉ là đứng ở góc độ của Hiểu Tinh Trần, còn nếu xét về góc độ của Tiết Dương hắn thì $=v=$ đợi đã, mắc gì mình phải lo chuyện bao đồng chứ! Hừ!

Hai người đang đấu rất quyết liệt, Tiết Dương nhìn cũng thấy hứng trí bùng bùng, đột nhiên sư muội kia từ ngoài động chạy vào, hắn là lo lắng cho an nguy của Hiểu Tinh Trần.

Hiểu Tinh Trần liếc mắt thấy nàng, vẫn tiếp tục chống đỡ đường kiếm của Nhiếp hoàn, thế nhưng lúc này y không còn tự tin như trước, trường hợp này để không làm tổn thương sư muội kia cần phải tìm địa điểm khác phù hợp hơn.

Nhiếp hoàn thừa dịp Hiểu Tinh Trần phân tán, kiếm nhanh chóng đâm về vai trái y. Do lo an nguy của nữ đệ tử kia nên trọng tâm y vốn không ổn, đổ về phía sau, biết trốn tránh không kịp, nhưng vẫn cố giữ kiếm lên đỡ phần nào.

Đột nhiên một tiếng thét chói tai, Hiểu Tinh Trần dời mắt thì thấy sư muội kia ôm lấy bức tượng trên đồng lô ném về phía Nhiếp hoàn. Bức tượng trúng vào cổ tay hắn khiến bội kiếm rơi xuống đất. Lúc này vì Hiểu Tinh Trần giữ kiếm ra ngăn lại nên một kiếm này cắm thẳng vào ngực Nhiếp hoàn, tuy rằng không sâu, nhưng máu tươi tuôn ra, nhiễm đỏ bạch y.

Từ thư phòng, Bảo Sơn Táng Nhân nghe thấy tiếng nổ, nhanh chóng ra xem xét liền thấy đồng lô đã ngã, lộ ra thần sắc kinh hoàng, chạy tới đem đồng lô nâng dậy. Lư hương trên đồng lô không chỉ tỏa hương khói mà còn là nơi Bảo Sơn Táng Nhân phong ấn hồn phách của yêu quái, lúc này bên trong lư hương đã hoàn toàn trống không. Tức thì nàng quay lại phát hiện làn khói xanh ở cuối phòng, như biết được sự tồn tại của nàng, làn khói nhanh chóng bay ra không động, biến mất không tung tích.

Bảo Sơn Táng Nhân cố gắng dùng toàn lực để thu hồi, tiếc rằng vẫn không thể bắt được nó.

Hiểu Tinh Trần sững sờ tại chỗ, y nhận ra được, vừa rồi bay đi là tàn hồn của ai đó mà sư tôn đã từng thu thập. Đối với Người có lẽ vô cùng quan trọng, phen này thật sự là đại họa rồi.

Bảo Sơn Táng Nhân khuôn mặt trắng bệch, ngồi phịch tại chỗ, lúc này mới chú ý tới nữ đồ đệ đang run cầm cập, Nhiếp hoàn thân người đầy máu và Hiểu Tinh Trần tay cầm Sương Hoa, thần sắc cũng tái nhợt không kém.

Nàng tức giận, khi đứng lên nhìn lại ba đệ tử, khuôn mặt xuất hiện tia băng lãnh chưa từng có, trầm giọng hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

4. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 4

Lúc này không khí thật ngưng trọng, các huynh đệ bên ngoài tiến nhanh vào sơn động. Khi vào đến nơi họ chỉ thấy khuôn mặt băng lãnh của sư phụ nghiêm khắc, nhất thời không dám nói lời nào.

Nhiếp Hoàn thấy máu thấm đỏ càng ngày càng nhiều, liếc mắt nhìn Hiểu Tinh Trần, ngụ ý thật rõ ràng, đang muốn lên tiếng thì Hiểu Tinh Trần đã giành nói trước: “Sư tôn, hôm nay đồ nhi cùng Nhiếp sư huynh đối luyện, kết quả luyện tập quá nhập tâm, bất tri bất giác đánh vào trong động. Vừa rồi sơ suất không cầm chắc kiếm, không cẩn thận làm ngã đồng lô lại còn đả thương Nhiếp sư huynh. Tất cả đều là lỗi của đồ nhi ạ.”

Sư muội kia sau khi nghe Hiểu Tinh Trần nói thế, khuôn mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy như muốn khóc tới nơi. Các đồ đệ khác lần đầu tiên thấy biểu cảm của nàng như thế. Nàng vốn là người khá kiêu ngạo, ít hòa đồng, cho dù kiếm pháp không hoàn thành, cùng lắm cũng chỉ nhượng mảy, lần đầu tiên họ nhìn được sự sợ hãi xuất hiện trên gương mặt vốn băng lãnh của nàng.

Hiểu Tinh Trần thấy bộ dáng tức giận của sư tôn, lúc này cũng thật khẩn trương, Tiết Dương có thể cảm giác được trái tim Hiểu Tinh Trần đang đập bang bang như trống trận khiến hắn cũng nhất thời lo lắng: lần này thế nào y cũng bị phạt nặng.

Bảo Sơn Táng Nhân một tay nhắc lư hương lên, sau đó nhìn thẳng Hiểu Tinh Trần, thanh âm run rẩy: “Hiểu Tinh Trần, từ trước đến nay ngươi là đồ đệ mà ta yêu thương nhất, sao hôm nay có thể làm ra sự tình này? Ngày thường ta luôn dặn dò các ngươi dù luyện linh đan, tu kiếm thuật quan trọng nhất là tu tâm, đạm bạc tự liêm, tâm như tĩnh thủy. Sư huynh đệ dù có giao đấu cũng chỉ với mục đích học hỏi, luận bàn lẫn nhau, bổ sung khuyết thiếu cho nhau. Hà có gì chỉ vì coi trọng thắng thua đánh tới tận trong này, lại còn đâm trọng thương đồng môn mình!”

Nàng thật sự tức giận, mỗi lời nói đều như đao lớn bổ xuống, nước mắt chảy dài, không thể kìm nén nổi. Hiểu Tinh Trần sợ hãi, vội vàng quỳ xuống, cúi đầu nói: “Đồ nhi cam nguyện chịu phạt. Thỉnh sư tôn nguôi giận.”

Xung quanh đệ tử hai mắt nhìn nhau. Thật sự bọn họ không rõ chuyện gì xảy ra trong này, chỉ biết Nhiếp Hoàn cùng sư muội kia lúc này đều tái sắc, còn Hiểu Tinh Trần thì tự nhận hết mọi tội lỗi, cam chịu bị phạt. Về mặt họ một bên thì vui sướng khi người gặp họa, còn một bên thì bị vẻ tức giận của sư tôn dọa sợ chết khiếp.

Tiết Dương nhìn cục diện lúc này, khỏi cần nghĩ cũng biết Hiểu Tinh Trần lại đang làm chuyện bao đồng rồi. Hắn nhìn Bảo Sơn Táng Nhân, trong lòng mắng: “Ngươi chẳng phải là cao nhân sống mấy trăm tuổi đắc đạo thành danh sao? Như thế nào còn có cái kiểu võ đoán rồi kết luận như thế? Không cần phải run như vậy đâu, mất hết hình tượng của sư tôn trong lòng ta rồi đấy.”

Bất quá ngẫm lại, Bảo Sơn Táng Nhân thu nhận nhiều đệ tử, tính cách mỗi người chẳng lẽ nàng còn không biết? Hôm nay chỉ vì so kiếm đâm bị thương, thực tế không tính là chuyện gì to tát cả, vì có gì nàng tức giận như vậy? Phải chăng là vì đồng lõa kia? Trong lư hương ấy rốt cuộc là tàn hồn của ai? Đối với nàng thật sự trọng yếu sao?

Tiết Dương còn đang suy tư, liền nghe Bảo Sơn Táng Nhân lạnh lùng nói: “Phạt, đương nhiên phải phạt! Từ hôm nay trở đi ngươi quỳ ở sườn dốc gần sơn động đi, tự mình suy nghĩ lại chuyện đã gây ra, tu tâm dưỡng tánh, khi nào ngươi thấy tâm mình đã tĩnh, lúc ấy hãy đứng lên.” Nói xong nàng ôm lư hương, phất tay áo tiến vào cư thất, đóng chặt cửa, mắt hung hăng nhìn bức tường đối diện.

Xung quanh hoàn toàn im ắng, ánh mắt mọi người đều dừng trên người Hiểu Tinh Trần. Sau một hồi bình tĩnh lại, y đứng lên, cất bước ra ngoài.

Các đệ tử lúc này mới nhao nhao, hỏi y có phải hay không có gì đó hiểu lầm. Hiểu Tinh Trần thần nhiên lắc đầu, một mình quỳ thẳng ở sườn dốc, mắt vẫn nhìn thẳng, khuôn mặt nghiêm nghị.

Sau vài ngày, Bảo Sơn Táng Nhân vẫn không xuất hiện, mặt khác các đệ tử đến khu đất gần đó luyện kiếm, hoàn toàn không quấy rầy Hiểu Tinh Trần.

Sườn dốc lúc này tuyết đổ phủ trắng xóa, thời tiết lạnh thấu xương, Hiểu Tinh Trần quỳ đã hai ngày một đêm, lưng quỳ vẫn thực thẳng, mắt nhìn đăm đăm phía trước. Có điều chỉ có Tiết Dương mới cảm nhận được đầu gối y quỳ đã đau nhức, tê liệt hết cả.

Ban đêm gió thổi mạnh như tát vào mặt, lạnh đến cắt da cắt thịt. Vì đang cộng tình nên những khổ sở Hiểu Tinh Trần chịu đựng Tiết Dương đều có thể cảm nhận được, hắn thật sự hết chịu nổi, gào thét: “Con mẹ nó Hiểu Tinh Trần, ngươi đứng lên cho ta ngay lập tức! Hiện tại thân không biết quý không hay người ngu ngốc quỳ ở đây làm gì, cuồng ngạo à?”

Không hiểu có phải vì cộng tình không, nhưng lúc này hắn cảm thấy tim chột đau nhói, chỉ là cơn đau thoáng qua thôi, giống như đồng cảm với nỗi đau của người kia vậy.

Qua ngày thứ ba, lúc này lưng Hiếu Tinh Trần đã không còn thẳng như trước. Rất may bởi vì đến lúc này thời tiết cũng chuyển biến ấm áp hơn một chút, không còn dày vò y như những ngày qua.

Thời gian luyện kiếm chưa tới, đột nhiên cửa động mở, từ bên trong một người nhanh nhẹn chạy về phía này. Tiết Dương tập trung nhìn, hóa ra là nữ đệ tử hôm nọ. Trong lòng nàng ôm ít quần áo cùng ít lương khô. Nàng tiến tới trước mặt Hiếu Tinh Trần ngồi xổm xuống.

Hiếu Tinh Trần mắt vừa thấy có người tới, lưng cố gắng gồng thẳng, tuy nhiên có lẽ vì mệt mỏi nên bộ dáng lúc này có chút khụy xuống. Sư muội kia nhìn y, nhẹ nhàng nói: "Tinh Trần sư huynh, hôm trước ta bị Nhiếp Hoàn sư huynh với đại sư tỷ trông chừng nên không thể đem đồ ra cho huynh được. Hôm nay nhân lúc họ còn ngủ, ta đem đến cho huynh vài bộ quần áo với ít lương khô. Huynh mau thay đồ với ăn nhanh đi."

Hiếu Tinh Trần khoe miệng đã đông cứng nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười, nói: "Nghị Hoa sư muội, đa tạ lòng tốt của muội. Mấy thứ này ta không thể nhận, sư tôn biết sẽ sinh khí."

"Sư tôn nói nếu huynh thanh tỉnh thì có thể đứng dậy kia mà, huynh mau đứng lên đi, việc lúc trước.....Thực xin lỗi, là ta liên lụy huynh."

Hiếu Tinh Trần nói: "Sự tình là do ta gây ra trước, là ta tự nhúng tay vào việc so kiếm với Nhiếp sư huynh, ta cam nguyện chịu phạt, sư muội mau về đi, sư tôn nếu biết muội đến đây sẽ trách tội đấy."

Nghị Hoa lẩm bẩm: "Đã nhiều ngày sư tôn vẫn nhốt mình trong phòng, bọn muội gọi sư tôn dùng cơm sư tôn cũng không trả lời, mọi chuyện thật bất thường...."

"Chúng ta đều có thể thấy được sư tôn thật sự yêu quý đồng lô kia, bên trong chứa tàn hồn của ai đó đối với Người rất trọng yếu. Người thật sự thương tâm, ta đã gây đại tội. Bất quá sư muội đừng lo, đợi đến khi sư tôn nguôi giận sẽ tha thứ cho ta thôi. Ngoài này lạnh thôi muội vào trong đi."

Tiết Dương chỉ biết thở dài: "Thánh mẫu Trần!"

Hắn vẫn cho rằng chắc phải đợi đến khi đệ tử yêu quý ngắt xỉu Bảo Sơn Táng Nhân mới quan tâm chút ít mà tha cho y. Không nghĩ tới chạng vạng ngày thứ ba, đại sư huynh cười thật tươi đến trước mặt y, nói: "Sư tôn gọi người vào phòng, Người có lời muốn nói."

Hiếu Tinh Trần quỳ cũng đã ba ngày nên không thể nào đứng nổi, tựa vào người đại sư huynh bước tập tễnh vào động đến phòng Bảo Sơn Táng Nhân. Phòng của vị tiên nhân so với gian phòng của các đồ đệ có phần giản dị hơn rất nhiều, đáng chú ý vẫn có đồng lô đặt ở cuối phòng, tuy nhiên không có hương thơm tỏa ngào ngạt.

Bảo Sơn Táng Nhân ngồi trên giường, quay lưng lại với Hiếu Tinh Trần. Y thẳng lưng quỳ xuống, thần sắc chuyên chú đối diện với sư phụ.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng nàng cũng thở dài, hơi ngửa đầu, nhìn không tiêu cự: "Tinh Trần, hồi trước khi người đến gặp ta để nói về ước nguyện lớn nhất của bản thân, người đã từng nói rằng hoài bão của người chính là có thể xuống núi hành tẩu, cứu giúp mọi người."

"Sư phụ...." Hiếu Tinh Trần đáp.

"Người nếu muốn đi, ta đây không cản. Mấy ngày nay ta đã suy nghĩ rất nhiều, thật sự có chút luyến tiếc tuy nhiên đây chính là ước muốn cả đời của người, sư phụ cũng không thể cản. Nhưng nếu đã đi ra ngoài thì không cần trở về đây nữa."

Hiếu Tinh Trần hiểu ý tứ của sư phụ mình. Gia nhập sư môn cũng đã bốn năm, được sư phụ yêu mến tin tưởng, có thể học được những tinh hoa tu đạo quả thật là một may mắn. Có điều hoài bão bản thân không thể vì thế mà chôn vùi ở nơi này mãi được. Đã đến lúc y cần tiếp xúc với thế giới bên ngoài, hành tẩu và cứu thế.

Rạng sáng hôm sau khi mặt trời còn chưa ló dạng, Hiếu Tinh Trần không mang theo bất cứ hành trang gì, chỉ đeo Sương Hoa bội kiếm bước ra khỏi động. Lúc này ánh tà dương soi rõ trên mặt đất, chiếu vào đạo bào y như soi sáng, y đã quyết tâm con đường phía trước thật rõ ràng bước tới.

Mặc dù lúc này đây vẫn áy náy với sư phụ và các sư huynh đệ đồng môn, nhưng với khát khao được hành hiệp, được nhìn ngắm thế gian, y không chần chừ quay người bước đi.

Sương Hoa được rút khỏi vỏ, lơ lửng trên không trung. Hiểu Tinh Trần nhẹ nhàng bước lên ngự kiếm khởi hành.

Sương Hoa bay qua vùng núi Thanh Sơn, qua các sông ngòi, phong cảnh thật đẹp khiến y không thể rời mắt. Tiết Dương nhân cơ hội này quan sát địa giới xung quanh, thu hết tất cả vào trí nhớ. Cuối cùng hắn cũng nhận ra một ngọn núi gần đây – núi Thái Bạch, từ trên bội kiếm có thể nhìn thấy sông Hán Thủy. Thì ra Bão Sơn Táng Nhân ngự tọa ở dãy Tần Lĩnh, gần núi Thái Bạch đến vậy! Mà Hiểu Tinh Trần hướng kiếm về phía tây nam, phía dưới địa hình ao hồ đồi trũng, hẳn là sắp tiến vào Tây Thục.

Cuối cùng cũng biết được vị trí cụ thể, trong lòng Tiết Dương cực kỳ vui vẻ, nhưng nghĩ nghĩ vẫn chưa nên chấm dứt cộng tình a. Nếu xuống núi gặp người khác bắt chuyện có phải hay không đạo trưởng nhà ta sẽ đỏ mặt – Tiết Dương thú vị nghĩ.

Hiểu Tinh Trần nhanh chóng dừng lại gần một con suối để rửa mặt, uống nước, bay cũng vài canh giờ rồi thật sự có chút khát. Sương Hoa tra vào vỏ, y chậm rãi tới gần dòng suối, phát hiện cũng có người đang ngồi nghỉ ngơi gần đây.

Người này tạng người hao hao giống y, mang một thân hắc y, cũng cầm theo phát trần, trên lưng cũng đeo một bội kiếm tinh xảo, ngồi nhìn xuống dòng nước như đang nghĩ ngợi điều gì.

Hiểu Tinh Trần tới gần, khiêm tốn nói: “Vị đạo trưởng này, cho hỏi đây là nơi nào vậy?”

Người nọ giật mình, gương mặt anh khí đoan chính quay lại nhìn thẳng vào Hiểu Tinh Trần.

Tiết Dương phút chốc mở mắt, mâu quang lóe sáng khác thường.

Hắn đem hồn phách của Hiểu Tinh Trần thu lại vào Tỏa Linh Nang, sau đấy cất kỹ vào túi rồi chậm chạp cúi xuống công Hiểu Tinh Trần lên trên lưng.

Hàng Tai bất chợt xuất hiện, Tiết Dương thượng kiếm, hướng mục tiêu về phía tây bắc, thản nhiên cười nói: “Đạo trưởng à, ta đối với chuyện tiếp theo của ngươi không có hứng thú, chúng ta phải mau chóng tìm sư tôn ngươi thôi, cùng nàng hảo hảo nói chuyện nào!”

5. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 5

Tiết Dương trở về Nghĩa thành trước một ngày, vừa lúc là Tiết Thanh Minh. Thời tiết lúc này nắng mưa thất thường, song ở Thanh Hà thì vẫn mưa thuận gió hòa, một mảnh yên bình.

Một buổi chiều, Nhiếp Hoài Tang vừa đi tảo mộ về, mộ của Nhiếp Minh Quyết được xây trên khu đất của Thanh Hà Nhiếp Thị, không rõ thuộc khu nào, tuy nhiên xung quanh đều được tạo kết giới, trừ người Nhiếp gia còn lại không thể đến gần.

Nhiếp Hoài Tang vừa về tới Thanh Hà Nhiếp gia phủ thì nhìn thấy gia nhân đang cố treo cành liễu lên cây cổ thụ trong sân. Cành liễu có tác dụng trừ tà, đây được xem như là kinh nghiệm của dân gian. Tiết Thanh Minh để đề phòng yêu ma quỷ quái đến quấy phá nên mọi người đều treo cành liễu lên cây cối trong nhà, mong được bình an.

Nhiếp thị vốn là tiên môn thế gia, trăm thi trừ tà, chính vì vậy không phải bắt chước người dân làm những trò mê tín theo phong tục ấy. Tuy nhiên khi Nhiếp Hoài Tang đi tảo mộ, nhóm gia nhân vẫn nhìn không được treo cành liễu lên, còn chuẩn bị thật nhiều cho ngày này.

Nhiếp Hoài Tang đứng ngay thềm, nói vọng ra: “Được rồi, được rồi, đem mấy thứ này tháo xuống hết đi, ta thấy chẳng có tác dụng gì. Chẳng thà vậy đi mua phù triện của tiên môn thế gia về dán lên còn đỡ hơn.”. Nghe phân phó, có gia nhân than thở nói: “Chúng ta chính là tiên môn thế gia mà tông chủ.”

Nhiếp Hoài Tang nhìn hẩn một cái: “Người không nói ta quên mất, vào phòng ta lấy mấy phù triện của Di Lăng Lão Tổ ra đây đi, cái gì có công hiệu thì dùng hết, đừng lãng phí đồ tốt.”

Phòng lớn nhất của Nhiếp phủ chính là phòng của tông chủ hiện là Nhiếp Hoài Tang, hiện nay trong phủ Nhiếp Hoài Tang dành ra rất nhiều phòng cho các đạo trưởng hay những người có tu vi cao do hẩn chiêu mộ đến ở. Bọn họ vốn dĩ cảm kích ơn năm xưa của Nhiếp Minh Quyết, quyết lòng tận trung với Nhiếp thị.

Tuy nhiên bọn họ tạm thời không ở hậu viện, ngược lại được bố trí canh giữ quan tài chứa thi thể của huynh trưởng hẩn cùng Liễm Phương Tôn. Từ sau cái chết của Kim Quang Dao và Tô Thiệp, Nhiếp Hoài Tang lo sợ oán linh sẽ phá vỡ quan tài trở lại nhân thế tới đòi mạng hẩn. Chính vì vậy để phòng xa hẩn thật sự không còn cách nào khác phải phái các đạo trưởng tu vi cao ở lại trông giữ, có chuyện gì thì trở tay kịp.

Mà Tiết Thanh Minh hôm nay, từ sau khi trở về từ mộ đại ca, loại cảm giác sợ hãi oán linh tới trả thù mình ngày càng lớn. Thật sự không biết phải làm sao, Nhiếp Hoài Tang liền đến phòng thờ tổ tiên cúng bái, tay cầm Phật châu, bắt đầu niệm kinh Phật.

Bài vị của Nhiếp Minh Quyết để ở vị trí dễ gây chú ý, ngay chính giữa phòng, Nhiếp Hoài Tang nhìn lên, lẩm nhẩm cầu nguyện mong sao cho linh hồn đại ca hẩn sớm siêu thoát, dù gì cũng đã trả được thù, xin đừng trở về nhân gian làm loạn nữa.

Nhiếp Hoài Tang niệm kinh cả buổi chiều đến cả cơm chiều cũng không ăn. Hôm nay hẩn an bài gia nhân chuẩn bị toàn món chay, dường như do tâm trạng phiền muộn cả buổi nên không nuốt nổi miếng nào. Hiện tại trong đầu hẩn toàn là hình ảnh thân thể của Nhiếp Minh Quyết bị phanh thây, nhất thời buồn nôn, không có khẩu vị nuốt trôi bất cứ thứ gì. Giờ Tuất còn chưa tới, hẩn liền nhanh chóng về phòng nghỉ ngơi.

Lúc này cách Thanh Hà Nhiếp thị khá xa, màn đêm dần buông xuống, tất cả các nhà đều tắt đèn, duy chỉ có ngôi miếu ở cuối con đường vẫn còn sáng, trên tường chiếu rọi bóng hai nam tử. Một người tự Nghiễm Ninh Chi, am hiểu huyền sát chi thuật, trước đây vốn là nhân sĩ Cô Tô, trong trận Xạ Nhật bị thương rất nặng. Rất may cho hẩn có thể trụ được đến khi đội quân của Nhiếp Minh Quyết đến giải cứu, đem hẩn về chữa trị, từ đó hẩn đối với người kia ân trọng như núi. Khi rảnh rỗi, hẩn thường cùng bạn bè tranh tài bắn cung, thực tế thì với hẩn có thể sử dụng bất cứ thứ gì để so cao thấp, đá hay cung tên đều được. Lần nào lần nấy bách phát bách trúng, trở thành thiện xạ có một không hai ở Thanh Hà Nhiếp Thị.

Nghiễm Ninh Chi này được Nhiếp Minh Quyết chú ý sau một lần dùng cung tên bắn chết con ruồi bay ngang qua. Ở khoảng cách ấy cung tên hoàn toàn chém đứt con ruồi nhỏ, vết chém nhanh gọn, chính xác. Y thật sự cảm thấy hứng thú, vốn tưởng huyền sát chi thuật chỉ có người trong Cô Tô Lam Thị dày công tu luyện mới đạt đến trình độ ấy, không ngờ chỉ là một tên vô danh tiểu tốt công phu có thể đến mức này, thật sự không ngờ đến. Nhiếp Minh Quyết đối với người này có chút thưởng thức như thế, thầm nghĩ nên lưu lại về sau trở thành thuộc hạ dưới trướng tốt hơn.

Khi Nhiếp Minh Quyết còn sống, Nghiễm Ninh Chi là cánh tay đắc lực trung thành của y. Khi y chết đi, hẩn tận tụy với Nhiếp nhị, mặc dù Nhiếp Hoài Tang không cho hẩn ở bên bảo vệ, phái tới ngôi miếu trông giữ quan tài Nhiếp đại nhưng hẩn không một lời oán trách, luôn làm tốt phận sự.

Trước mặt Nghiễm Ninh Chi lúc này là một đạo trưởng nổi danh, dân gian gọi là Mộc Ngư Bán Lão, được Nhiếp Hoài Tang chi rất nhiều vàng bạc mời về. Sở dĩ người ta gọi hẩn như thế bởi vì hẩn thường đi thu thập quỷ hồn vào ban đêm, mỗi lần đi đường đều gõ cây gậy gỗ mộc ngư vang vọng, cứ như âm thanh chết chóc, một tín hiệu để dẫn quỷ hồn bị thu phục trở thành nô lệ của hẩn theo phía sau. Nghe đồn hẩn đã từng đến U Minh Điện, đã từng có những giao dịch với người chết, trấn an lệ quỷ, nhiều tin loan truyền cả Ma quân còn phải sợ. Lúc còn nhỏ nhiều người phát hiện được năng lực kỳ lạ của hẩn nên tìm cách xua đuổi, xem hẩn như thứ xui xẻo, phiền phức. Khi lớn lên rồi, Mộc Ngư Bán Lão biết nhiều oán linh, yêu ma quỷ quái đến quấy phá nhân gian nên hẩn cũng lấy tài mọn của bản thân ra để kiếm kế sinh nhai. Rất nhiều những gia tộc bị ác linh quấy nhiễu đều nhờ đến hẩn, thành thử danh tiếng của hẩn ngày một nổi lên. Trước kia hẩn thường xuất hiện những vùng phụ cận Di Lăng để trừ ma trừ yêu, tuy nhiên từ sau đợt càn quét ản ý của Ngụy Vô Tiện và Lam Vong Cơ, hẩn đành phải chuyển địa điểm đến Bắc Trường Giang, ngân Phong Đô. Nơi này thật sự không thái bình như tưởng tượng, hẩn luôn thường cùng hung thi ác chiến một phen, có khi bất phân thắng bại.

Tối nay Tiết Thành Minh, vốn là lễ của ma quỷ, thành thử Quỷ hồn chắc chắn lớn vốn không yên, bởi vậy

Nhiếp Hoài Tang an bài cả hai người cùng canh gác. Mặc dù Mộc Ngư Bán Lão linh lực uyên thâm, không sợ trời không sợ đất thế nhưng vì nỗi bất an ngày một lớn, cứ như một điềm báo luôn khiến Nhiếp Hoài Tang lo lắng, thành thử hẳn đành phải để hai người tài giỏi nhất ở chung, có gì có thể dễ dàng hỗ trợ cho nhau.

Đêm đã khuya, cũng đã qua giờ Tý, sương lạnh dâng lên, Mộc Ngư Bán Lão phủ lên người trường bào che chắn, bỏ than vào lò đốt cho ấm hơn, đồng thời nhắc ấm trà đang đun, rót một chén cho mình và người còn lại. Hắn đưa trà đến trước mặt Nghiễm Ninh Chi, thản nhiên nói: “Uống một chút trà đi cho đỡ lạnh, ta cũng có bỏ chút bạc hà, lát nữa sẽ dễ ngủ hơn.”

Nghiễm Ninh Chi chẳng thèm nhận, liếc mắt qua chén trà, chân mày thoáng cau lại: “Người uống đi, ta không mệt.”

Mộc Ngư Bán Lão buồn cười, trêu tức nói: “Không mệt? Người chắc là ma quỷ phải không, chứ là con người ngồi suốt bốn canh giờ thế này chắc hẳn đuối lắm rồi, Nói cho người biết, quỷ ban ngày còn phải nghỉ ngơi đấy!”

Nghiễm Ninh Chi hừ lạnh, không thèm đáp lại, Mộc Ngư Bán Lão chán nản nói: “Nhiếp tông chủ thật sự quá nhát gan, tiền Nhiếp tông chủ, dù sao thù đã trả, thi thể cũng đã chôn sâu vào quan tài, mọi chuyện đã chấm dứt...”

Mộc Ngư Bán Lão còn chưa nói xong, vừa nâng tầm mắt dậy phát hiện thứ gì, chén trà đột nhiên rơi xuống, phát ra âm thanh đổ vỡ. Nghiễm Ninh Chi theo hướng mắt nhìn lại, phát hiện trên tường lúc này có ba bóng ngoài hai người bọn hắn. Hai người đều ngồi, nhưng cái bóng thứ ba này đứng thẳng sắp phía sau bọn họ.

Hai người quay đầu nhìn xung quanh, cứ nhiên không phát hiện ra bất cứ ai. Trong thoáng chốc không khí trở nên cực kỳ dị thường.

Nghiễm Ninh Chi đứng dậy, nói: “Chúng ta hẳn không nhìn lầm, cái bóng vừa rồi ở phía sau chúng ta, theo ý người có phải Quỷ hồn không?”

Mộc Ngư Bán Lão chưa thể xác định rõ tình huống này, liền lấy trong túi áo ra một chiếc la bàn mạ vàng, vẽ mặt nghiêm túc nói: “Không có khả năng, nếu là Quỷ hồn sẽ làm lệch kim bởi vì chiếc la bàn này của ta khi gặp Quỷ hồn sẽ khiến từ tính biến đổi thế nhưng nhìn đây hiện tại kim không nhúc nhích hay chuyển hướng, chứng tỏ xung quanh đều bình thường!”

Hắn vừa mới nói xong, như có thứ gì hút, cây kim liền dao động chỉ về phía góc phòng. Điều lạ lùng rằng tất cả các cửa đều đóng kín, trong phòng không một gợn gió.

Nghiễm Ninh Chi biết sự tình chuyển biến xấu, liền rút ra bội kiếm; bên cạnh Mộc Ngư Bán Lão thấy kim la bàn chuyển động không ngừng không giống bình thường, hô to: “Không tốt” liền lập tức rút gậy mộc ngư, miệng lầm bầm niệm chú

“Tháp – tháp – tháp—”. Mộc ngư lúc này gõ thật mạnh xuống sàn, liên tục liên tục không ngừng nghỉ. Dần dần, tốc độ của kim la bàn cũng chậm lại, tuy nhiên âm thanh của mộc ngư vẫn tiếp tục.

Nghiễm Ninh Chi cho rằng ác linh đã bị Mộc Ngư Bán Lão khống chế, nhanh chân đi đến góc phòng nhìn rõ bóng đen trên tường. Thực tế thì hai người cách cái bóng không xa, có thể dễ dàng nhận ra đây là thân ảnh của một người nào đó tay trái bị chặt đứt.

Mộc Ngư Bán Lão phát hiện không ổn, đột nhiên la bàn trong tay hắn vỡ tan tành, các cửa sổ bật mở, gió từ ngoài lùa vào, tuy nhiên ngọn nến không bị dập tắt. Ánh lửa như hướng về phía góc phòng, chiếu rọi lên một thân ảnh lúc này đã khuất trong bóng tối làm trò.

Nghiễm Ninh Chi nhìn thấy mặt một người, lúc này không khỏi giật mình, tay cầm bội kiếm suýt chút đánh rơi. Người này hẳn đã từng gặp ở Kim Lân đài khi tham gia hội thanh đàm với Nhiếp Minh Quyết nhiều năm về trước, bạn chí cốt của Kim Quang Dao, Tiết Dương.

6. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 5-2: Đoàn Sói Và Thỏ

Trong khu rừng nọ có một con sói lớn tên là Tiết Dương, một chú thỏ nhỏ gọi là Hiểu Tinh Trần.

Tiết Dương vốn rất thích ăn thịt thỏ nhỏ nha, bắt được con thỏ nào cũng đều nghĩ ra cách chế biến sao cho hợp khẩu vị: nướng ăn, hấp ăn,... đôi khi còn trực tiếp ăn sống. Bởi vậy thế giới thỏ rất sợ hãi, đều đặt biệt danh cho Tiết Dương là Bố già Ác ma. Gần đây các chú thỏ đều lần trốn Bố già a, sợ chỉ vừa lộ mặt ra là bị ăn thịt ngay, khó sống quá.

Có một ngày, sói Dương gặp thỏ nhỏ Tinh Trần ngây thơ hồn nhiên. Đạo gần đây Bố già chẳng bắt được chú thỏ nào bởi thỏ trốn thật kỹ không tài nào phát hiện được a, hôm nay đúng là trời giúp ta!!!! Tinh Trần chạy thực mạng, trốn đông trốn tây nhưng cuối cùng vẫn bị dồn vào góc tường. Sói Dương nhe nanh, lộ hàm răng sắc lẹm, chực chờ vồ đến thỏ nhỏ.

Thỏ nhỏ run rẩy nhưng nó vẫn gắng trấn tĩnh chìa chân trước đưa ra một viên kẹo đường, hỏi: “Người có thể đừng ăn thỏ nhỏ được không, chúng ta cùng chơi trò ”Thỏ thỏ yêu đại lang” nhé, mỗi ngày ta sẽ tặng người một viên kẹo đường như vậy.”

Tiết Dương dùng móng vuốt cho viên đường vào miệng, ánh mắt sắc lẹm vồ mỗi lúc này bỗng hóa ôn nhu, ý cười loan đầy đầy mắt – hóa ra kẹo đường lại ngọt đến thế a!!!!

Vì mỗi ngày đều ăn kẹo đường nên sói Dương không ăn thịt thỏ nhỏ nữa. Không những thế suốt ngày nó còn bám riết bên người thỏ nhỏ, đôi khi dụi dụi đầu vào thỏ nhỏ làm nũng. Tinh Trần còn khen nó ngoan nữa cơ!!!

Thế nhưng xui xẻo một ngày, thỏ nhỏ Tinh Trần phát hiện kẹo đường hết mất rồi còn đâu. Không có kẹo là sẽ thế mạng a!!! Không muốn bị ăn thịt – thỏ nhỏ sợ hãi.

Phải chạy a, phải chạy trốn thôi, thỏ nhỏ quyết định, ở lại thế nào cũng bị ăn thịt mất!!! Thế là Tinh Trần chạy thực mạng, chạy thật xa đến khi trời tối. Thật đói bụng a, muốn ăn kẹo đường quá!!!

Nhưng thỏ nhỏ Tinh Trần vừa dừng lại thì sói Dương đã xuất hiện. Sói nhìn thỏ lăm le, nhe nanh cười cười.

Sói Dương từ phía sau lấy ra một ổ kẹo đường, đặt trước mặt thỏ nhỏ, à hóa ra lúc thỏ nhỏ tặng kẹo đường cho nó, nó không ăn mà đem về ổ cất nha.

Tiết Dương nói: “Ta đem kẹo đường đến tặng lại người, vậy chúng ta tiếp tục chơi trò ”Thỏ thỏ yêu đại phi lang” đi”.

7. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 6

Chỉ vài năm không gặp nhưng nhìn Tiết Dương vẫn như lần đầu gặp mặt. khuôn mặt, vẫn là khuôn mặt tuần tú, ánh nhìn có chút giảo hoạt, khỏe môi tựa tiểu phi tiểu công lên, cặp mắt lộ rõ hàn ý nhìn chăm chăm người đối diện. Thế nhưng....Nghiêm Ninh chi thắc mắc.....chẳng phải hần đã chết ở Nghĩa Thành rồi sao. Chuyện Hàm Quang Quân chém đứt cánh tay trái của hần khiến bản thân thụ thương nghiêm trọng, chắc chắn không thể là giả được, vì có gì lúc này hần vẫn sống sờ sờ đứng ở đây?

Trong đầu Nghiêm Ninh Chi lúc này chứa hàng loạt những câu hỏi. Vì có gì Tiết Dương lại xuất hiện nơi này? Nếu bây giờ hần còn sống phải chẳng quay về giết Nhiếp Hoài Tang, trả thù cho tên bạn chí cốt? Nghiêm Ninh Chi vẫn còn suy nghĩ mông lung thì kiếm đã đâm tới.

Tuy rằng cánh tay đã mất thế nhưng động tác của Tiết Dương lại cực kỳ chuẩn xác cũng như độ nhanh nhẹn không hề giảm đi chút nào. Nghiêm Ninh Chi thấy kiếm hướng đến ngực mình liền hoảng hốt né tránh, bị một kiếm Hàng Tài đâm sượt qua mặt, máu chảy nhỏ giọt, hoàn hồn vùng kiếm chém vào người Tiết Dương, suýt tí nữa là cái mạng đã mất vào tay lưu manh rồi.

Đôi mắt Tiết Dương lúc này mở to, trong bóng đêm nhìn như mắt loài mèo, lóe sáng. Lại chẳng khác gì một loài thú ăn thịt sẵn sàng chờ con mồi mình lộ ra sơ hở sẽ nhảy ra xơi tái.

Nghiêm Ninh Chi sờ mặt, máu đã không chảy nhưng cảm giác rất xót. Hắn then quá hóa giận lấy ra cung tên nhắm vào Tiết Dương, cố bắn thật chuẩn xác vào tim người kia. Vốn dĩ cung tên rất nhanh nhưng Tiết Dương là ai chứ, hắn nhẹ nhàng né tránh, miệng khe khẽ phát ra tiếng cười khùng khục.

Cứ một tên bắn ra thì Tiết Dương lại nhanh chóng né được, hắn lùi vào góc tường, khinh miệt nhìn Nghiêm Ninh Chi. Nghiêm Ninh Chi cũng không coi thường, biết chắc mình không phải đối thủ người kia cả về thủ đoạn lẫn công lực. Biết chắc tiểu nhân sẽ giở trò nhưng không thể đoán được.

Lúc này một trận gió mạnh càn quét, Nghiêm Ninh Chi đột nhiên cảm thấy khó thở, buông tay khiến cung tên rơi xuống, có thứ gì đó đang thắt cổ hắn. Vừa quay đầu lại thấy chính mình bị một mái tóc đen dài của ma nữ siết chặt, tựa hồ muốn rút đi toàn bộ hơi thở. Khuôn mặt ma nữ bị bộ tóc che khuất, Nghiêm Ninh Chi chỉ có thể cảm nhận từng cơn lạnh thấu tim can khi bàn tay đầy xương xẩu của quỷ chạm vào vai mình. Tiết Dương đứng ở góc tường thấy cảnh này liền cười thật to, lộ cả chiếc răng khểnh. Đây chính là tẩu thi mà hắn đã gọi đến, linh lực khá mạnh, chính vì thế mới có thể chế trụ người tu tiên.

Nghiêm Ninh Chi không thể thở nổi, cố gắng từng tiếng thều thào: “Lão Mộc Ngư, cứu ta.”. Thế nhưng Nghiêm Ninh Chi chợt nhận ra rằng Mộc Ngư Bán Lão có gì khác lạ. Người kia vẫn đứng ở vị trí cũ, khuôn mặt ngây dại ra như bị hút hết hồn phách.

Nghiêm Ninh Chi đổ mồ hôi lạnh, cố gắng kêu lại, bên cạnh liền nghe thấy lời oán trách: “Người tìm tên vô dụng ấy hỗ trợ, vì cái gì không gọi ta?”

Mới Tiết Dương lúc này nhếch lên, cười như không cười, huyết sáo thật nhẹ như một tín hiệu, ma nữ kia liền ngoan ngoãn thu hồi tóc quấn trên cổ: “Người xem, nàng nghe ta đấy.”

Nghiêm Ninh Chi sau khi thoát được đám tóc như sợi dây thòng lọng buột cổ, ho sù sụ, cố gắng hít thở đồng thời sững sốt một lát. Đột nhiên cơ thể hắn bắt động, cả người rơi vào trạng thái chẳng khác Mộc Ngư Bán Lão, hoàn toàn bất động, ý thức dần biến mất.

Tiết Dương nghiêng đầu đánh giá hai “đầu gỗ” trước mặt mình, cảm thấy việc mình sử dụng cấm xá chi thuật quả là một thành tựu. Trước kia từ những bản thảo Di Lăng Lão Tổ để lại, hắn đã từng chút học được loại thuật này. Cũng như cộng tình chưa có dịp thực hành, trải qua nhiều chuyện đến hôm nay mới đem ra ứng dụng. Cấm xá chi thuật được hiểu như cho cô hồn tạm nhập vào thân thể người nào đó, cô hồn sẽ nghe theo lệnh một vị chủ nhân, hoàn toàn không chế hành động cũng như nhận thức của chủ thể, tuy nhiên không xâm hại đến sinh mệnh người đó. Nói cách khác giống như giam hãm linh hồn lại, cách ly với thế giới bên ngoài, sẽ không phản ứng với bất kỳ điều gì, cũng như không thể tự thương tổn chính mình.

Lại nói Tiết Dương có thể sử dụng phương pháp này sao? Bởi vì hắn là một người cố chấp cũng như không quan tâm đến bất kỳ ai, kẻ nào chống đối hắn chỉ có một con đường chết thể thì tại sao phải khổ cực đi không chế hai tên tu đạo này mà không giết cho rảnh? Tiết Dương cũng tự hỏi mình như thế. Hắn nghĩ lại có lẽ tạm tha cho hai người bọn họ, có thể biến họ thành thủ hạ đắc lực, điều khiển hành động họ theo ý mình, đỡ mất công ra tay biết bao nhiêu, tại sao không thử? Hơn nữa hắn có việc cần phải giải quyết cho xong.

Tiết Dương ngáp dài một cái, giọng ngái ngủ nói: “Các vị huynh đài, ở chỗ này đợi, trước hết ta phải ghé thăm chủ tử của hai vị đây.”

Trong phòng Nhiếp tông chủ, lúc này Nhiếp Hoài Tang đang ngồi đọc kiếm phổ, binh pháp của Nhiếp Minh Quyết để lại. Hắn chăm chú đọc từng chữ, chẳng phải siêng năng học hành gì cho cam mà thứ này thật sự như một liều thuốc ngủ, mỗi lần đọc nó hai mắt hắn nặng trĩu, chẳng mấy chốc sẽ ngủ khò khò.

Nhiếp Hoài Tang lật tới lật lui vài tờ, cơn buồn ngủ nhanh chóng ập đến, tâm trạng thoải mái hẳn, liền tắt đèn chuẩn bị ngủ. Mắt chưa kịp nhắm được năm giây thì cửa phòng kéo kệt mở ra. Rõ ràng lúc này đã đóng sao bây giờ lại mở được, ngoài trời không có gió?

Hoài Tang trời sinh bản tính nhát gan, căn phòng hiện tại tối om khiến hắn có chút sợ hãi. Tâm hắn có trấn tĩnh, không sao, chỉ cần gọi gia nhân đến châm lại lửa ngọn đèn là được.

Nào ngờ gọi khản cả cổ chẳng thấy ai tới, Hoài Tang bực bội nghĩ chắc hẳn đám này lại trốn chỗ nào ấy đó xức xắc rồi, thế nhưng như thế nào mà chẳng có một người thế này? Nghĩ tới nghĩ lui, thôi thì bản thân tự đi lấy cho nhanh.

Sau khi lấy nến trở về, bởi vì trong lòng còn chút kinh hoảng, liền để nến chiếu sáng. Tiếp tục nằm xuống chuẩn bị ngủ, nhắm mắt lại cảm thấy có chút gì không thích hợp, vừa rồi có gì đấy thật quái lạ.

Hắn phút chốc mở to mắt, nhìn sang bên cạnh liền thấy một người đang nằm trên giường cạnh mình, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào hắn. Nhiếp Hoài Tang la lên thất thanh: “A, người đâu —”. Chưa kịp hô tiếng thứ hai, Tiết Dương liền ngồi đề lên người hắn, kiểm kê cổ, miệng tức giận gần từng chữ: “Người dám gọi thử xem!”.

Nhiếp Hoài Tang khiếp sợ ngậm miệng, hai mắt mệt mỏi nhắm nghiền. Vừa nhắm lại liền vang lên tiếng đập cửa, gia nhân nôn nóng gọi nhỏ: “Tông chủ, ngài đã ngủ chưa, tiểu nhân có chuyện cần bẩm báo.”.

Nhiếp Hoài Tang trong lòng vui vẻ, có người đến liền có hi vọng thoát được tên ác ma này. Nhưng hắn bất giác liếc Tiết Dương, không biết nên phản ứng thế nào.

Tiết Dương bĩu môi, nhẹ giọng nói: “Gọi hắn vào đi.”

Hoài Tang nhất thời thả lỏng, vội vàng kêu lên: “Người vào đi——”

“Cốc cốc” Tiếng đập cửa vang lên liên tục, “Tông chủ, ngài mở cửa đi, tiểu nhân không mở được, cửa bị khóa bên trong rồi.”

“Ai nha, ta hiện tại không tiện xuống giường đâu, người đập vào đi!”

Tên gia nhân không khách khí, tung chân đập thẳng vào, nhanh nhẹn bước qua, sốt ruột nói: “Tông chủ, chúng ta vừa rồi thấy...”

Lời nói tắt ứ trong họng, nhìn thấy Tiết Dương đang kẻ lưỡi kiếm vào cổ tông chủ nhà mình, trợn mắt há hốc mồm không kêu được một lời.

“Thấy cái gì? Nói đi chứ.” Tiết Dương hứng thú trêu chọc.

Gia nhân này vốn tên Trình Thiên, nghe Tiết Dương hỏi, hắn do dự một hồi không biết trả lời làm sao. Tiết Dương có chút chịu không được, quát:

“Kêu người nói thì nói đi.”

“Tiểu nhân vừa rồi đi gác với mọi người thì thấy có một bóng đen chuyển động trong bụi cỏ, phi thường kỳ quái, nghĩ rằng chỉ là mèo, liền đuổi theo đến dưới tàng cây cổ thụ trong sân trước thì thấy.....trên cây treo.....treo rất nhiều xác mèo.....thật sự không hiểu chuyện kì dị gì đang xảy nên vào đây bẩm báo tông chủ.” Trình Thiên run rẩy nói.

Nhiếp Hoài Tang nghe xong sắc mặt trắng bệch, ánh nến chiếu lên khuôn mặt hắn, nếu có thể nhìn liền phát hiện có điều bất thường.

“Xuy——” Tiết Dương cười thành tiếng “Này chỉ có thể giải thích vậy thôi: Các người thấy bóng đen vừa rồi không phải là mèo còn sống, mà là miêu hồn đấy, chúng chỉ vừa mới chết thôi.”

“Mèo cũng có hồn sao?” Trình Thiên thắc mắc.

“Đương nhiên có, súc sinh gia cầm đều có hồn cả, bất quá hồn yếu hay mạnh thôi. Hồn của thú không mạnh bằng hồn của con người, chỉ một cơn gió mạnh liền tan đi. Chỉ khi nào người sử dụng bùa pháp mới có thể tập hợp lại, vì là động vật nên rất dễ thao túng, yêu cầu chúng làm việc cho mình.”

“Vậy người đã giết hết đám mèo ấy?” Trình Thiên nghi hoặc nói.

“Ha ha ha..... cuối cùng cũng thông suốt rồi!” Tiết Dương kẻ sát vào tai Nhiếp Hoài Tang thì thầm: “Thủ đoạn này không phải Nhiếp tông chủ hay dùng sao? Hôm nay đến đây vốn chẳng có lẽ vật gì, nghĩ ngài chắc thích xác mèo nên mạo muội đem treo trong sân nhà ngài. Không cần cảm tạ a.”

Hoài Tang đã bình tĩnh hơn lúc đầu, cắn giận nói: “Người làm sao biết được?”

“Người cho rằng việc người dẫn đám người Ngụy Vô Tiệm đến Nghĩa Thành bằng cái trò ấy không ai biết sao. Bất quá đúng là ta trông mong tên họ Ngụy kia đến vì có chuyện cần nhờ.”

“Hừ, người không phải đã chết rồi sao?”

“Quả thật đã chết rồi, nhưng không chết hoàn toàn. Khi Tô Thiệp tìm ra âm hổ phù trên người ta, liền đem cơ thể ta bỏ lại ở mộ phần Kim Thị, nói rằng ngày sau Kim Quang Dao sẽ đem ta chôn cất chung với dòng họ hân. Bất quá người nghĩ ta dễ dàng để chúng đoạt được thứ chúng muốn sao?” Tiết Dương vừa nói về mặt tràn đầy khinh thương, mâu quang lóe sáng.

Nhiếp Hoài Tang nhớ lại ngày ấy tại bãi tha ma ở Di Lăng, mấy vạn tẩu thi vây quanh công kích bọn họ. Với số lượng lớn như vậy, ngoại trừ cây sáo Trần Tình của Ngụy Vô Tiệm với âm hổ phù ra, không gì có thể không chế nổi, hân hoài nghi: “Nhưng Liễm Phương Tôn lúc ấy có âm hổ phù.”

“Đúng là hân đã lấy được, thế nhưng trong đó một nửa ta từng qua tay ta, đối với một người sử dụng, nếu như nhập lại hai nửa thì chỉ sử dụng hữu hạn số lần thôi, mặt khác mỗi lần sử dụng thì hiệu lực sẽ giảm đi. Lần ở Di Lăng xem như Kim Quang Dao đã sử dụng toàn khả năng của âm ổ phù, sau đấy trong Quan Âm Miếu người thấy chuyện gì đã xảy ra với hân?”

Nhiếp Hoài Tang nhớ tới trận cuối cùng ở Quan Âm Miếu, lúc ấy hân thật sự nghi hoặc, vì cái gì Kim Quang Dao không sử dụng âm hổ phù?

Thở dài, hân không muốn đáp lại lời của Tiết Dương, liền hỏi ngược lại: “Vậy người hôm nay tới tìm ta làm gì?”

Tiết Dương cười nói: “Nói nhiều như thế, cuối cùng cũng quay lại chủ đề chính, người không thấy gia gia đang thiếu cánh tay à? Ta hôm nay chính là đến tìm một cánh tay thích hợp thế vào.”

“Vậy người nên đi tìm Hàm Quang Quân chứ không phải ta.”

“Đầu tiên ta phải thắng được Ngụy Vô Tiệm đã.”

“Chẳng lẽ người muốn lấy cánh tay ta?” Nhiếp Hoài Tang hoảng sợ, lắp bắp nói.

Tiết Dương đang cười đột nhiên xụ mặt, thở dài, khinh bỉ nói: “Tu vi linh lực của người kém như thế, lấy tay người thế vào chỗ khác gì tự mình hại mình, dẹp đi!!! Thật ra ta đến chỉ muốn thỉnh cầu, ta đã đánh một trận với cái tên bắn cung trong miếu ấy, cảm thấy tu vi hân cũng không tệ. Ta muốn cánh tay của hân, Nhiếp tông chủ nghĩ thế nào?”

“Người...” Hoài Tang trợn trừng mắt.

Tiết Dương nhìn về phía Trình Thiên, thần nhiên nói: “Đến ngôi miếu khiêng Nghiễm Ninh Chi cũng như mang kiểng hân về đây, nhớ kỹ nếu dám gọi người hỗ trợ ta liền biến tông chủ của người thành tẩu thi ngay lập tức.”

Trình Thiên biết rằng Tiết Dương không nói đùa, không dám chậm trễ, chạy đi phân phó, vài phút sau Nghiễm Ninh Chi được khiêng tới.

Tiết Dương huyết sáo, lập tức người kia khôi phục ý thức, nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh hô một tiếng, quỳ xuống nói: “Chúng ta không làm hết phận sự, không thể bảo hộ tông chủ an toàn!”

“Đúng đúng, nói rất đúng, bởi vì các người không hoàn thành trọng trách nên đáng bị xử phạt. Mau tự chặt đứt cánh tay trái đem đến đây cho ta.” Tiết Dương miễn cưỡng nói.

Nghiễm Ninh Chi liếc mắt nhìn Tiết Dương, trong đôi mắt hân lúc này toàn là sát ý, hân không thể phan thanh thấy tên kia thành trăm mảnh. Hân chú ý đến cánh tay trái của Tiết Dương, nhất thời minh bạch, nói: “Nếu ta tự chặt tay mình, có phải người sẽ thả tông chủ ra không?”

“Được thôi, chính xác là thế, ta giữ lại hân có ích gì?”

Nghiễm Ninh Chi hiểu rõ rằng chuyện này không còn đường lui, tay phải cầm thanh kiếm trên sàn nhà, cắn răng nhắm vào tay trái mình. Lúc này Nhiếp Hoài Tang đột nhiên kêu thất thanh: “Ninh Chi, đừng mà.....”

Tiết Dương cầm kiếm tăng thêm lực đạo, uy hiếp nói: “Cầm miệng lại cho ta, ta đã nói không giết người, nhưng nếu lộn xộn, cẩn thận ta cắt lưỡi người nghe chưa?”

Hoài Tang vội vã nói: “Trên tay Ninh Chi có thương tích, tay hấn trong trận Xạ Nhật Chi Chinh bị thương rất nặng. Nếu không tin thì người bảo hấn kéo tay áo lên cho xem.”

Tiết Dương mâu quang chợt lóe, nhìn chằm chằm Nghiễm Ninh Chi: “Kéo tay áo lên cho ta xem.”

Tay áo được kéo lên, lộ ra cánh tay thon dài rắn chắc, mặc dù vậy vẫn có thể nhìn rõ một vết chém rất sâu đã để lại sẹo.

Tiết Dương cau mày, hấn đã chịu hết nổi với đám người này, Hoài Tang sợ hấn sinh khí, nhất thời nói: “Nếu người muốn một cánh tay ta có thể thu xếp được. Trong Nhiếp phủ này ta đã mời rất nhiều những người có linh lực cao thâm đến, trong đó có một vị đáng người tương tự người, kiếm pháp hơn người, lại thuận tay trái!”

Tiết Dương nhìn về phía hấn: “Còn chờ gì không đem đến cho ta, Nhiếp tông chủ ta nói cho người biết sức chịu đựng của ta có giới hạn đấy, này giờ vẫn chưa xong việc, ta bắt đầu thấy tức giận rồi.”

Nhiếp Hoài Tang nhanh chóng phân phó Trình Thiên: “Gọi y sư đến, trình bày rõ ràng với người, bảo người mau mau đến phòng của Tô Kha Hưng tiên sinh giải thích cho hấn hiểu, rõ chưa. Nói với Tô tiên sinh nếu đêm nay y không phế bỏ cánh tay mình thì toàn bộ Nhiếp phủ phải tắm máu đấy.”

Trình Thiên ù ù cạc cạc: “Y sư nào?”

“Ngu ngốc, chính là vị đại ca họ Phùng ấy.....mau lên...”

Trình Thiên vâng dạ, xoay người chạy đi, Tiết Dương cười nói: “Người như thế nào biết trong người ta có âm hổ phù?”

Vừa rồi Nhiếp Hoài Tang nói câu “Toàn bộ Nhiếp phủ phải tắm máu”, Tiết Dương nhận ra tên này thật sự không đơn giản.

“Người sống lại là nhờ âm hổ phù đi?”

“Người không ngu ngốc như người ta vẫn nói, thật sự người rất thông minh đấy.”

Sau khi nghe lệnh Nhiếp Hoài Tang phân phó, không lâu sau vị y sư kia liền tới, dùng ruột dê làm chỉ nối cánh tay mới vào thân thể Tiết Dương. Hấn chịu đau không lên tiếng, trong phòng im lặng một mảnh.

Mọi chuyện hoàn tất, Tiết Dương nhìn cánh tay mới của mình vô cùng hài lòng, đem Hàng Tai thu vào tay áo, nhìn Nhiếp Hoài Tang cười hì hì: “Đa tạ Nhiếp tông chủ, ngày sau có chuyện sẽ đến cậy nhờ sau, bây giờ có việc đi trước. Cáo từ.”

Nghiễm Ninh Chi nhìn Tiết Dương nghênh ngang đi, không dám ngăn trở nhưng trong mắt dường như chứa đao kiếm, hận không thể giết chết tên kia ngay tại đây.

Trình Thiên đến cạnh Nhiếp Hoài Tang, hỏi: “Tông chủ, người muốn tiểu nhân đi báo với Lam tông chủ cùng Giang tông chủ không?”

Nhiếp Hoài Tang ngồi xuống bàn trà, nhấp một ngụm trà nóng, thông thả nói: “Trước không cần, Tiết Dương này là bạn chí cốt của Kim Quang Dao, có lẽ hấn đã phát hiện ra được chuyện gì của ta. Nếu như người ngoài xen vào, làm rùm beng sau này hậu quả khôn lường.”

“Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Ngày mai người đến Vân Mộng mượn ngay linh khuyển của Kim Lăng cho ta, lại nói linh khuyển này thật sự có một không hai, mũi nó rất thính, có thể dùng nó truy lùng tung tích Tiết Dương!”

8. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 7

Tiết Dương bay một ngày một đêm cuối cùng cũng tới được đỉnh núi Thái Bạch, vốn là nơi ở của Bảo Sơn Táng Nhân. Hắn cố gắng đáp thật thấp xuống, vì trên lưng cồng theo Hiếu Tinh Trần nên nặng hơn rất nhiều khiến hắn loạng choạng một lúc mới có thể thu hồi Hàng Tai, dựa theo ký ức cộng tình đi về phía trước.

Dưới chân núi cây cối khá rậm rạp, nhưng càng lên cao thì càng um tùm hơn, xanh tươi mơn mớn. Tiết Dương hớn hở, con đường này hắn nhớ rõ lúc cộng tình đã đi qua, mặc dù cây cối rất nhiều nhìn bốn phía chẳng khác gì mê cung nhưng hắn tin chắc chỉ việc men theo lối mòn sẽ đến chỗ vị tiên nhân kia.

Tiết Dương biết lúc này đến sơn động kia vừa kịp lúc. Hiện tại cũng đã đến giờ dùng cơm chiều, Bảo Sơn Táng Nhân rất coi trọng sinh hoạt nên sẽ yêu cầu đệ tử ngừng việc luyện tập, chú trọng dùng bữa. Quả thật là thời điểm tốt để hắn ra tay.

Thật sự Tiết Dương cũng có chút phiền lòng khi nghĩ chẳng may độ sư đệ sư muội của Hiếu Tinh Trần sẽ chẳng tốt lành gì. Hắn thừa sức đối phó với tất cả bọn họ nhưng như vậy sẽ phá hỏng kế hoạch hắn đã vạch ra. Hắn đành nhẫn nhịn, thời gian đối với hắn lúc này thật sự quan trọng.

Tiết Dương đi mãi, xuyên qua cánh rừng sâu cuối cùng cũng có thể thấy cửa sơn động được bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp dây leo. Mười ba năm đã trôi qua nhưng nơi này vẫn như xưa, không chút thay đổi.

Tiết Dương vô thức nhếch miệng cười, xóc lại người trên vai, thẳng bước tiến vào, thế nhưng chưa kịp chạm vào cửa đã bị một lực đạo mạnh đẩy ra. Hắn lảo đảo bước về phía sau, cố gắng đứng vững lại, mơ hồ nhớ lại. Hóa ra trên những dây leo chẳng chịt có phong ấn kết giới chống ngoại nhân. Nếu không phải người có sức công phá cường đại thì không thể phá vỡ lớp bảo vệ này.

Tiết Dương chẳng muốn gây náo động, tạm thời dần cơn tức xuống. Hắn nhớ rằng nơi đây chỉ có Bảo Sơn Táng Nhân cùng đệ tử mới có thể ra vào, người ngoài cho dù lên đây muốn xin cầu kiến cũng khó có khả năng tìm ra được sơn động. Cho dù tìm được đi chẳng nữa thì cũng không phá giải nổi kết giới. Chính vì vậy Bảo Sơn Táng Nhân mới trở thành huyền thoại bí ẩn, cao nhân đặc đạo, cầu không thể gặp.

Tiết Dương cười khẩy, hắn trời sinh những trò ranh mãnh không ai bằng, đương nhiên cũng chẳng cần tốn hao tâm sức làm chi. Hắn nhanh chóng đỡ Hiếu Tinh Trần xuống, choàng tay qua eo y ôm thật chặt vào lòng, cầm tựa vào vai y đẩy y xuyên qua lớp kết giới. Lớp bảo vệ này chỉ có thể đẩy từng người lạ ra ngoài nhưng nếu giữ trò như Tiết Dương thì xem như đã hoàn toàn mất đi tác dụng. Xem ra khi Bảo Sơn Táng Nhân làm ra kết giới này đã không nghĩ đến mai sau có người phá giải đơn giản như thế. Hắn cười mỉm, thuận lợi đi vào bên trong.

Tiết Dương phóng bước chân thật nhanh đi sâu vào sơn động. Bên trong lúc này thật yên tĩnh, có lẽ đã đến giờ nghỉ trưa. Ngó quanh quất không thấy ai, hắn nhẹ nhàng đặt Hiếu Tinh Trần xuống sàn đất ẩm, lấy từ trong áo khoác ra Tỏa Linh Nang cùng với một mảnh y phục của Tống Lam đặt xuống cạnh y. Tiết Dương thật sự không muốn lúc này gặp rắc rối điều tra xem ai là người đem Hiếu Tinh Trần đến. Quan trọng trước nhất là cứu y, hắn chấp nhận chịu ủy khuất một phen, sau khi y tỉnh lại sẽ hảo hảo đòi lại. Hắn không thể kiềm chế nhìn lại khuôn mặt ấy một lần, liền xoay bước hướng đến rừng cây gần đây.

Có đất nghĩa là có người sinh sống, trên ngọn núi này hiện tại tuy rằng là nơi cư trú của Bảo Sơn Táng Nhân cùng các đệ tử nhưng chắc chắn mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm trước đã từng có người ở, hiển nhiên khi chết thi thể sẽ được chôn cất ở gần đây, lo gì không tìm thấy một bộ xương người, Tiết Dương dám khẳng định như vậy.

Tiết Dương lấy âm hổ phù, liền hợp hai mảnh làm một, nhẹ nhàng huyết sáo. Hắn cảm nhận được không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo hơn, gió thổi mạnh hơn và từ trong lòng đất, một cánh tay xương xẩu nhô lên. Cánh tay như muốn xới tung mặt đất, cố gắng thoát khỏi bùn đất giam hãm mình. Chỉ chốc lát sau một bộ xương người hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt Tiết Dương, hướng hai hốc mắt ngậy ngốc nhìn hắn.

Tiết Dương liền nhặt lên một chiếc lá rụng trên đất, xé thành hình người có mắt, lỗ tai, có tay chân và có bím tóc. Hắn vội vàng tách âm hổ phù ra sau đó nằm xuống vị trí của bộ xương khô, nhắm chặt hai mắt tập trung tinh thần. Chỉ chốc lát sau hình nhân kia cử động, linh hồn của hắn đã hoàn toàn ở trong lá cây

ấy. Hình nhân nhanh chóng nhảy nhót đi lại vào động, chỉ chốc lát liền đến bên thi thể Hiếu Tinh Trần. Nó run run cánh tay, chậm rãi bò vào vật áo y.

Màn đêm buông xuống, cửa động phía trong mở ra, một đệ tử trên tay cầm một bao ngũ cốc thông thả bước đi. Chưa kịp đi hai bước đã đụng vào một vật gì đó, hần cúi xuống nhìn thật rõ, là Hiếu Tinh Trần. Sao sư huynh lại ở đây, hần thẳng thốt một hồi, cuối cùng tự cốc đầu mình nhanh chóng xoay người vào bẩm báo với Bão Sơn Táng Nhân.

Không bao lâu sau, thi thể Hiếu Tinh Trần liền được nâng vào phòng học chính. Bão Sơn Táng Nhân cầm cổ tay, xem xét thật kỹ mạch y, im lặng thật lâu. Các đệ tử khác biết được tin tức, đều vây quanh trong khu vực giảng đường, ánh mắt ngưng trọng dừng trên người Hiếu Tinh Trần. Nhiếp Hoàn đứng trong hàng ngũ đệ tử, sắc mặt có chút khó coi.

Bão Sơn Táng Nhân lấy tay nâng Tỏa Linh Nang, nhíu mày một lát, lẩm bẩm: “Tuy rằng hồn đã nát, nhưng chung quy vẫn chưa phải là hết cách, còn có thể cứu...”

Nàng ngẩng đầu lên phân phó: “Ứng Vinh, người cùng với một hai đệ tử đem Tinh Trần vào cư thất của ta. Không Vy, người đến tàng thất lấy chút Trầm Hương đến đây ngay. Những người khác lập tức giải tán, cũng giờ Tuất rồi, mau sớm nghỉ ngơi.”

Tiết Dương thỏa mãn, hần biết đưa đến vị sư tôn này thế nào y cũng được cứu, hình nhân đắc ý liền thay đổi tư thế, chọn chỗ nằm thoải mái hơn.

Cửa phòng cư thất lúc này đóng chặt, Bão Sơn Táng Nhân ngồi bên cạnh Hiếu Tinh Trần. Nàng liền lấy chiếc đĩa nhỏ, đem Trầm Hương bỏ vào bên trong đồng lô. Sau đó liền đóng nắp lại để khoảng vài phút chờ cho Trầm Hương tỏa hương thơm, nàng liền mở nắp cùng lúc với Tỏa Linh Nang, đem hồn phách của Hiếu Tinh Trần dẫn vào đồng hạp bên trong. Hoàn tất xong, nàng đóng nắp đồng lô lại thật kín và chỉ biết chờ đợi. Đồng lô này đã từng rất có ý nghĩa với nàng, khi Hiếu Tinh Trần làm đổ nàng đã thực sự tức giận, thế nhưng thật sự không ngờ có ngày nó lại là vật để hợp linh hồn y trở lại.

Bão Sơn Táng Nhân nhìn đồng lô, lại nhìn sang Hiếu Tinh Trần, khẽ nói: “Tinh Trần à, lần trước sau khi người đem hai mắt hiến cho vị Tổng đạo trưởng kia, Nghi Hoa đã đem toàn bộ chuyện người đầu kiếm cùng Nhiếp Hoàn kể lại cho sư tôn nghe. Người cũng thật là, vì cái gì tội lỗi đều tự mình gánh? Tại sao không nói thật mọi chuyện cho ta nghe? Kỳ thật lần đó ta cũng xúc động, không phân biệt đúng sai, nhưng lúc ấy thật sự mà nói ta rất tức giận. Người biết không ta đã không nói rõ nhưng đồng lô này chứa đựng hồn phách của một người đối với ta rất quan trọng. Hồn phách của hần so với người còn nát hơn, cũng chỉ còn một mảnh tàn hồn. Ta đã phải dùng ba năm dâng hương tụng kinh trấn an, vốn dĩ chỉ còn bảy ngày, chỉ bảy ngày thôi là hồn phách đã hợp trở lại. Vì cái gì chứ, bảy ngày...?”

Tiết Dương nghe thấy thanh âm của Bão Sơn Táng Nhân có chút nghẹn ngào, giọng điệu có chút tang thương: “Ta hần sẽ mãi mãi không còn gặp lại hần....Bất quá người không phải lâu như vậy, nhiều nhất chỉ một tháng thôi, hồn phách của người sẽ trở lại. Người yên tâm, vì sư sẽ hảo hảo che chở cho người, tuyệt không mắc sai lầm nữa.”

Sau một tháng, mỗi ngày trời còn chưa sáng, Bão Sơn Táng Nhân liền cẩn thận đặt đồng lô ở vị trí gần mình nhất trên giảng đường, khiến cho hồn phách Hiếu Tinh Trần nghe các đệ tử tụng kinh. Sau khi giảng bài xong, nàng liền đem đồng lô đặt lại trong cư phòng, khóa kín cửa lại. Buổi tối trước khi đi ngủ, Bão Sơn Táng Nhân liền lấy đàn tranh ra đàn một khúc, tiếng đàn trong trẻo, nhu hòa, một tấu khúc an dưỡng hồn phách thật hữu hiệu.

Tiết Dương hoàn toàn không biết rõ tình hình bên ngoài, bởi vì từ lúc vào hần chỉ là hình nhân nhỏ luôn nằm trong ngực áo Hiếu Tinh Trần, hần không có hứng thú khám phá nơi này thêm lần nào nữa. Hiện tại nghe tiếng đàn, hần chỉ biết kiên nhẫn chờ, đếm từng ngày trôi qua, đợi một kỳ tích xuất hiện.

Ngày ấy rốt cuộc cũng đến. Một tháng sau, Bão Sơn Táng Nhân kiểm tra lại đồng hạp bên trong đồng lô, cảm nhận được hồn phách đã khôi phục hoàn toàn. Nàng vui mừng nở nụ cười. Ngồi trong cư phòng yên tĩnh, mở đồng hạp, hương thơm Trầm Hương tỏa ra cùng hồn phách bay lên. Bão Sơn Táng Nhân liền đem khúc tấu ra đàn, một chuỗi âm thanh róc rách như hướng dẫn linh hồn nhập trở lại thân xác.

Một canh giờ sau, Tiết Dương bỗng nhiên cảm nhận được lá cây đang rung động. Vì hình nhân kề sát ngực Hiếu Tinh Trần nên Tiết Dương có thể nghe ra âm thanh của tiếng động – là trái tim Hiếu Tinh Trần đang đập, giờ phút này sinh mệnh y đã trở lại một lần nữa, sinh mệnh của người đã lấy hết tâm can hần đã trở lại.

Bảo Sơn Táng Nhân bước đến gần dò xét mạch Hiếu Tinh Trần. Sau khi đã khẳng định kết quả tốt đẹp hơn mong đợi, nàng xoay người bước ra ngoài, dọn đồ đệ tử mang chút đồ ăn cũng như quần áo sạch sẽ tới.

Tiết Dương thừa dịp không có ai chú ý liền chui ra khỏi vạt áo Hiếu Tinh Trần, hưng phấn đến mức lúc chạy cũng va vấp bốn năm lần. Hần muốn mau chóng trở về với cơ thể mình, chỉ một chút nữa thôi hần sẽ gặp lại người kia.

Trong động lập tức náo nhiệt hẳn lên. Trong cư thất, Hiếu Tinh Trần mở mắt, xoay đầu nhẹ nhìn quanh, trước mắt vẫn tối đen. Y nâng tay sờ hai mắt mình nhưng chỉ chạm vào một băng vải che kín mắt. Y cố gắng nâng người ngồi dậy, bỗng nhiên cảm nhận được một cổ hương khí quen thuộc đã từ rất lâu rồi nhưng y không thể quên được.

Bảo Sơn Táng Nhân bước vào thì thấy cảnh y đang ngồi, quay đầu trái phải, lập tức chạy đến đỡ hần: “Tinh Trần, hồn phách ngươi vừa mới hồi phục, thân thể còn yếu lắm, chớ nên cử động nhiều.”

Hiếu Tinh Trần hành lễ: “Sư tôn, ta.....lại trở lại.....lại làm phiền Người rồi.”

Bảo Sơn Táng Nhân đỡ lấy y: “Hiện tại đừng nói chuyện đó, thôi thì nếu ngươi thấy khá hơn thì theo ta bước ra ngoài cửa chào hỏi mọi người một tí. Mọi người mong ngươi lắm.”

Nàng đỡ Hiếu Tinh Trần ra khỏi cư thất, vừa lúc gặp Ứng Vinh tay bưng thùng gỗ chứa đầy nước. Thấy Hiếu Tinh Trần, Ứng Vinh vội hô lên: “Sư tôn hảo, sư huynh hảo, sư huynh, huynh đã về rồi!”

Ứng Vinh là đệ tử mới được Bảo Sơn Táng Nhân thu nhận những năm gần đây nên chỉ thấy qua Hiếu Tinh Trần một lần, chính là lần y mang Tống Lam đến. Nhưng Ứng Vinh đã từng nghe qua sự tích lấy lòng của Hiếu Tinh Trần, không khỏi ngưỡng mộ sùng kính vị sư huynh này.

Hiếu Tinh Trần nói: “Trở lại...” Y cố gắng lục lọi ký ức, nhớ lại thật lâu trước đây tại Nghĩa Thành giảng co với Tiết Dương một hồi, sau khi biết được mình bị lừa gạt liền tự vẫn, hồn phi phách tán.

“Sư tôn, Người thế nào phát hiện ra ta, còn đem ta lên núi cứu chữa như vậy?”

Bảo Sơn Táng Nhân ngạc nhiên: “Không phải ta, hần là đạo hữu Tống đạo trưởng của ngươi, hần còn lưu lại một miếng vải đen này.”

Nàng từ trong tay áo lôi ra miếng vải Tiết Dương đã đặt trước đó, đưa đến trước mặt Hiếu Tinh Trần. Hiếu Tinh Trần vuốt ve cảm nhận, gật đầu nói: “Không sai, đúng là hần.”

“Nói vậy, rõ ràng là ta!” Cửa động bị đá văng ra, Tiết Dương đứng ngay cửa, nhìn không rõ biểu tình khuôn mặt hiện giờ.

9. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 8

Lúc này các đệ tử khác nghe thấy tiếng người lạ, tay lập tức xách kiếm chuẩn bị giao đấu, tất cả đều nhìn về phía thân ảnh đứng chắn cửa động.

Bảo Sơn Táng Nhân cả kinh: “Người là ai?”

“Ha ha, ta quên, vẫn chưa giới thiệu với mọi người ở đây. Tại hạ là Tiết Dương, một tên lưu manh, đầu đường xó chợ, chỉ thích làm ác, ai có thù với ta một ta trả lại hần mười. Mọi người thấy vị đạo trưởng này khi trở về đây bộ dạng thê thảm thế nào đều là do ta chiếu cố đấy.” Tiết Dương vừa nói vừa cười dữ tợn, mâu quang lóe sáng, nhìn chòng chọc vào Hiếu Tinh Trần.

Bão Sơn Táng Nhân trước kia đã từng nghe Hiểu Tinh Trần nói qua tên “Tiết Dương” này, không ngờ có ngày hấn lại dám tìm tới tận đây. Nàng quay đầu tìm kiếm Phát Trần đã bỏ quên trong cư phòng vì lúc nãy quá vui sướng khi thấy Hiểu Tinh Trần hồi tỉnh.

Nàng giơ tay ra, cố dùng linh lực triệu hồi Phát Trần. Tiết Dương liếc mắt, dùng miệng huyết sáo, tức thì một cỗ lực vô hình đánh thẳng vào đường Phát Trần đang đến, làm lệch quỹ đạo bay ngay lập tức cắm thẳng vào đỉnh động.

Các đệ tử tròn mắt, phát ra tiếng kinh hô nhỏ. Lúc này chỉ thấy Tiết Dương đem một khối phù trận nhỏ màu đen giơ ra, ánh mắt sắc bén hướng thẳng vào Bão Sơn Táng Nhân.

Mọi người hoảng sợ nhìn chằm chằm vào sư tôn của mình, phát hiện ra quanh thân nàng bị bao phủ bởi một vòng khói trong suốt tuy không dày đặc nhưng trông như một cái kén trời chặt nàng lại.

Ứng Vinh lớn tiếng gọi sư tôn, thế nhưng lúc này Bão Sơn Táng Nhân hoàn toàn không phản ứng. Ánh mắt nhìn chằm chú vào một điểm, thần sắc bình tĩnh đến đáng sợ, giống như không quan tâm đến mọi vật xung quanh.

Tiết Dương lười biếng nói: “Người đừng kêu, bà ta chẳng nghe thấy gì cả, khói trong suốt đang quấn lấy người sư tôn các người thực chất là Quỷ hồn đang chuyển động thôi. Chúng đem không gian thực tại cắt đứt liền ra, cứ như với bà ta hiện tại đang đứng ở một thế giới khác vậy. Cho nên với bên ngoài chẳng phản ứng chi đâu.”

Ứng Vinh không chịu nổi nữa, rút kiếm hướng về phía Tiết Dương quát: “Người đã làm gì sư tôn, tên khốn?”

Tiết Dương chậm rãi đưa âm hổ phù ra trước mặt mọi người lần nữa: “Chỉ là Nhị Trọng Cẩm Xá Thuật mà thôi, thế nào, muốn thử sao?”

Nhị Trọng Cẩm Xá Thuật có thể nói là kiểu thuật cấp cao, cũng do hấn học được từ Di Lăng Lão Tổ. Với thuật này, Quỷ Hồn không tiến vào thực thể, chỉ hiện hữu xung quanh, đem thế giới bên ngoài người ấy ngăn cách, xem như kiểm soát cầm hành động của chủ thể một thời gian. Sở dĩ Tiết Dương không sử dụng Cẩm xá chỉ thuật như với hai tên trong phủ Nhiếp Hoài Tang để điều khiển Bão Sơn Táng Nhân một phần vì nàng vốn là tiên nhân linh lực rất mạnh, ý chí kiên định, thành ra bất đắc dĩ hấn phải dùng đến phương pháp này.

Các đệ tử hoảng hốt đồng loạt rút kiếm ra hướng về phía Tiết Dương, về mặt người nào người nấy đều hết sức căng thẳng. Tiết Dương đem âm hổ phù bỏ vào trong lòng, trêu tức nói: “Xì, các người thật không biết điều, nhìn xem, đến cả sư phụ còn bị ta khống chế được. Lũ đệ tử kém cỏi như các người thì làm gì được ta?”

Vừa dứt lời, Nghi Hoa hướng mũi kiếm về phía Tiết Dương đâm tới. Tiết Dương né tránh, ánh mắt chợt lóe tia giận dữ, lập tức rút Hàng Tai đỡ đường kiếm của nàng. Hừ chỉ là một tiểu nha đầu, còn lâu lắm mới là đối thủ của ta. Hấn khinh bỉ hừ lạnh, miệng tiếp tục huyết sáo. Mặc dù âm hổ phù đã cắt vào lòng nhưng tác dụng vẫn còn, hướng hồ Nghi Hoa lại đánh áp sát vào người Tiết Dương nên rất dễ chịu ảnh hưởng của Nhị Trọng Cẩm Xá Thuật lúc này. Nàng lập tức ngăn người, Tiết Dương nhân cơ hội đánh văng kiếm trên tay nàng, chĩa Hàng Tai vào ngay cổ, miệng khê nhếch lên nụ cười chiến thắng.

Các đồng môn khác thấy Nghi Hoa bị bắt cũng không dám làm liều, đồng loạt hạ kiếm xuống. Nghi Hoa thấy thế tức giận quát lên: “Các người đứng thất thần ra đó làm gì, mau mau chém chết tên ác ma này đi!”

Tiết Dương cười ha ha, vừa lòng nói: “Thật không ngờ thanh danh của ta đã truyền đến nơi này, chắc các người đều đã nghe qua ta độc ác đến mức nào nhỉ? Nhưng trăm nghe không bằng một thấy, ta hôm nay sẽ cho các người xem thử một tên ác ma thật sự là như thế nào?” Dứt lời, hấn nâng tay muốn chém.

“Tiết Dương!” Một tiếng hô nhỏ truyền đến.

Các đệ tử quay đầu lại nhìn chủ nhân giọng nói ấy. Tiết Dương ngừng lại, nhìn Hiểu Tinh Trần.

“Có chuyện gì người cứ tìm ta, ta sẽ không trốn tránh nữa. Nhưng người hãy tha cho bọn họ, bọn họ không gây thù chuốc oán với người, không liên quan gì đến chuyện giữa ta và người hết!” Hiểu Tinh Trần đứng

thăng, thân hình của y lúc này cao nhưng nhìn thật gầy yếu, vì vừa mới trùng sinh nên thanh âm thoát nghe rất nhỏ, không một chút khí lực.

“Hảo nha.” Khóe môi Tiết Dương lúc này cong lên, nở nụ cười tà mị, “Ta muốn người cầu ta.”

Tất cả mọi người im lặng nhìn về phía Hiểu Tinh Trần, không ai nói một lời nào.

“Tiết Dương, người muốn làm gì ta cũng được, tha cho bọn họ, chúng ta xuống núi rồi...”

“TA – MUỐN – NGƯỜI – CẦU – TA!” Tiết Dương gằn từng chữ từng chữ, âm thanh vang vọng cả sơn động, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Hiểu Tinh Trần.

Hiểu Tinh Trần cắn môi, nhất thời không lên tiếng. Xung quanh không khí thật tĩnh lặng, mọi người như đồng loạt nín thở.

Nghi Hoa thấy vị sư huynh đối với mình ân trọng như núi kia khó xử, trong tâm nàng như cào xé, phần hận nhìn Tiết Dương, uất ức lên tiếng: “Tiết Dương, tên ma đầu nhà ngươi, ngươi lấy quyền gì bắt sư huynh ta cầu xin chứ, giết ta đi, chúng ta có chết cũng không cầu ngươi.”

Tiết Dương nghe vậy tức giận, chuyển hướng sang nàng, quát lớn: “Người tốt nhất câm miệng, tiểu nha đầu có muốn ta chém đầu ngươi ngay không?” Hắn lại quay đầu sang nhìn Hiểu Tinh Trần, cắn răng nói: “Chỉ cần ngươi nói một chữ ”cầu” thôi, ta liền tha cho bọn họ, không chém không giết, xem họ như người một nhà vậy, được chứ?”

Hiểu Tinh Trần môi hơi mở ra, thanh âm vẫn như ngày xưa, trong trẻo nhưng trầm thấp: “Được, ta cầu xin ngươi, cầu ngươi thủ hạ lưu tình.”

Tiết Dương nghe xong khóe môi nhàn nhạt cong lên, đáy mắt xuất hiện một tia tiếu ý, hạ gươm xuống thả Nghi Hoa ra.

Thấy Nghi Hoa đã an toàn, vài đệ tử liền nâng kiếm lên hướng về phía Tiết Dương, chuẩn bị vây vòng quanh, tấn công và bắt sống hắn.

Tiết Dương nói: “Các ngươi tránh xa khỏi đây, không thì đừng trách tại sao ta hại đến sư tôn các ngươi.”

Hắn nói lời này thật ra là uy hiếp bọn họ. Nhị Trọng Cẩm Xá Thuật sẽ không gây hại đến chủ thể cũng như những thuật cấm xá khác, đến thời gian sẽ tự động hóa giải thôi. Tiết Dương biết bọn người này chỉ tu đạo hoàn toàn không có khái niệm hay hiểu biết chút gì về tà thuật thành ra hắn mới có thể khua môi múa mép lung lạc ý chí của họ.

Các đệ tử hai mắt nhìn nhau, không dám động thủ nhưng vẫn không thể không phòng bị, cẩn thận dõi theo từng hành động của hắn.

Tiết Dương sờ sờ Hàng Tai, miễn cưỡng nói: “Nhiếp Hoàn là vị sư huynh nào, làm ơn bước ra khỏi hàng.”

Mọi người đều không lên tiếng, Nhiếp Hoàn lặng lẽ ẩn thân mình phía sau một vị môn đồ khác. Thấy lời mình nói ra chẳng ai đáp lại, Tiết Dương bắt đắc dĩ ngược lên, con ngươi đảo qua lại nhìn thẳng vào nơi Nhiếp Hoàn đang đứng, lười biếng nói: “Đừng trốn, trốn không thoát đâu, ta nhận ra ngươi đấy.”

Các đồng môn khác ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Hoàn, Nhiếp Hoàn tay chân luống cuống. Lúc này Tiết Dương đã hứa sẽ không giết bất kỳ ai, thâm tâm hắn yên tâm hơn phần nào, tay cầm chuôi kiếm, bước ra khỏi hàng.

“Lại đây, tiến lại gần đây hơn nữa đi.”

Nhiếp Hoàn chậm rãi tới gần, đứng cách Tiết Dương chỉ vài bước chân. Lúc này hắn đột nhiên rút kiếm ra khỏi vỏ đâm thẳng vào tim Tiết Dương.

Tiết Dương cũng sớm phòng bị, nhanh chóng giơ Hàng Tai ra đỡ. Có điều khí thế của Nhiếp Hoàn thật sự rất kinh người khiến Tiết Dương chấn động, nhất thời lùi về phía sau.

Nhiếp Hoàn biết mình đang ở phía thượng phong, muốn một đường diệt gọn tên ác ôn này, thành thử đường kiếm xuất ra linh hoạt mà xảo quyết, tuyệt không lưu tình, cũng như năm đó hắn đấu với Hiểu Tinh Trần vậy.

Mặt khác các sư huynh đệ thấy Nhiếp Hoàn đang chiếm lợi thế, tuy nhiên vô cùng lo lắng sự an nguy của Bảo Sơn Táng Nhân, cho nên nhất thời không nhúng tay vào, chỉ đứng ngoài xem chiến.

Tiết Dương bị buộc đến góc tường, tiến thoái lưỡng nan. Nhiếp Hoàn thấy lúc này đã đúng thời cơ, quyết tung tay từ trên chém xuống đầu Tiết Dương. Nghi Hoa lo sợ nếu diệt tên ma đầu kia thì sư tôn cũng sẽ bị liên lụy, liền la lớn: “Dừng, dừng tay lại.”

Nhiếp Hoàn nghe tiếng hét, thoáng chần chờ. Tiết Dương cười cười, huyết sát liền một hồi. Ai nấy chưa kịp trấn tĩnh thì từ mặt đất trời lên hai cánh tay xương xẩu, bắt lấy mắt cá chân Nhiếp Hoàn kéo hẳn về phía trước. Nhiếp Hoàn trong đầu hồ hởi không ổn, bị tập kích bất ngờ như vậy, trọng tâm người không vững, tư thế bỏ nhào về phía trước nhưng cũng không quên phải chém Tiết Dương một nhát.

Tiết Dương dễ dàng nâng Hàng Tai ngăn lại, né tránh sang một bên. Nhiếp Hoàn ngã sòng soài trên mặt đất, chưa kịp đứng lên thì đã thấy mũi kiếm Tiết Dương kề sát ngay cổ.

Tiết Dương xách cổ áo hẳn kéo đến trước mặt Hiểu Tinh Trần, cười như không cười tán thưởng: “Nhiếp sư huynh kiếm pháp quả thật rất tuyệt vời, nếu hôm nay không có tẩu thi hỗ trợ, ây da, chắc ta đã chết dưới tay sư huynh rồi.”

Nhiếp Hoàn cười lạnh, từ chối cho ý kiến.

Tiết Dương đột nhiên đá vào đầu gối hẳn khiến hẳn té khụy xuống, tư thế như quỳ trước mặt Hiểu Tinh Trần. Nhiếp Hoàn tức giận đến nghiêng răng cố gắng đứng lên nhưng mũi kiếm áp sát phía sau khiến hẳn không thể nhúc nhích.

Các đệ tử khác nhìn thấy màn này trong lòng đều âm thầm hả hê. Nhiếp Hoàn thường ngày vô cùng háo thắng, tính tình âm hiểm lại kiêu lời, đông môn đối với hẳn không ghét đã là may chứ đừng nói tới yêu thích. Hơn nữa chuyện đấu kiếm với Hiểu Tinh Trần năm xưa sau khi biết rõ chân tướng càng khiến sự chán ghét của mọi người dành cho hẳn nhiều hơn. Hiện tại ai nấy đều nhìn hẳn không thuận mắt tuy nhiên cố kị với kiếm pháp của hẳn nên không dám nói ra hay tỏ thái độ rõ ràng.

Hiểu Tinh Trần vốn mù lòa, xung quanh nhất thời tĩnh mịch một mảng, chẳng biết phát sinh chuyện gì không hay, có chút mờ mịt.

Tiết Dương nâng tay, đột nhiên đâm thủng đầu gối Nhiếp Hoàn khiến hẳn hét lên tê tâm liệt phế. Ứng Vinh bước lên phía trước quát: “Tiết Dương, ngươi làm cái gì vậy?” Y chạy ngay đến muốn cứu Nhiếp Hoàn.

Tiết Dương chìa Hàng Tai về phía y, cười hì hì nói: “Tên tép riu kia dám lại đây thử xem?”

Tiết Dương khoái trá nhìn Nhiếp Hoàn đau đớn, liền kề sát bên tai y, nhỏ giọng thủ thủ: “Thế nào, cảm nhận đầu gối mình bị chém như thế nào? Đau không hả?”

Hiểu Tinh Trần lơ mơ đoán ra được chuyện gì, khó nhọc nói: “Tiết Dương! Ngươi vừa đáp ứng ta sẽ không giết người mà!”

Tiết Dương nâng mắt, nhún vai nói: “Đúng a, ta đáp ứng ngươi không giết người, nhưng trong mắt ta hiện tại tên này chẳng phải người đâu.”

Hiểu Tinh Trần tức giận run người. Hồn phách y vừa mới trở lại, vô cùng suy yếu. Hơn nữa vài năm tay chân gân cốt không hoạt động, linh lực vẫn chưa khôi phục bình thường, thật sự chống đỡ không nổi liền ngất đi.

“Tinh Trần.”

Tiết Dương tức giận giơ chân đá Nhiếp Hoàn ra xa, bước lên phía trước đỡ lấy Hiểu Tinh Trần, cả cơ thể y dựa vào lòng hẳn.

Hẳn cảm nhận hơi thở của y vô cùng yếu ớt, tức tốc công y lên vai bước nhanh ra khỏi động.

Các đệ tử muốn đuổi theo ngăn lại. Đột nhiên vòng xoáy chung quanh Bảo Sơn Táng Nhân biến mất, bọn họ kinh hoàng khi nhìn thấy sư tôn đã trở lại bình thường.

Ứng Vinh định thần nhanh chóng, vội vọt đến cạnh sư tôn, kêu lên: “Sư tôn, Người không sao chứ?”

Bão Sơn Táng Nhân khôi phục tinh thần, nhìn xung quanh đại khái đã đoán được chuyện gì xảy ra. Nàng lắc đầu: “Không có việc gì....nhưng mà Tinh Trần đâu?”

“Sư huynh bị Tiết Dương mang đi rồi. Sư tôn chúng ta có cần đuổi theo không?”

Bão Sơn Táng Nhân nghe vậy thở dài, phát tay nói: “Không cần đâu, hắn đã đem Tinh Trần đến đây nhất định sẽ không làm hại y. Hơn nữa sự tình dưới chân núi chúng ta cũng không thể quản hết được.”

10. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 9

Ngày sắp tắt, những tia nắng cuối cùng biến mất nhường chỗ cho màn đêm buông xuống, Tiết Dương lúc này công Hiếu Tinh Trần trên vai mau chóng quay lại Nghĩa Thành. Con đường hắn đi qua gió thổi làm tóc y tung bay, một vài sợi dài như có như không cọ nhẹ vào má Tiết Dương làm hắn khẽ mỉm cười.

Đến Nghĩa Thành trời đã tối hẳn, Tiết Dương đáp xuống bụi cây ở ngoài thành. Nếu nhớ không lầm đây chính là nơi Hiếu Tinh Trần cứu mạng hắn, là nơi vị đạo trưởng hiền lành ấy cứu kẻ thù của mình mà không hay biết. Thế nhưng nơi đây lúc này những bụi cỏ dại đã mọc cao ngất, xen kẽ phía dưới là vài cành hoa nhỏ.

Tiết Dương ôm Hiếu Tinh Trần vào thành. Cổng thành cũ kỹ dường như đổ nát hoàn toàn không ai sửa chữa. Tuy vậy hắn nghe thoáng đâu đó tiếng cười đùa, trò chuyện rôm rả, mùi tử khí lúc trước cũng không còn. Chắc hẳn sau sự vụ lần ấy, người dân những tường đã được tiên nhân tiêu diệt yêu ma quỷ quái, thành thử không còn sợ hãi dợn vào sinh sống an cư lạc nghiệp.

Tiết Dương phớt lờ không tỏ vẻ quan tâm, một mạch thẳng hướng nghĩa trang ngày xưa. Bên trong cũng không khác gì ngày trước, chỉ có vài cây cột bị đổ. Hắn nhìn bao quát một lượt liền đem Hiếu Tinh Trần đặt lên chiếc giường mục nát duy nhất. Xong xuôi hắn tìm kiếm xung quanh một chiếc khăn liền ra lu nước nhỏ hứng nước mưa gần đó nhúng vào, vắt thật kỹ, lau mặt cho Hiếu Tinh Trần.

Đêm đã khuya, Hiếu Tinh Trần từ trạng thái hôn mê liền ngủ say một mạch, ngực phập phồng hơi thở đều đặn. Tiết Dương sợ y bị lạnh, lấy vài bó rơm dày tách ra đắp lên người y, quay người bước ra ngoài, tiện thể đem khăn giặt sạch.

Tiết Dương ngồi xổm xuống đất, ngẩng mặt nhìn lên, bộ dáng lúc này của hắn thật sự cô độc. Hắn khẽ cười, hôm nay trời nhiều sao dày như một tấm chăn che phủ Nghĩa Thành. Tiết Dương quay đầu nhìn vào phía trong, thở dài. Trên bầu trời có hàng ngàn vì tinh tú nhưng có lẽ với hắn cả đời này chỉ cần một ngôi sao mà thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hiếu Tinh Trần tỉnh lại, khuôn mặt có chút tái nhợt, đôi môi không một chút huyết sắc. Tiết Dương đang ngủ chập chờn, nghe thấy tiếng động đang nằm trong quan tài liền đứng lên. Hắn xoa xoa hai mắt, mơ hồ nói: “Hiếu đạo trưởng, người tỉnh rồi à?”

“Đây là chỗ nào?”

“Chỗ cũ, nghĩa trang.”

“Nhiếp sư huynh thế nào rồi?”

Tiết Dương sắc mặt lạnh lùng nói: “Người quan tâm hắn làm gì?”

Hiếu Tinh Trần tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thở không ra hơi nói: “Người luôn dùng những thủ đoạn tàn độc, ta sợ hắn sẽ bị người hại chết.”

“Ta đã hứa với người sẽ không giết họ rồi mà.”

Hiếu Tinh Trần lắc đầu, lãnh đạm nói: “Người vốn là một kẻ làm việc luôn thiếu suy nghĩ.”

“Ha ha ha”. Tiết Dương bật cười lớn, cười đến hai bả vai run cả lên, tiếng cười âm hiểm vang vọng cả nghĩa trang, nghe thật sự nổi da gà, “Người nói đúng a, ta nói cho người biết luôn, tên họ Nhiếp ấy đã bị ta làm thịt rồi, giết hần phân xác hần ra làm mấy khúc luôn ấy, hahaha.”

Tiết Dương thật sự nhin cười không được. Hiểu Tinh Trần tức giận, nhẫn nhin một lúc cố dùng lực triệu hồi Sương Hoa đến. Khi kiếm đã có trong tay, y một nhát chém về phía giọng nói người kia phát ra. Tiết Dương ngạc nhiên vì y vẫn còn sức gọi kiếm đến thế nhưng cũng ngay tức khắc giờ Hàng Tai ra đỡ. Hai thanh kiếm chạm nhau, tiếng leng keng vang lên, Tiết Dương cũng không quan tâm lắm đến thắng thua, chỉ muốn vờn Hiểu Tinh Trần một chút.

Hiểu Tinh Trần vừa mới khôi phục lại thần trí ít lâu, thể lực còn rất yếu nên nhanh chóng bị Tiết Dương dồn đến góc tường. Lúc đến bên giường, hần nhanh chóng đánh bay Sương Hoa, người kia mất thế ngã vào lòng hần. Hần đẩy ngã y xuống giường, lập tức đè chặt hai tay khiến y không thể nhúc nhích.

Tiết Dương lúc này kề sát mặt vào Hiểu Tinh Trần. Hai người hầu như không còn khoảng cách, có thể cảm nhận hô hấp cả hai. Hiểu Tinh Trần nghe tiếng tim mình đập dồn dập.

Tiết Dương gần từng chữ: “Người biết không ta ghét người nhất cũng là ở điểm này. Người lúc nào cũng xem như mình trong sạch, thuần khiết, đối với mọi người đều bao dung giúp đỡ, nghĩ mình là thánh nhân sao? Người nhớ lại đi, Thường Bình ngày xưa người giúp hần, hần báo đáp lại người thế nào, xem thử có đáng chết hay không? Còn có tên bằng hữu Tổng Lam nữa, người vì hần đau lòng sao? Hần ân đoạn nghĩa tuyệt, đuổi người đi trong lúc người cần hần nhất, người còn đem mắt mình cho hần? Người dựa vào cái gì mà nói rằng trả mắt cho hần, người nghĩ người là ai, hần là ai? Cuối cùng là tên Nhiếp Hoàn kia, hạng người như hần cũng khiến người đau lòng, bảo vệ sao? Chắc người quên năm đó ai hại người bị phạt quỳ hai ngày, đầu gối tê nhức, đứng lên không nổi? Ai hại người bị sự phụ đuổi xuống núi? Thế mà người vẫn còn quan tâm hần, ta khinh!”

Tiết Dương càng nói càng kích động, dùng một tay ôm ngực, như muốn chặn lại cơn tức đang dâng lên sau mỗi câu nói, hần có cảm giác lồng ngực muốn vỡ tung tới nơi rồi: “Trái tim người đủ lớn như vậy, bao dung nhiều tên khôn kiếp vậy, vậy còn ta thì sao? Người cũng đau lòng cho ta, đau lòng cho ta đi, ĐAU LÒNG ĐI!”

Thanh âm Tiết Dương rất lớn, như rít gào mang theo sự tuyệt vọng của bản thân. Hần không nghĩ mình lại nói ra những lời phía sau, lúc đầu chỉ muốn giáo huấn để y nhận ra sự ngu ngốc của mình. Thế nhưng không hiểu sao càng nói càng không khống chế được, đem hết suy nghĩ trong đầu bày ra hết. Hiểu Tinh Trần trầm mặc nằm dưới thân hần, không có bất cứ phản ứng hay động thái gì, nhưng có thể thấy y rất kích động bởi băng vải che mắt đều đã nhuộm một tầng máu.

Tiết Dương không chịu nổi nữa, buông tay y ra, thanh âm khôi phục bình thường: “Ta đi mua đồ ăn, người ở yên tại đây, đừng ra ngoài.”

Hần vừa nói vừa bước về phía cửa, vừa mở ra liền thấy Tổng Lam đứng đấy, Tiết Dương ức chế chịu không nổi, nghĩ muốn đánh người này một trận cho hả giận, nhưng cuối cùng hần đành nhin, chỉ phân phó: “Trông chừng người ở trong kia, không được để y ra ngoài. Người chỉ được đứng ngoài cửa trông chừng thôi, tuyệt đối không được vào trong đấy, không được đụng vào y, nghe rõ chưa? Nếu ta biết người làm trái lời, về nhà sẽ cho người biết tay!”

Tiết Dương xách rổ đi chợ đến vùng phụ cận Nghĩa Thành, đi dạo vài vòng thật chẳng biết nên mua thứ gì. Khoảng nấu nướng của hần căn bản là số không nhưng hần cũng biết người bệnh muốn khỏe lại cần ăn thịt dê hay giò heo hầm. Trước kia sống ba người, phụ trách nấu nướng chỉ một mình Hiểu Tinh Trần. Những món ăn của y làm tuy thanh đạm nhưng vẫn ngon miệng khiến nhóc tỳ A Thiển ngày xưa lấy lòng khen nức nở.

Hần đi ngang qua một tửu lâu, nghe bên trong những món ngon được kêu đem đến khiến hần tò mò bước vào. Chủ quán vốn là một lão bản nướng năm nay đã ngoài bốn mươi, đang nói chuyện say sưa với một nữ khách gọi một bàn đồ ăn đầy ắp các món ngon với rượu.

Tiết Dương hít hít mũi, liền bắt chuyện với lão bản nướng, hỏi thăm: “Đại nương, này chắc không phải là gà tiềm thuốc bắc nhỉ?”

Đại nương kia nhìn người thanh niên trước mặt, đánh giá một phen, bất mãn nói: “Người không thấy ngoài cửa đề bảng món ngon có gà tiềm thuốc bắc sao? Khách nhân tới đây rất nhiều người gọi món này.”

Nữ khách nhân đang trò chuyện quay đầu lại, có chút tò mò nhìn Tiết Dương, cười nói: “Vị này chắc là người phương xa mới tới?”

Tiết Dương chẳng muốn cùng mấy bà tám này nói chuyện tào lao, xoay người chuẩn bị đi, lại nghe được phía sau lão bản nương với nữ khách tiếp tục ba hoa: “Nói đến món gà tiềm thuốc bắc độc môn chỉ của hiệu ta mới có, cô nương biết không năm đó tướng công ta vốn là đầu bếp chẳng giỏi giang gì, cố gắng tìm trù sư học hỏi tinh hoa, tốn biết bao nhiêu công sức và thời gian cuối cùng cũng tạo ra được hương vị đặc trưng cho món gà tiềm này. Thế là tướng công đến cầu hôn ta, ông ấy cho ta ăn món do chính tay mình nấu thành công, quả thật đã nếm qua thì dư vị vẫn còn trên đầu lưỡi, ngon cực kỳ. Vì món ăn ấy ta đã đồng ý kết hôn, mở ra tửu lâu này, vang danh đến ngày nay.”

Tiết Dương vừa nghe đến đây hứng trí bừng bưng, xoay người lại, nhìn lão nương cổ nỏ nụ cười hòa nhã nói: “Đại tỷ tỷ xinh đẹp, nghe sự tích ấy ta thật sự khâm phục vì phu của tỷ nha, nghe thấy thế ta thật sự muốn tầm sư học đạo ông ấy, tỷ tỷ giới thiệu ta với chồng tỷ nhé.”

Lão bản nương khoe miệng giật giật, thanh âm không giảm, giọng điệu khinh thường: “Đây là bí mật gia truyền của nhà ta, sao có thể để cho người ngoài như ngươi biết. Người nếu muốn ăn thường xuyên đến là được, tỷ tỷ ta có thể cho ngươi một ít món ngon.”

Tiết Dương thấy chủ đích không đạt được, muốn dùng biện pháp mạnh, Hàng Tai trong tay áo đã muốn xuất ra uy hiếp. Nhưng nhìn cảnh thanh lâu đông đúc, đối phó vậy sẽ kinh động toàn bộ chợ, nếu vậy xem ra hôm nay chẳng mua gì về được rồi! – hần nhắm tính.

Tiết Dương cố kiềm lại cảm xúc muốn mắng chửi người, hần lần đầu tiên nhẹ giọng, sắc mặt khó xử nói: “Tỷ tỷ à, thật sự không giấu gì tỷ, ta hỏi vậy không phải vì ta tham ăn đâu, ta chỉ muốn nấu để bồi tội với nương tử ở nhà thôi. Nhà ta có một nương tử xinh đẹp, tính tình ôn nhu hiền lành nhưng mà khi giận thì lại giận rất dai. Ta mấy ngày trước gây chuyện khiến nàng buồn lòng, không chịu nói chuyện với ta, tỷ tỷ xem ta thật đáng thương.” Hần thở dài thườn thượt, nói tiếp: “Ta biết nàng đặc biệt thích ăn gà tiềm thuốc bắc, vì thế ta nghĩ nếu tự tay nấu cho nàng ăn, nàng sẽ hiểu được tấm chân tình của ta, sẽ tha thứ cho ta.”

Lão bản nương là loại người khẩu xà tâm phật, nghe thấy thế liền động lòng trắc ẩn cho người con trai trước mặt, rất muốn ra tay giúp đỡ một phen. Thế nhưng nghĩ đến đây là bí mật nấu nướng danh bất hư truyền của riêng tửu lâu, nếu nói ra ngoài sẽ lộ mất, thâm tâm thật khó xử không biết làm sao mới phải.

Tiết Dương từ đầu đến cuối bày ra bộ dáng vô hại, thêm nữa vì hần anh tuấn, nhìn lúc này càng đáng thương hơn: “Hạnh phúc cả đời của ta chỉ còn có thể trông cậy vào tỷ tỷ thôi, tỷ tỷ tốt bụng hãy giúp đỡ với.”

Lão bản nương suy nghĩ tới lui cuối cùng dứt khoát nói: “Hảo, xem như ta làm phúc, thế này, bí mật chủ yếu của món gà nằm trong phần canh. Phần này ta sẽ đích thân làm, đây xem như vẫn chưa lộ ra bí kíp. Người hãy ra ngoài chợ gia cầm phía tây bắt một con gà đem đến đây, ta sẽ chỉ người cách tẩm gia vị và trông chừng thời gian hầm. Có lẽ sẽ không ngon như hương vị ở tiệm ta nhưng ít nhất cũng xấp xỉ bằng đấy.”

Tiết Dương nghe xong cao hứng muốn chết đến độ muốn bay lên trời, vội vàng đi về phía khu chợ phía tây bắt gà đem về.

11. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 10

Nghe theo lời bản nương, Tiết Dương vào chợ bắt gà. Hần nhìn xung quanh, vất vả lắm mới nhìn thấy một con gà mái béo tốt, đuôi to thật to a. Nếu đem về hầm canh ăn cũng đủ bồi bổ thể lực rồi, Tiết Dương nghĩ nghĩ khoái chí gật gù. Hần một tay đưa tiền, một tay chop lấy cánh gà. Vốn là kẻ thiếu kinh nghiệm, trói gà không chặt, gà thấy hần như gặp ôn dịch, đập cánh loạn xạ vùng ra khỏi tay hần. Tiết Dương thấy gà vỗ cánh chạy như điên, bản thân bị xua đuổi, vẫn trơ ra một lúc không kịp phản ứng. Người bán thấy thế đành tốt bụng nhắc nhở: “Tiểu tử, người còn không mau bắt lại, nó chạy mất bây giờ.”

Lúc này họ Tiết mới hoàn hồn, vội vàng vàng đuổi theo, để mắt con gà này xem như món canh cho Hiếu Tinh Trần cũng tiêu luôn. Gà kia nhìn vậy chứ cũng thật thông minh, biết lợi dụng đám đông lẫn vào làm Tiết Dương tức giận rằng giận lợi. Hừ, ta không tin không bắt được mi.

Chợ đông người còn trốn được, thế nhưng chạy ra ngoại ô Nghĩa Thành thì nhà cửa thưa thớt hẳn nên chú gà xấu số quả thật không còn chỗ nấp.

Từ xưa đến nay Tiết Dương muốn ăn uống gì đều có thể vào tửu lâu nào đấy ăn chực xong đập phá. Đây là lần đầu tiên hắn bị hành chạy kiểu đó, chuyện này mà đồn ra ngoài thì bao nhiêu danh tiếng hắn gây dựng sẽ đổ sông đổ biển a.

Con gà thấy Tiết Dương bám sát phía sau, lập tức chạy nhanh vào chuồng heo gần đó.

Tiết Dương cười khẩy, vào đấy người chết chắc rồi. Hắn không chút bận tâm, leo ngay vào trong chuồng. Thế nhưng xui cho hắn, hiện tại heo nái vừa đẻ xong, lúc này thấy Tiết Dương thật không vừa mắt, kêu éc đĩnh tai muốn hắn cút ra ngoài.

Tiết Dương nào có thể ra mà chưa bắt được gà. Hắn cuối cùng cũng dồn gà mái đến chân tường, cúi lưng chuẩn bị bắt. Nào ngờ chỉ vừa giơ tay ra, heo nái phía sau đã đến cắn vào mông hắn – một kiểu tấn công không báo trước. Tiết Dương đau đến trợn mắt, che mông lại nhảy từng từng lên, kêu một tiếng thảm thiết.

Đau chết hắn mà, hắn nhất định sẽ đem lũ heo này quay lên, lúc thịt ăn từng con một mới hả mối giận này.

Vất vả nửa ngày vừa ôm mông đau vừa lết ra khỏi chuồng heo, còn chưa kịp lấy lại hơi thở, hắn đã thấy con gà mái ban nãy chạy ra, liếc mắt nhìn hắn kiểu khinh bỉ, vui sướng khi người gặp họa. Tiết Dương thở hổn hển, hắn không thể ngờ chỉ trong một ngày mà mình bị chọc điên đến hai lần, từ tên gốc nào đấy thì thôi đi, lần này là vì một con gà. Thật sự quá sức chịu đựng của hắn.

Cuối cùng trước khi trời tối, hắn cũng gian nan vác bao vải bố chứa gà mái và tô canh gà tiềm về nghĩa trang. Tiết Dương chân đi cà thọt, mông đau ê ẩm, hắn cảm hận nguyên rửa thời đại gì mà bọn trư rằng còn sắc hơn cầu!!!

Khi Tiết Dương về Nghĩa Thành cũng đã quá hoàng hôn. Hắn đạp cửa bước vào đã thấy Hiếu Tinh Trần ngồi cạnh bàn gỗ. Hiếu Tinh Trần quay về phía tiếng động, chợt bịt mũi lại, nhẹ nhàng hỏi: “Là heo sao?”

Tiết Dương buông bao tải cùng bát cạnh đặt xuống bàn, nhún vai đáp: “Là ta.”. Hắn bước ra từ chuồng heo nên quần áo lúc này khỏi nói cũng biết bốc mùi rồi, thế nhưng nhìn thấy phản ứng nhăn mặt bịt mũi của người kia liền nổi điên, sẵn giọng: “Người mới là trư, cả nhà người đều là trư!”

Hiếu Tinh Trần biết hắn đang giận, im lặng không nói gì. Tiết Dương mở bao tải thấy gà mái nhìn hắn bằng ánh mắt ủy khuất, tâm tình tốt cuộc cũng tốt lên hẳn, vui sướng nói: “Cơm chiều ta sẽ nấu món gà tiềm thuốc bắc cho ngươi ăn, đảm bảo rất bổ dưỡng giúp ngươi hồi phục sức khỏe nhanh chóng.”

“Ta không ăn”. Hiếu Tinh Trần thản nhiên nói.

Tiết Dương cười hì hì lộ ra chiếc răng khểnh, biết trước y sẽ nói thế, hắn ngọt ngào đáp lại: “Người không ăn, ta dứt ngươi ăn nhé!”

“Thành Mỹ....”

“Câm miệng!” Mỗi lần nghe thấy cái tên này Tiết Dương cảm thấy thật chướng tai, dù đây là tự của Kim Quang Dao đặt cho hắn khi còn ở Lan Lăng Kim Thị nhưng hắn cực kỳ không thích tên này, bất quá trong những năm sống cạnh Hiếu Tinh Trần hắn vẫn dùng nó để che giấu thân phận.

Hiếu Tinh Trần lắc lắc đầu: “Người buông tha ta đi, cứ như vậy thì được lợi gì?”

“Hiện giờ lão gia ta đang cao hứng, báo trước ngươi đừng phá tâm trạng của gia gia đấy!” Tiết Dương cực kỳ hài lòng với khuôn mặt đen như đất nồi của y, cầm bao tải quay người cà lơ phát phơ vào trong.

Hiếu Tinh Trần ngồi chỗ cũ, trong đầu hiện ra những hồi ức ngày xưa. Việc mua đồ ăn hay đi chợ mỗi ngày sẽ thay phiên nhau nhưng nấu nướng bếp núc hoàn toàn do y đảm nhận. Tiết Dương thấy việc nấu ăn có vẻ dễ, hơn nữa những món y làm đều rất vừa miệng hắn nên đôi khi hắn xung phong vào bếp phụ giúp.

Lần đầu tiên Tiết Dương giúp, hủy nguyên một bàn ăn.

Lần thứ hai hắn giúp, hủy nguyên một nồi thức ăn.

Hiếu Tinh Trần sợ nếu để hắn giúp nữa cuối cùng hậu quả nguyên căn bếp cháy luôn, đành phải mời hắn ra ngoài xơi nước. Khi rảnh rồi trò chuyện Hiếu Tinh Trần hỏi hắn vì sao ngày ấy hắn lại làm cho món canh mặn chất đến vậy. Tiết Dương cười hì hì nói: “Món ấy ta thấy A Thiển rất thích ăn nhưng nhóc ấy có vẻ không thích ăn nhạt lắm nên ta bỏ một muỗng muối vào ấy mà.” – Tiết Dương thành thật trả lời.

Hiếu Tinh Trần: “.....” Cho A Thiển ăn, vậy còn ta thì sao? Y âm thầm tự hỏi.

Hiếu Tinh Trần kết thúc hồi ức, đột nhiên từ phòng bếp một mùi tanh tưởi bay ra. Tiết Dương cấp tốc chạy ra ngoài, nôn lên nôn xuống nhưng miệng vẫn không ngừng mắng: “Sớm biết vậy ta nhổ lông con gà ấy rồi, cắt tiết làm chi, máu hôi chết được.”

Sau hơn một canh giờ, cuối cùng cũng xong món gà tiềm. Dưới uy hiếp của Tiết Dương, Hiếu Tinh Trần không thể không ăn. Y múc từng muỗng canh, tuy không mở miệng khen chê một lời nhưng Tiết Dương vẫn có cảm giác mỹ mãn. Ít nhất y cũng không nôn ra khi thấy canh hắn vất vả nấu vì y, chỉ cần vậy thôi cũng đủ.

Sau khi ăn xong, Tiết Dương xách Hàng Tai còn dính vài cọng lông gà ra ngồi ngoài bậc thềm. Chỉ chốc lát sau, Hiếu Tinh Trần cũng bước đến, tuy nhiên y không ngồi xuống cạnh mà chỉ đứng khoanh tay lưng tựa vào cửa, sắc mặt điềm tĩnh.

Tiết Dương từ trong lòng lấy ra một thanh trúc có hình dạng như một cây sáo. Thanh trúc nhìn qua được mài thật tinh xảo, mặt trên còn khắc hoa văn. Hắn giữ thật chặt trong tay, hồi lâu sau mới đưa cho Hiếu Tinh Trần, nói khẽ: “Ngày hôm nay đi chợ ta thấy đẹp nên mua cho người. Ta biết tiên nhân các người không đàn giỏi thì cũng thổi sáo hay. Hoàng hôn thật yên lặng quá, thổi một khúc nghe đi.”

Hiếu Tinh Trần cũng không cự tuyệt, đưa tay nhận lấy, vuốt ve thanh trúc một lần, sau đó đặt trên môi thổi một khúc. Trong bầu không khí tĩnh mịch, âm thanh kia nghe thật uyển chuyển, thể nhưng xen kẽ trong đấy nhuốm một màu bi thương khó nói thành lời.

Mặt trời cuối cùng cũng xuống núi, những tia nắng cuối cùng hắt lên hai thân ảnh một đứng một ngồi cô đơn trong nghĩa trang vắng lặng.

Ngẫu nhiên lúc này có thể nghe thấy vài tiếng chim sẻ đang mổ thóc trước sân, chốc lát lại đập cánh bay lên mái nhà, ríu rít được vài tiếng liền không thấy bóng dáng. Không hiểu sao bầu trời hoàng hôn hôm nay nhuộm một sắc đỏ như máu, một màu thật tang thương kéo dài đến tận chân trời, như báo hiệu cơn giông sắp đến.

Vài ngày sau đó, Tiết Dương liền ra tiệm thuốc đông y mua vài thang bồi bổ cho Hiếu Tinh Trần. Canh gà tiềm hắn làm ra cũng ngày càng thơm ngon hấp dẫn hơn.

Mỗi lần Hiếu Tinh Trần ăn, Tiết Dương đều ở bên uy hiếp, rốt cuộc y cũng ăn hết những món hắn làm. Hiếu Tinh Trần biết Tống Lam luôn ở ngoài canh giữ, muốn gọi vào cùng ăn cơm, chọc đến Tiết Dương ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Hiếu đạo trưởng, để ta nói người biết vài điều thú vị về hung thi nhé. Hung thi vốn dĩ là người đã chết, nội tạng bên trong cũng không còn hoạt động nữa, người kêu hắn ăn gì? Ăn xong làm sao thải ra ngoài đây? Người muốn mổ bụng hắn lấy ra sao?”

Nếu Hiếu Tinh Trần vẫn kiên trì, Tiết Dương sẽ phát cáu: “Người còn nói nữa ta sẽ thay thịt gà người ăn thành thịt của hắn, làm cho người nguyên một nồi thịt hung thi Tống Lam ăn cho đã.”

Hiếu Tinh Trần nghe vậy trầm mặc, lẳng lặng cắn đùi gà, không nói gì thêm nữa.

Một tuần sau đó, thời tiết lúc này thật đẹp, tâm trạng Tiết Dương cũng thật tốt. Hắn nhìn đám chim sẻ nhảy nhót, hót rộn ràng trên bậu cửa sổ cũng không thêm buồn, môi hắn hiện tại xuất hiện nụ cười nhàn nhạt.

Sáng sớm Tiết Dương đã phái Tống Lam đi mua đồ ăn. Ăn mãi thịt gà cũng chán, hôm nay hắn muốn thử thay đổi khẩu vị, muốn nêm qua rau xào với nấm hương, món tủ ngày trước của Hiếu Tinh Trần. Hắn biết

Tổng Lam bị cầm nên để lại tờ giấy ghi những thứ cần mua trong rổ như rau, dưa cùng gia vị, đến quầy hàng chỉ cần đưa cho người ta là được.

Sau khi Tổng Lam đi, Tiết Dương liền chặt vài cành cây đem về nghĩa trang. Trên đường về hấn nhặt vài hòn đá có kích thước lớn. Khi đã có đủ dụng cụ, hấn liền ngồi trước sân dùng Hàng Tai mài lên những khối đá cho thanh kiếm thêm phần sắc bén.

Hiếu Tinh Trần ngồi trong nhà dùng khăn lau thật sạch thanh trúc kia. Y tựa hồ rất thích thanh trúc này, mỗi ngày đều vuốt ve nó ít nhất một lần. Đột nhiên nghe được tiếng động trong sân, trong lòng dấy lên cảm giác bất an. Hôm qua Tiết Dương nói muốn đem Tổng Lam làm món thịt hầm chẳng lẽ...Y bước ra ngoài, cất tiếng dò hỏi: “Người đang mài kiếm sao?”

“Đúng vậy, mấy ngày qua chặt gà kiếm có vẻ bị lụt luôn rồi.”

Hấn mài Hàng Tai xong liền đứng lên, cầm lấy vài cành cây gần đấy tuốt đều từ vỏ đến lá, cố gắng làm thật gọn từng chút một: “Ta hiện tại muốn làm thẻ rút thăm như ngày xưa. Về sau mỗi buổi sáng chúng ta lại rút thăm đi chợ, ai rút phải cành ngắn hơn phải đi mua đồ ăn.”

Hiếu Tinh Trần đột nhiên nói: “Ý người là gì? Người vẫn muốn cùng ta sống ở nơi này?”

“Đúng”

“Tiết Dương, người vì cái gì muốn cứu ta?”

Tiết Dương cẩn thận tước cành cây, không đáp lại vấn đề này.

Hiếu Tinh Trần chưa xót nói: “Nếu người muốn trả thù, kiếp trước người đã làm đủ rồi, thật sự đủ rồi không phải sao? Mất ta đã mù lòa, vô số người dân lương thiện bị ta hại chết, chính tay ta giết chết bằng hữu của mình, ta thật sự không thể chịu nổi cũng đã tự sát, người vì cái gì đem ta cứu trở về? Người đã hỏi ta là ai, vì cái gì lại trả mắt cho Tổng đạo trưởng, vậy người là ai, tại sao lại cứu ta, rốt cuộc người muốn thế nào mới hài lòng đây?”

Tiết Dương mặt không chút thay đổi nói: “Đúng vậy, ta muốn trả thù người! Người chẳng phải là một kẻ thanh cao thuần khiết sao? Kiếp trước ta khiến hai tay người dính đầy máu tươi của người vô tội, hủy hoại thanh danh người. Ta muốn khiến cho người từ một kẻ luôn đi hành hiệp trượng nghĩa phải trở thành tên giống như ta, giết người, làm việc xấu, bị người đời gọi bằng cái danh xưng Ác ma! Ta muốn thế đấy, nhưng đây là kiếp trước. Thật sự chưa đủ đâu, ta đã từng làm bẩn đôi tay người, danh dự của người, nhưng còn thân thể, còn tâm can người vẫn chưa bị vấy bẩn không phải sao? Chưa thực hiện xong mục đích ta sẽ không đi đâu cả.”

Hiếu Tinh Trần ngạc nhiên: “Ý người là gì?”

Tiết Dương nhếch môi cười rộ lên, hấn đứng dậy đi đến cạnh Hiếu Tinh Trần, nâng tay nhẹ nhàng đụng vào hai gò má trắng nõn của y. Hiếu Tinh Trần cả kinh nhưng không tránh né.

“Tinh Trần đạo trưởng, trước khi chết người đã từng hướng ta nói một câu ”Người thật sự làm người ta ghê tởm“, ta hy vọng người hãy rút lại câu nói này.”

“Không có khả năng...”

Câu trả lời hấn đã biết rõ nên cũng không tức giận. Tiết Dương cúi xuống nhặt lên từ mặt đất một cành cây nhỏ đem bỏ vào lòng bàn tay Hiếu Tinh Trần, nhẹ giọng nói: “Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ khiến người thu hồi lời nói ấy, chỉ cần thời gian thôi.”

Hấn xoay người muốn thu thập gọn gàng lại đồng đồ la liệt trên đất thì chợt nghe xa xa có tiếng chó sủa. Những ngôi nhà quanh đây đều không nuôi chó, Tiết Dương lập tức cảnh giác, đem Hàng Tai nắm chặt trong tay.

12. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 11

Lúc này một thanh trường kiếm từ bên ngoài lao vào cắm thẳng vào tường. Thật may cho Tiết Dương lúc này đứng cách khá xa hướng kiếm bay đến, hấn lập tức lui về phía sau, rút Hàng Tai đâm về phía kiếm nọ. Thanh kiếm như được dẫn dắt, hai kiếm chạm vào nhau phát ra tiếng vang thật lớn. Hàng Tai nhanh chóng chiếm thế thượng phong.

Ngoài cửa im lặng một mảng, vừa rồi còn nghe tiếng chim sẻ mổ thóc ngoài sân nhưng giờ không gian đã hoàn toàn tĩnh mịch.

Tiết Dương cười khẩy: “Yah, hóa ra là Nghiễm Ninh Chi sao? Như thế nào mà ngươi không dám xuất đầu lộ diện đấu với ta một trận lại còn đánh lén?”

Không có tiếng trả lời, không gian tiếp tục rơi vào trầm mặc, song phương đều không động thủ, như thăm dò lẫn nhau hành động tiếp theo của kẻ thù, bầu không khí có chút khó thở.

Đột nhiên xoát một tiếng, một thoáng sau hàng loạt những thanh kiếm lao vào phòng với tốc độ chóng mặt, có vẻ như bên ngoài thật sự có thể thấy rõ được tình hình bên trong. Tiết Dương không yếu thế giờ Hàng Tai chống trả, tuy nhiên hết kiếm này rơi xuống thì đến thanh khác tấn công đến. Bản thân hấn có thể né tránh dễ dàng nhưng nhìn sang người bên cạnh vẫn đứng im như tượng này giờ, hấn không khỏi thở dài.

Tiết Dương nói khẽ với Hiểu Tinh Trần đang đứng gần đấy: “Ngươi mau vào phòng bếp trốn đi, mặc dù kiếm nhắm vào ta nhưng nếu bọn chúng không cẩn thận sẽ đả thương ngươi.”

Hiểu Tinh Trần thần nhiên nói: “Ta trước giờ chưa từng phải trốn tránh điều gì.”

Tiết Dương đề thấp giọng, mắng: “Đạo trưởng thôi, đến giờ còn bày đặt.”

Ngoài cửa vang lên tiếng đàn, thanh âm dễ nghe, tiếng đàn róc rách như tiếng suối chảy từ ngoài truyền vào, vây quanh hai người.

Tiết Dương thầm nghĩ không ổn rồi, vội vàng chắn phía trước Hiểu Tinh Trần. Hấn thật sự không nghĩ lần này tên tiểu tử Nhiếp Hoài Tang kia có thể thỉnh được nhiều đạo sĩ tụ tập thành một chỗ để giết hấn như thế. Tiếng đàn kia tuyệt đối là tuyệt cầm giết người, bắt đầu từ khúc Thanh Nhã chỉ âm khiến cho người nghe mê mẩn, thần trí bất định. Đến cuối cùng khi đã hoàn toàn khống chế được linh hồn người ấy, âm thanh kia sẽ chẳng khác gì lưỡi dao cắt đứt sinh mệnh khiến chủ thể hồn phi phách tán.

Quả nhiên chẳng bao lâu sau, tiếng đàn thanh âm càng ngày càng gay gắt, trong khoảng thời gian ngắn biến hóa khôn lường, có thể nghe được như tiếng gào thét xẹt qua. Tiết Dương trợn trừng mắt nâng kiếm phòng vệ, Hàng Tai đôi lúc đánh vào không khí phát ra tiếng leng keng của kim loại như chặt đứt một thứ vô hình nào đấy.

Hấn đang cố gắng tập trung tinh thần, không để ý ngoài cửa vang lên tiếng bước chân ngày càng đến gần. Tiết Dương nâng mắt, đột nhiên thả lỏng tay, vung kiếm chém vào không trung, điệu bộ thật vui vẻ như trút được gánh nặng.

Tổng Lam như nghe được sự điều khiển của Tiết Dương phải tiêu diệt kẻ đánh đàn trước cửa. Y không chần chừ vứt bỏ giỏ đựng rau trong tay, rút ngay Phát Tuyết, hướng âm sơn cư sĩ (đạo sĩ đã ẩn cư) đánh tới. Tiếng đàn ngưng bật, âm sơn cư sĩ thu hồi cầm né tránh kiếm vung tới. Thấy tình hình chuyển hướng xấu, đột nhiên nhảy ra vị đạo trưởng này, lợi dụng Tổng Lam sơ hở không chú ý Mộc Ngư Bán Lão đang đứng ở gần gốc cổ thụ lập tức cầm lá bùa viết bằng máu dán lên lưng y. Tổng Lam bị định trụ, hoàn toàn không cử động được. “Tháp—tháp—tháp—” tiếng điệu gõ mõ vang lên, y buông rơi kiếm và thật sự bị khống chế. Dù Tiết Dương có cố triệu hồi Tổng Lam thế nào đi nữa cũng vô tác dụng.

Tiết Dương tức giận mắng một tiếng, cảm thấy thật kỳ quái. Hấn không hiểu nổi tại sao bùa kia lại có thể điều khiển hung thi đã bị đĩnh cầm vào đầu, vốn dĩ phải nghe lời chủ nhân là hấn mới phải, chẳng lẽ lần này là Ngụy Vô Tiện ra mặt?

Tổng Lam bị dẫn dắt rời đi, tiếng đàn lại tiếp tục xướng lên, lần này càng nhanh chóng, không còn khúc nhạc dạo, trực tiếp trở thành đao quang kiếm ảnh lực sát thương vô cùng lớn.

Tiết Dương bất đắc dĩ, từ trong lòng lấy ra âm hồ phù giờ lên. Hắn huyết một tiếng sáo thật dài, phòng ốc xung quanh như ẩn như hiện trong màn sương. Bảy giờ Quỷ Hồn đã vây xung quanh căn phòng, có thể ngăn trở ngoại giới tập kích.

Đây là Cẩm Xá Chi Thuật bậc cao nhất và cũng là trọng yếu nhất. Nếu nói những thuật Cẩm Xá lúc trước hắn sử dụng chỉ dùng để công kích người khác thì lần này chỉ là thuần túy tự vệ nhưng đòi hỏi linh lực cao, đem chính mình đặt bên trong một kết giới, ngăn chặn toàn bộ sự tác động của người khác đến mình.

Kỳ thật Tiết Dương có thể triệu hồi những cô hồn dã quỷ phụ cận quanh đây, thu thập thành một nhóm nhỏ vì dù sao nơi này cũng là nghĩa trang hoang vắng xác người rất nhiều. Thế nhưng chủ động tập hợp năng lực như thế rất nhanh sẽ hao tổn năng lượng cường đại của âm hồ phù. Âm hồ phù trên thực tế có thể điều khiển hành động của Quỷ Hồn, nguyên nhân đơn giản vì trên bề mặt được bao bọc bởi chú Thượng Cổ Huyền Thiết, bên trong chứa đựng từ lực cường đại. Âm hồ phù được chia làm hai khối, một khối cực dương và một khối cực âm, khi hợp làm một sẽ có khả năng sinh vùng từ trường lớn. Mà vốn dĩ thì thể Quỷ Hồn mang từ lực, chính vì vậy âm hồ phù có thể lợi dụng không chế ra lệnh theo ý muốn.

Tiết Dương lúc ấy vì phòng ngừa kẻ khác âm mưu đoạt lấy âm hồ phù, liền lấy mất một mảnh nhỏ trên khối cực âm sau đó ngưng trang gắn lại bằng chính răng của mình cũng như mảnh thiếu kia được giấu trong miệng hắn. Như vậy cho dù người khác có cướp được chẳng nữa cũng chỉ có thể sử dụng hữu hiệu một vài lần. Âm hồ phù hoàn chỉnh bị phá hỏng, cường độ từ trường sẽ tùy lần sử dụng mà tiêu hao năng lượng, từ lực giảm dần cho đến khi trở thành một khối sắt vụn.

Mà Tiết Dương khi đó chết đi, linh hồn tự động bị âm hồ phù hút vào bên trong. Tô Thiệp lúc đấy cho rằng hồn phách hắn bị Lam Vong Cơ đánh tan, liền không thêm quản, đem thi thể hắn ném tại mộ phần Kim Thị. Sau này Kim Quang Dao chết đi, vì hồn phách hắn được bảo toàn hoàn hảo liền trùng sinh trở lại nhân gian.

Thế nhưng khi hắn thu hồi âm hồ phù từ trong một ngôi mộ ở Lan Lăng Kim Thị nơi Kim Quang Dao giấu nó, sau một lúc sửa chữa ghép lại, hắn phát hiện ra kỳ thực âm hồ phù cũng chẳng còn bao nhiêu hiệu lực, từ trường thật sự rất yếu. Hắn lấy mảnh ghép còn lại trong miệng gắn vào vị trí răng của hắn trên khối phù triện, tuy rằng đã khôi phục nhưng chung quy vì đã bị phá hỏng qua, cực âm đã không còn phát huy được sức mạnh như trước nên tóm lại vẫn chỉ có thể sử dụng hữu hạn số lần. Hắn lúc trước vì cứu Hiếu Tinh Trần nên đã tiêu tốn khá nhiều năng lực của nó, nghĩ rằng từ nay khi đã có người kia mọi chuyện sẽ dần dần đi theo quỹ đạo hắn muốn, chỉ cần thời gian. Hóa ra mọi chuyện không đơn giản như hắn nghĩ, nếu bây giờ tiếp tục dùng đến một lúc nào đó thứ này sẽ chẳng khác gì phế phẩm.

Hiện tại Tiết Dương tận lực giảm bớt việc sử dụng âm hồ phù, hoặc là dùng nó kéo dài thời gian, để Quỷ Hồn bao quanh bên ngoài phòng thủ.

Không biết qua bao lâu, Tiết Dương cảm nhận được kết giới bị công kích mạnh, xem ra đám người kia không có ý bỏ qua cho hắn rồi.

Bị nhốt trong kết giới nếu không bị thương mà chết, thì qua vài ngày chắc chắn chết vì đói. Tiết Dương không tránh khỏi ảo não một trận, vừa rồi đáng lẽ hắn nên điều khiển Tổng Lam đem đồ ăn vào nhà trước xong rồi ra ngoài đánh nhau, có lẽ sẽ kiên trì được vài ngày. Bản thân hắn thì không sao, nhưng Hiếu Tinh Trần vừa mới ốm dậy, nguyên khí đang dần khôi phục, lúc này không thể để y bị thương tổn thêm.

Tiết Dương lại huyết sáo một hồi nữa. Chỉ chốc lát sau từ lòng đất truyền ra tiếng tẩu thi đào xới, hắn muốn mượn sức đào một đường hầm thông ra ngoài vì hiện tại tẩu vi thượng sách.

Tiết Dương xoay người nói với Hiếu Tinh Trần: “Đạo trưởng, theo ta đi đi.”

Hiếu Tinh Trần đột nhiên rút kiếm đâm vào lồng ngực Tiết Dương. Nhát đâm không sâu nhưng lại xuyên vào da thịt, áo hắn chẳng mấy chốc nhuộm một màu đỏ. Tuy nhiên Tiết Dương lại chẳng hề né tránh.

“Tiết Dương, ngươi vì cái gì cứ muốn dây dưa với ta như thế? Trước kia cũng vậy, bây giờ chẳng khác gì, ngươi thôi đi có được không, lần này ngươi không giết ta, lần sau thấy ngươi ta sẽ liều chết với ngươi.”

Tiết Dương nhìn chăm chăm vào y, khóe mắt dường như có chút lệ tràn ra, giọng nói ôn nhu không hề hung hăng tà ác như ngày thường: “Ngươi hỏi ta vì cái gì cứ bám lấy ngươi mãi, kỳ thật ta cũng không biết, có thể vì

ta căn bản là kẻ muốn làm gì thì làm, việc ta muốn không ai có thể quản được ngoại trừ người. Hoặc có thể ngày đó khi ta sa cơ thất thế, mọi người đều đối với ta như thù địch, chỉ có người lúc ấy đối tốt với ta. Ta chỉ muốn nói là thật ra ta rất hâm mộ Ngụy Vô Tiện, nhớ trận huyết tẩy Bất Dạ Thiên ngày đó, khắp thiên hạ chỉ hận không thể chém chết hắn, tất cả mọi người đều xem hắn như kẻ thù không đội trời chung, chỉ có Lam Vong Cơ. Chỉ một mình Lam Vong Cơ luôn ở phía sau ủng hộ, bảo vệ hắn, chỉ một mình y thôi hiểu hắn thôi.”

Hiếu Tinh Trần lắc đầu nói: “Người biết ta đem người ra trước toàn thể tiên môn thế gia, yêu cầu nghiêm trị, là bởi vì người xuống tay thật ngoan độc, tội ác tày trời. Khi người hấp hối ta cứu người chẳng qua vì lúc ấy ta không biết là người là Tiết Dương mà thôi.”

“Nếu người nhìn thấy được, nếu biết là ta, chẳng lẽ người không cứu, bỏ mặc ta chết hay sao?”

Hiếu Tinh Trần nhất thời không nói nên lời, chẳng thể đáp lại

“Ta cảm giác người sẽ.....Người cũng sẽ giáo hóa ta, khiến ta hối cải, quay đầu là bờ.” Tiết Dương nhắm hai mắt lại, thanh âm có chút nghèn nghẹn “Ta đã từng rất nhiều lần hi vọng nhóc A Thiên kia mù lừa thật sự, càng mong tên Tổng Lam kia chưa từng xuất hiện, có như vậy vĩnh viễn người sẽ không biết được....”

Máu vẫn không ngừng tuôn ra, thấm ra ngoài một mảng lớn áo, Hiếu Tinh Trần đem Sương Hoa rút ra khiến Tiết Dương có chút đứng không vững.

Quý Hồn bao vây xung quanh căn phòng cuối cùng bắt đầu trở nên mờ ảo, dần dần xuất hiện khe hở. Âm hổ phù sử dụng một thời gian khá dài nay đã giảm đi năng lượng quá nhiều, chính vì thế đối với Quý Hồn sự điều khiển cũng không còn tác dụng như ban đầu.

Từ khe hở kết giới đột nhiên bắn vào một lưỡi kiếm. Lưỡi kiếm phóng rất nhanh khiến Tiết Dương không kịp trốn tránh, một kiếm xuyên thủng bả vai hắn. Tiết Dương nghiêng rầm rầm lợi rút ra, máu tươi cũng theo đấy đổ xuống. Mất hấn đổ lên, cơn đau đớn khiến môi hắn cắn chặt cổ kiếm nén tiếng đau đớn thoát ra.

Lúc này Tiết Dương không phải suy nghĩ gì nữa, tiến lại thật gần khe hở kết giới, huyết sáo thật dài. Nghiễm Ninh Chi là người phóng lưỡi kiếm vào, lại đứng gần kết giới nhất. Hắn đột nhiên há to miệng, lại không phát ra bất cứ âm thanh gì vì phía sau hắn lúc này có một cánh tay của hung thủ chẳng khác gì thanh đao lớn cắm sâu xuyên thủng lồng ngực hắn. Hắn không kịp la cũng chẳng thể hành động gì, bên trong Tiết Dương lại huyết sáo lần hai, hung thủ kia liền rút tay về biến mất vào lòng đất không một dấu tích. Cơ thể Nghiễm Ninh Chi đổ rạp về phía trước, hồn lìa khỏi xác, đôi mắt mở to lộ rõ sự kinh hoàng.

Bên ngoài lúc này thật sự hỗn loạn. Mộc Ngư Bán Lão cùng một số những âm sơn cư sĩ với Nhiếp Hoài Tang vây quanh thi thể của Nghiễm Ninh Chi không ngừng kêu to tên hắn, bây giờ không biết nên làm thế nào mới đúng.

Tiết Dương ở bên trong cười lạnh một trận, tràn đầy khinh thường nói: “Hắn chết là phải, Nhiếp tông chủ à, ta nói người còn đứng ngây ngốc ra đấy làm gì? Muốn ta đem người xuống mồ chung với hắn luôn sao?”

Lần này đội bao vây tiêu diệt Tiết Dương người cầm đầu là Nghiễm Ninh Chi. Hắn xảy ra chuyện, toàn bộ chẳng khác gì như rắn mất đầu. Huống hồ hiện tại nếu làm căng với hắn bọn họ nhất định sẽ thất bại. Nhiếp Hoài Tang suy nghĩ một hồi lập tức yêu cầu mọi người rút lui khỏi Nghĩa Thành.

Bên ngoài trở lại yên tĩnh, Tiết Dương ngồi xuống giường gần đấy. Máu chảy khá nhiều, hắn cảm thấy đầu óc choáng váng.

Hiếu Tinh Trần lạnh lùng nói: “Người lại giết người?”

“Lão tử không giết hắn chẳng lẽ chờ hắn đến giết sao?” Hắn vừa nói vừa đứng lên cầm chặt tay Hiếu Tinh Trần, ngữ khí bức bách tuyệt không cho phản kháng, “Theo ta đi!”

“Người nằm mơ!”

Y vẫn đứng đó, không lui dù chỉ một bước. Tiết Dương chẳng còn cách nào khác với con người cứng đầu này, vươn tay một chưởng đánh hôn mê, đem người công lên vai, cất bước hướng về phía ngoại ô Nghĩa Thành.

13. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 12

Phía ngoại ô Nghĩa Thành đồi núi rất nhiều, cây cối um tùm, chẳng phải cảnh đẹp non xanh nước biếc gì cho lắm nhưng thật sự nhìn từ xa như một mê cung lớn, bước chân vào liền không có lối ra. Cỏ dại mọc rậm rạp dưới chân, bước lên ấy cảm giác được hơi ẩm của sương bốc lên.

Tiết Dương công Hiếu Tinh Trần đi dọc theo sơn đạo hướng về phía trước. Màn đêm buông xuống, trời đêm nay trăng tỏ không có sao như mọi ngày. Trăng sáng chiếu trên mặt đất như xua đi bao cái u ám của những ngày qua, mọi vật như được thanh tẩy một lần.

Tiết Dương trên đường đi lúc này gặp phải khá nhiều những tẩu thi, hần nhẹ nhàng huýt sáo, tất cả đều ngoan ngoãn nhường đường. Hần đi mãi về phía trước, cảm nhận không gian không một tiếng người, gió thổi các cành cây xào xạc, hiện tại sơn điệu cũng đã về tổ, bầu không khí chết chóc yên lặng như tờ.

Cứ như thể vạn vật đều đã dừng mọi hoạt động, hiện tại chỉ nghe tiếng giày hần đạp trên cỏ, sương đọng trên dây thắm ướt óng quăn hần. Hiếu Tinh Trần mơ hồ tỉnh lại, y cảm nhận được thân thể đang xóc nảy, hai gò má tựa vào bờ vai ai đó, có thể nghe được tiếng thở nặng nề phát ra theo mỗi bước chân.

Tay Hiếu Tinh Trần cũng không an tĩnh, chạm đến trước ngực Tiết Dương, y có thể cảm nhận được vật áo hần đây máu. Bản thân thật sự có chút không đành lòng nhưng vẫn lạnh lùng nói: “Người bỏ ta xuống đi, người chạy trốn một mình chẳng phải dễ dàng hơn sao?”

Thân thể thụ thương, linh lực bị hao tổn, đáng lẽ có thể ngự Hàng Tai bay đi nhưng như thế chẳng bao lâu sức lực sẽ cạn kiệt, huống hồ bây giờ là ban đêm càng khó xác định phương hướng.

“Ta sẽ không làm vậy, người cứ ngoan ngoãn nằm trên lưng ta đi. Người bây giờ muốn chạy trốn ta cũng sẽ đem người bắt trở về.” Tiết Dương đột nhiên không rời mắt được khỏi cánh tay áo trắng của Hiếu Tinh Trần bị máu hần nhuộm đỏ một mảng, thấp giọng hỏi: “Ngày ấy người cứu ta, cả người ta đây máu, người công ta trở về, quần áo cũng dính máu bê bết sao?”

“Không có...” Hiếu Tinh Trần không nhớ rõ, kỳ thật y cũng không để ý những tiểu tiết như vậy, càng không hiểu vì sao hần lại hỏi thế.

Tiết Dương đi qua một ngọn núi, lúc này không gian đã thoáng đãng hơn. Hiếu Tinh Trần vẫn muốn xuống khỏi lưng hần, y không tính chạy trốn chỉ là hiện tại người kia đang thương thế nghiêm trọng, đeo thêm y trên lưng chỉ càng vướng bận hơn.

Tiết Dương kêu lên: “Người đừng cử động, người làm nữa ta sẽ càng khó đi hơn.”

“Tưởng muốn đi là đi dễ dàng vậy sao?” Phía sau truyền đến thanh âm lạnh như băng, Tiết Dương không trả lời ngay đầu lên. Chỉ thấy cách đó không xa trên đỉnh núi ánh lửa lóe lên, đoàn người đều cầm kiếm chuẩn bị xuất thủ, đầu lĩnh không ai khác là Nhiếp Hoài Tang.

Mấy thanh kiếm hiện giờ đều hướng về phía Tiết Dương, bọn họ ai nấy tay cầm đuốc tay cầm kiếm, ánh lửa sáng cả một vùng, có thể nhìn thấy rõ nhất cử nhất động của nhau.

Tiết Dương phát hiện Nhiếp Hoài Tang một thân bạch y, giống như vận đồ tang lễ liền trêu tức nói: “Không phải chỉ là một tên đạo sĩ đến ở nhờ phủ người hay sao? Không ngờ lại được Nhiếp tông chủ thương tiếc đến vậy, xem hần như người trong nhà mặc cả tang phục cơ đấy! Sao lúc trước ta không biết người là người quảng đại như vậy nhỉ?”

Nhiếp Hoài Tang lạnh lùng cười: “Tiết Dương, người giết Ninh tiên bối, ta muốn bây giờ nợ máu phải trả bằng máu.”

Tiết Dương lập tức buông Hiếu Tinh Trần xuống, để y tựa vào tảng đá lớn gần đấy, xuất ra Hàng Tai, cười gằn từng tiếng: “Đúng, nợ máu phải trả bằng máu nhưng còn không biết máu ai cơ, máu ta hay máu của người.”

Nhiếp Hoài Tang tức giận đến thân thể phát run, bộ dáng yếu đuối thường ngày hoàn toàn biến mất. Hắn lui ra phía sau một bước, lập tức ra lệnh: “Các người nghe đây, không cần phải hạ thủ lưu tình, tên đại ma đầu này phải chết.”

Mộc Ngư Bán Lão, các âm sơn cư sĩ cùng với những đạo trưởng tu vi cao khác sau khi nghe xong liền đồng loạt vây quanh Tiết Dương cùng Hiểu Tinh Trần. Một vị âm sơn cư sĩ dùng đao bổ xuống, Tiết Dương đỡ lấy nhưng cảm thấy chặt vật vô cùng vì vết thương ngày một nứt ra nhưng sự phản kháng của hắn cũng khiến vị cư sĩ kia phải lùi về mấy bước.

Nhiếp Hoài Tang đứng ở ngoài vòng vây nói lớn: “Hiểu Tinh Trần đạo trưởng, người mau mau qua đây, đứng cùng chiến tuyến với bọn ta. Ta biết người hận Tiết Dương đến tận xương tủy, tối nay chúng ta sẽ cùng giết tên ác ma này.”

Tiết Dương quay đầu nhìn Hiểu Tinh Trần, trong ánh mắt hắn lúc này không chứa thù hận hay tàn nhẫn như với kẻ khác, chỉ có bình tĩnh từng chút nhìn động tĩnh của y.

Hiểu Tinh Trần không trả lời, im lặng đứng lên nhưng không hướng về phía tiếng nói Nhiếp Hoài Tang mà tiến vào giữa vòng vây nơi Tiết Dương đang đứng. Đột nhiên một cánh tay kéo y lại, y sờ vào vật người ấy đang cầm, hóa ra là một thanh kiếm, trên chuôi kiếm khắc hai chữ Phát Tuyệt

Hiểu Tinh Trần cả kinh: “Tử Sâm”

Tống Lam vỗ nhẹ tay Hiểu Tinh Trần xem như câu trả lời. Sau khi bị dán bùa lên lưng, thoát khỏi sự điều khiển của Tiết Dương, y đã hoàn toàn khôi phục lại thần trí vốn có.

“Tử Sâm, người nhận ra ta, người vẫn còn ý thức sao?” Hiểu Tinh Trần kích động không thôi.

Tống Lam lại sờ sờ tay người kia.

Tiết Dương lúc này đang trong vòng vây kẻ địch, nhìn thấy một cảnh này, tức giận cực điểm dữ tợn nói: “Trước kia ta không khiến cho thi thể người mục ruỗng, hư thối thật sự là sai lầm lớn nhất.”

Tống Lam nghe vậy nhảy vào trận chiến, cùng Tiết Dương song đấu. Y vốn tinh thông kiếm thuật, chỉ chốc lát đã áp đảo Tiết Dương, chiêu nào chiêu nấy trí mạng như muốn lấy mạng hắn.

Tiết Dương không chút nào yếu thế, mặc dù hiện tại đang ở thế hạ phong nhưng hắn vẫn huyết sáo năm bảy lần, tụ tập đám cô hồn dã quỷ xung quanh với mục đích cuốn lấy tay chân Tống Lam, làm cho y vướng bận lộ ra sơ hở.

Tiết Dương chuyển đổi cục diện hiện tại, tà ác cười hướng Tống Lam đâm tới. Y cố hết sức chống đỡ, liên tiếp lui về phía sau. Tiết Dương âm ngoan nói: “Hôm nay ta nhất định phải cho người chết thấu triệt, đạo trưởng kia.”

Hiểu Tinh Trần nghe Tiết Dương nói thế biết tình hình không ổn muốn nhảy vào hỗ trợ bằng hữu. Nhưng y chưa kịp xuất thủ thì một trận gió lớn bất ngờ thổi tới, cuốn bay tất cả Quỷ Hồn, nghe văng vẳng lại tiếng gào rống thảm thiết nhưng chỉ chốc lát sau tất cả đều tan biến vào hư không chẳng còn lại một chút dấu tích nào.

Tiết Dương kinh ngạc nói: “Không có khả năng, điều này không thể nào xảy ra được.” Chỉ là một cơn gió lớn sao có thể đánh tan Quỷ Hồn cơ chứ, chúng là linh hồn không phải thực thể, Tiết Dương lòng chấn động tự hỏi.

Mọi người ai nấy cũng kinh ngạc chẳng khác gì Tiết Dương. Vốn dĩ hiện tại nếu Quỷ Hồn nhúng tay vào bọn họ thật khó để có thể áp sát tiêu diệt kẻ thù. Thế nhưng trận gió vừa rồi như dọn dẹp chướng ngại cuối cùng cho họ. Bọn họ quay người lại nhìn kẻ vừa mới tới đứng đằng xa, hóa ra là Ứng Vinh, đồ đệ của Báo Sơn Táng Nhân. Chính hắn đã dùng Phát Trần, bảo kiếm của nàng để càn quét lũ Quỷ Hồn giải vây cho bọn họ.

Cơ hội trời cho thế này, mọi người đồng loạt vung kiếm chém về phía Tiết Dương. Trong tình cảnh một đấu với cả chục người thế này rõ ràng là bất lợi, Tiết Dương đã hoàn toàn chống đỡ không nổi.

Ứng Vinh không tham gia vào vòng chiến, hần chỉ quan tâm tình trạng hiện tại của Hiếu Tinh Trần: “Sư huynh ngươi đã vô sự rồi, Tiết Dương có làm gì ngươi không?”

Hiếu Tinh Trần lắc đầu, nghi hoặc hỏi: “Sư đệ sao lại đến đây, sư tôn thì sao....?”

“Ta thật sự không yên lòng vì huynh được, đã quỳ xuống trước cư thất sư tôn xin Người cho ta đuổi theo hai người. Sư tôn do dự hồi lâu, biết Tiết Dương am hiểu quỷ thuật nên đã giao Phất Trần cho ta.”

Hiếu Tinh Trần gật gật đầu: “Nhiếp Hoàn sư huynh, khi nào nghi thức an táng hần diễn ra, ta sẽ trở về....”

Ứng Vinh có chút kinh ngạc: “Nhiếp sư huynh chỉ bị thương ở đầu gối, trị liệu một thời gian sẽ khỏi, vì cái gì phải an táng như huynh nói?”

Hiếu Tinh Trần nghe vậy thất thần, nhìn về phía Tiết Dương. Tiết Dương bị mọi người vây đánh xung quanh nhưng tai vẫn dửng thẳng nghe cuộc đối thoại của hai người kia. Nghe đến đây, hần nhin không được mắt Hiếu Tinh Trần: “Ngươi là tên ngốc, chẳng lẽ ta nói cái gì ngươi cũng tin sao?”

Vừa dứt lời một đạo sĩ đã chém một nhát lên người hần. Tiết Dương đau đớn phút chốc ngã quỵ trên mặt đất. Hần thụ thương quá nhiều, hiện giờ máu đã chảy gần hết, thật sự chống đỡ không nổi. Nhiếp Hoài Tang quát: “Đừng động thủ, để đó cho ta.”

Hần vừa quát vừa hung hăng giật lấy kiếm của một vị đạo sĩ đứng gần đấy, giờ cao chém thẳng xuống đầu Tiết Dương. Thanh kiếm đâm xuống đột nhiên bị chặn bởi một bội kiếm khác, Nhiếp Hoài Tang cả kinh nhìn về người ngăn cản, là Hiếu Tinh Trần.

Nhiếp Hoài Tang trên mặt biến đổi từ ngạc nhiên chuyển sang tức giận. Không thể ngờ được Hiếu Tinh Trần lại ngăn hần lại. Y không phải hận Tiết Dương lắm ư? Hần đột nhiên chuyển hướng, lưỡi kiếm không nhắm Tiết Dương mà đâm thẳng vào bụng Hiếu Tinh Trần. Hiếu Tinh Trần không nghĩ tới Nhiếp Hoài Tang sẽ làm vậy với mình, bản thân vốn không phòng vệ, ngã về phía sau, máu chảy ồ ạt.

Ứng Vinh hoảng hốt khi tình hình lại chuyển biến thế này, hần chạy lại đỡ Hiếu Tinh Trần chăm chú xem xét thương thế trên người y.

Tiết Dương nhìn Hiếu Tinh Trần gục xuống, hần nhớ lại ngày ấy ở Nghĩa Thành trước đây người kia cũng thế này và vĩnh viễn không đáp lại hần nữa. Nỗi đau thương khi biết không thể gặp lại người kia chẳng lẽ hần phải nếm trải lần nữa? Tiết Dương thấy sắc mặt y trắng bệch, vết thương ở bụng máu chảy thấm ướt bạch y thật chói mắt, hần gào lên: “Y sẽ nguy hiểm đến tính mạng, cứu người trước đi!”

Nhiếp Hoài Tang hồi phục ý thức, cắn răng nói: “Tên súc sinh đừng viện cớ, ngươi muốn bọn ta lơ là để người chạy trốn sao, si tâm vọng tưởng!”

Tiết Dương khó khăn đứng lên, tay phải chậm rãi lấy trong lòng ra âm hổ phù, hợp hai làm một, giờ cao lên.

14. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 13

Âm hổ phù hợp lại làm một, nhất thời mọi vật rung chuyển. Dưới chân mỗi người có thể cảm thấy mặt đất như tách làm đôi, âm thanh gào rú vang vọng khắp nơi. Từ những khe hở các cỗ cương thi tràn ra, như một đoàn quân từ địa ngục sống dậy. Thi thể trong vòng hơn trăm dặm đổ lại đều được Tiết Dương gọi đến bao vây toàn bộ thể cục hiện tại. Mọi người ai nấy sợ hãi, không chỉ cương thi mà còn những linh hồn cũng được triệu hồi vây quanh âm hổ phù tạo thành những cơn lốc nhỏ. Nhất thời Tiết Dương như được tiếp thêm sức mạnh, có thể chuyển bại thành thắng.

Số lượng thi thể được gọi đến trong chốc lát đã khống chế toàn bộ đoàn người hung hăng vừa nãy, vây họ lại phía bên trong. Tiếng gõ mõ, thổi sáo, quát roi, tất cả như không thể làm được gì. Hết trận cương thi này đổ xuống thì trận khác sẽ ủa lên, chỉ thấy ngày một đông hơn, giờ đoàn người chẳng khác chi Tiết Dương

vừa nãy, ngày càng đuối sức. Nhưng đối với họ lại càng khổ sở hơn vì nếu để cương thi cắn một ngụm hoặc bị chúng gây thương tích thì cơ thể sẽ trúng thi độc, hư thối mà chết.

Các cỗ thi thể găm rỗng giận dữ xen lẫn với những tiếng kêu đau đớn phát ra khiến tình hình ngày thêm hỗn loạn. Không gian xung quanh ngoài tiếng chém giết thật sự rất tĩnh mịch. Tình hình thật sự bất lợi cho phía tiên môn thế gia, sức người có hạn nhưng dường như đám thi thể này càng chém giết lại càng tới nhiều hơn ban đầu.

Tiết Dương thừa dịp không ai chú ý, nhanh chóng đến cạnh Hiểu Tinh Trần, công y lên vai, cố gắng chút sức lực ngự kiếm bay đi.

Ứng Vinh nhìn thấy Hiểu Tinh Trần bị đưa đi, lòng nóng như lửa đốt muốn đuổi theo nhưng không thể thoát khỏi vòng vây của ba bốn cương thi, chỉ có thể cố gắng mở lối thoát chạy về xin cứu viện, Ứng Vinh nghĩ thông suốt liền dùng Phất Trần cố gắng chém nhanh những thi thể trước mặt, ngự kiếm hồi sơn.

Một đêm trôi qua, ngoại trừ Nhiếp Hoài Tang và Tống Lam, tất cả còn lại đều bị thảm sát. Tống Lam vô sự vì vốn dĩ y đã chết, tình trạng hiện tại cũng chẳng khác hung thi là bao, nhưng trên người vẫn bị xé rách vài khối cơ. Nhiếp Hoài Tang linh lực tu luyện không bao nhiêu đáng lẽ đã chết không toàn thây nhưng nhờ những đạo sĩ bảo hộ xung quanh đồng thời hắc tông khuyển Tiên Tử chạy tới Cô Tô sửa đình tại nhứt ốc ngoài cửa khiến mọi người chú ý. Lam Hi Thần thấy linh khuyển này lập tức biết chắc chắn có chuyện không hay xảy ra bèn theo nó đi đến. Nhìn thấy xung quanh hỗn loạn, khắp nơi xác người chồng chất, y cũng không có cách nào đến gần, chỉ có thể dùng Liệt Băng khai đạo, mở một con đường đưa Nhiếp Hoài Tang thoát hiểm rời đi, y hoàn toàn lực bất tòng tâm trước sức mạnh cường đại của âm hổ phù.

Sau đấy khi đã an tĩnh ở Cô Tô, Nhiếp Hoài Tang lần đầu tức giận đập đổ bàn trà, thề nhất định phải tiêu diệt Tiết Dương.

Khoảng một ngày sau, tin tức Tiết Dương cùng âm hổ phù trở lại nhân gian đã khiến cho nhiều người mất ăn mất ngủ. Khắp nơi đều tung tin đồn đãi, từ đường lớn đến hẻm nhỏ đều nghe thấy những câu chuyện được thêu dệt đến đáng sợ. Tam đại tông chủ Nhiếp, Lam, Giang hiện tại cùng đứng về một chiến tuyến, nhất quyết bắt sống Tiết Dương diệt trừ hậu họa, bắt hán phải đền tội trả lại sự bình yên cho mọi người.

Lúc này tại một nơi nào đó dưới chân núi, trong một ngôi nhà tranh rách nát, vách tường lầy cỏ tranh dựng thành, không chắc chắn, tựa hồ như chỉ cần một trận gió lớn thổi qua liền đổ sụp.

Trời vừa mới sáng, từng tia nắng xuyên theo khe hở trên lớp cỏ làm vách vào phòng, không khí bên ngoài thật trong lành, đây đó còn nghe tiếng chim hót. Từng tia nắng chiếu rọi đến chiếc giường đặt cuối phòng. Nếu nhìn kỹ cũng không hẳn là giường, chỉ là vài thanh gỗ được đóng lại không được hoàn chỉnh, phía trên phủ lớp bụi khá dày. Không gian chật hẹp nên chỉ có thể cho một người nằm lên.

Hiểu Tinh Trần yên tĩnh nằm như đang ngủ say, khuôn mặt tuấn tú thanh sạch lại thuần khiết đã được Tiết Dương kỹ lưỡng dùng khăn lau qua một lần. Sau khi thụ thương, do quá yếu sức nên y đã ngất đi không biết trời đất gì, hiện tại y dần dần mở mắt, ánh nắng chói lòa làm y không thể thích ứng, vội vàng dùng hai tay che lại.

Không lâu sau y dần dần quen được với ánh sáng, liền mở to mắt đánh giá xung quanh mấy lần. Y bây giờ có thể thấy y phục, bàn tay mình, thấy được chiếc giường cũ kỹ cùng tất cả mọi thứ xung quanh và y thấy được một người nữa đang ngồi trong phòng, đầu hướng về phía y vì nghe thấy tiếng động. Trên mặt người ấy quần lớp vải bằng mà y đã dùng lúc trước, là Tiết Dương.

Hiểu Tinh Trần có chút giật mình, y sờ sờ mí mắt mình, bên trong không còn hai hốc trống rỗng như xưa, có thể cảm nhận mắt bên trong đang chuyển động nhìn trái phải. Hiểu Tinh Trần lại nghĩ được trên người mình mùi thảo dược vốn ở trong cơ thể của Bảo Sơn Táng Nhân. Thảo dược này vốn rất quý hiếm, y biết được vì ngày xưa thường được sư tôn gọi vào phòng chỉ bảo.

“Người đã đem ta đến chỗ của sư tôn sao?”

Tiết Dương bình tĩnh như không, thản nhiên đáp lại: “Phải, ta cùng bà ấy làm chút giao dịch thôi.”

Hiểu Tinh Trần vừa sợ vừa giận: “Người tại sao lại đem mắt mình cho ta?”

“Ta không phải đơn giản chỉ đem đôi mắt cho người, còn có điều kiện đấy.”

“Cái gì?” Hiểu Tinh Trần sáng giọng

“Mang ta trở lại Nghĩa Thành”

“Rồi sau đó?”

Môi Tiết Dương hiện tại trắng bệch không chút huyết sắc nhưng khi nghe Hiểu Tinh Trần nói thế, hần nhoén miệng cười thật tươi như đã chờ đợi câu hỏi từ lâu: “Sau đó chúng ta sẽ sống an ổn ở đây, mỗi buổi sáng hai ta sẽ rút thăm xem ai xui xẻo phải đi chợ mua đồ ăn. Khi đem về, người nhận nhiệm vụ mỗi ngày phải nấu cơm cho ta ăn, nếu người thấy mệt mỏi có thể nghỉ trong chốc lát, ta sẽ giúp người dọn bàn. Tiếp đến mỗi buổi tối người sẽ cho ta một viên kẹo đường, thỉnh thoảng có thể nấu nguyên nồi thang viên, ta với người đã từng ước định sẽ cùng nhau làm mặc dù đến giờ vẫn chưa thực hiện được. Chí nguyện của người là đi săn tẩu thi hành hiệp trượng nghĩa, ta sẽ kêu gọi toàn bộ bọn chúng đến, người muốn giết bao nhiêu tùy thích.”

Hiểu Tinh Trần có chút giận dữ: “Tiết Dương, lúc này không phải là thời điểm để người đùa giỡn đâu!”

“Ta không nói đùa, ta hoàn toàn nghiêm túc.” Hần giọng khàn khàn cố gắng nói lớn, âm thanh như bị xé rách “Ta chưa bao giờ đùa giỡn, tất cả những điều đã ước hẹn, những cử chỉ những động tác của người ngày xưa đến giờ ta đều ghi tạc trong lòng, bao nhiêu năm qua ta chưa từng quên, chẳng lẽ người vẫn chưa hiểu sao.”

Tiết Dương tựa hồ như đã khóc, vãi trắng thấm ướt một mảng máu chảy ra. Hần thật sự không thể kiềm chế cảm xúc được nữa, hần đã chờ đợi bao nhiêu năm, làm không biết bao nhiêu chuyện nhưng tất cả lại như một trò đùa nghiệt ngã, thật sự cay đắng biết bao. Máu từ hai hốc đổ xuống thành hàng dài trên má nhưng hần không lau đi, thanh âm nghẹn nghẹn nói tiếp:

“Nếu ta không gặp người, thực sự giấc mộng của ta là trở thành Ngụy Vô Tiện thứ hai xưng danh xưng bá khắp thiên hạ, muốn đem tất cả chà đạp dưới chân mình. Thế nhưng số phận trêu đùa ta gặp lại người ở Nghĩa Thành, buồn cười thay người cứu ta, cứu chính kẻ thù của mình. Ta lừa gạt người, khiến tay người vấy bẩn máu tươi của kẻ vô tội, ta vẫn luôn nghĩ có thể tiếp tục như vậy, có thể tiếp tục đứng bên cạnh người, cả một đời!”

“Người có phải nghĩ rằng ta chẳng khác gì một con chó đúng không, có ai muốn nuôi một con chó như ta chứ. Người đuổi ta đi, hận ta, mắng ta, ta còn mặt dày mày dạn bám theo người mãi!”

Hiểu Tinh Trần trầm mặc, nếu lúc trước ánh mắt y nhìn một Tiết Dương chỉ có khinh ghét và coi thường thì nay tất cả đã hóa thành ôn nhu như nước, dường như có chút phiếm lệ xung quanh.

Tiết Dương khóc thút thít. Hần căn bản không nghĩ đến mình sẽ yếu đuối trước mặt người kia như vậy. Nhưng những gì đã trải qua với những gì sắp tới khiến hần thật sự cảm thấy trống rỗng, chẳng lẽ sự cô độc này sẽ theo hần mãi sao, hần vốn dĩ không thể chịu nổi sự tuyệt vọng của trước kia nữa. Lúc này băng vãi trắng đã nhuộm đỏ hoàn toàn, hần nhỏ giọng như tự nói với bản thân, thanh âm như thể cầu xin: “Tinh Trần, người đem theo ta được không, trở về nghĩa trang cũ đi, hoặc là một nơi nào đó không ai hay biết cũng được, chỉ hai người chúng ta thôi. Người dạy ta đọc sách, dạy ta thổi tiêu, dạy ta hàng yêu trừ ma, dạy ta cách để làm người, ta cam đoan với người, ta sẽ không bao giờ giết người nữa. Ta hứa đấy Tinh Trần à!”

Hiểu Tinh Trần cau mày, y đối với những lời nói này của Tiết Dương có chút do dự. Y trầm mặc một lúc, quay mặt đi cố tránh không nhìn vào khuôn mặt hần lúc này. Ánh dương chiếu rọi khắp phòng, phủ ánh sáng lên y phục của bọn họ. Không biết qua bao lâu bên ngoài tiếng chim chóc hót trên cành hay tiếng gió thổi lá cây xào xạc, không gian trong phòng lắng đọng một mảng.

“Không có việc gì. Thời gian còn nhiều, ta sẽ đợi, đợi bao lâu cũng được, cho đến một ngày người chấp nhận sự hiện diện của ta.”

Hiểu Tinh Trần lẳng lặng tiến đến cạnh bàn, y vô thức nâng tay chạm vào vết máu trên khuôn mặt hần. Đột nhiên tiếng chó sủa truyền đến không xa, càng ngày càng gần.

Tiết Dương hoảng sợ nhìn bốn phía, thân thể có chút run rẩy.

Cửa bị đá văng, vỡ tan thành từng mảnh, tiến vào là các đệ tử của Lam gia, theo sát phía sau là Nhiếp Hoài Tang cùng một lực lượng quân viện trợ đứng phía ngoài thủ hộ phòng hờ Tiết Dương bỏ trốn.

Nhiếp Hoài Tang nhìn thấy Tiết Dương mắt đã băng kín, máu vẫn còn chảy liền cười hả hê: “Tiết Dương, người mà cũng có ngày hôm nay sao, xem ra hôm nay ta đem nhiều người đến vậy cũng uống phí rồi.”

Tiết Dương nhếch môi khinh miệt nói: “Người vẫn dẫn theo người rầm rộ như một đoàn quân đấy à, cũng đúng thôi, một kẻ như người nào dám một mình đối mặt, chỉ sợ một cỗ tẩu thi cũng đủ xử lý được người rồi.”

“Bây giờ còn mạnh miệng thế được!” Nhiếp Hoài Tang đưa mắt ra ám hiệu với đệ tử Lam gia. Tức thì hai trong số đó tiến đến cạnh Tiết Dương, hạ một gối lên bụng khiến hắn quỵ xuống, kiềm chế tay chân đồng thời nâng đầu hắn đối diện với Nhiếp Hoài Tang.

Hiếu Tinh Trần ngăn cản nói: “Nhiếp tông chủ, người làm vậy thật sự quá đáng rồi!”

Nhiếp Hoài Tang bỏ ngoài tai lời nói của Hiếu Tinh Trần, ra lệnh cho một đệ tử vắn tóc Tiết Dương lên cao, hắn muốn trực tiếp xử trảm Tiết Dương tại đây.

Hiếu Tinh Trần rút kiếm tiến lên ngăn cản, đánh ngã hai đệ tử Lam gia, đỡ Tiết Dương đứng dậy, cầm chặt một cánh tay hắn, sắc mặt không tốt nhìn Nhiếp Hoài Tang.

Nhiếp Hoài Tang nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hiếu Tinh Trần đạo trưởng, ta nghe mọi người nói rằng người là người luôn trừng trị cái ác, chính trực cương liệt, hẳn phải hiểu rõ vì sao ta làm vậy. Nay như thế nào muốn đổi trắng thay đen, dung túng tên ác nhân này.”

Hiếu Tinh Trần nói từng chữ rõ ràng: “Vốn bản tính con người có thể thay đổi, vì sao khi hắn muốn quay đầu là bờ lại không thể cho hắn một cơ hội?”

Nhiếp Hoài Tang nghĩ không cần tiếp tục nghe những lời này, liền quay đầu hướng các đệ tử bên ngoài xông vào bắt trời Hiếu Tinh Trần lại. Lúc này từ cửa Lam Hi Thần xuất hiện bước vào, khách khí hành lễ với Hiếu Tinh Trần, ôn hòa nói: “Hiếu Tinh Trần đạo trưởng, nếu người không ngại hãy cùng chúng ta trở về, có chuyện gì ở Thanh Hà rồi nói.”

Hiếu Tinh Trần nghe vậy cũng không phản đối cùng đám người trở về. Đến Thanh Hà, Tiết Dương liền bị đưa lên đài đã được chuẩn bị tốt để tử hình, hai tay bị xích sắt trói chặt. Tu sĩ trong khắp tiền môn thế gia đều tụ tập đến cùng dân chúng đứng xem, muốn tận mắt nhìn thấy cảnh Tiết Dương bị hành hình. Lần này tất cả đều thống nhất sử dụng phương pháp lăng trì đối với hắn. Mỗi người sẽ thay phiên dùng kiếm đã được nung lửa đỏ hồng chém từng nhát trên người hắn, thiên đao vạn quả, thẳng đến khi hắn tắt thở.

Hiếu Tinh Trần đứng ở giữa đại sảnh đường Nhiếp gia phủ, khẩn cầu Nhiếp Hoài Tang tha cho Tiết Dương một mạng, đem hắn nhốt vào lao ngục, suốt đời ăn năn sám hối hành động đã gây ra.

Nhiếp Hoài Tang phì cười, hẳn thật sự không thể nhịn cười khi nghe thấy Hiếu Tinh Trần nói ra ý mình: “Ăn năn sám hối, haha, tên Tiết Dương vô liêm sỉ mà cũng biết ăn năn sám hối sao, ta nghĩ chỉ cần cho hắn vào lao chỉ một thời gian sau Thanh Hà Nhiếp thị này máu chảy thành sông đấy.”

Hiếu Tinh Trần vẫn cố chấp nói: “Hắn đúng là tên vô tại, độc ác nhưng tất cả đều là quá khứ rồi. Hắn khi còn bé là một đứa trẻ tuy bản thân nhưng tâm không bản, vì những hận thù thuở thiếu thời, lại không ai chỉ bảo nên lớn lên trở thành một tên ma đầu ác bá. Ta nghĩ hiện tại nếu hắn đã suy nghĩ lại muốn quay về chính đạo vì sao không thể cho hắn một đường lui chứ?”

Lam Hi Thần nghe vậy liền nhấn giọng nói: “Hiếu Tinh Trần đạo trưởng, ta hiểu ý người. Thật ra ta rất minh bạch tâm trạng người hiện giờ. Nhưng ta mơ hồ có thể thấy được rằng, Tiết Dương chỉ động tâm với một mình người, ngoài ra đối với ngoại nhân hắn vẫn mang lòng thù hận ích kỷ. Hắn giết người trong nháy mắt, lời người nói về quá khứ của hắn ta hoàn toàn đồng ý thế nhưng quá khứ của hắn hai bàn tay đầy máu tươi của những người vô tội, người vốn biết rằng không có quá khứ sẽ không có tương lai. Nếu ở quá khứ ta không đặt dấu chấm hết thì liệu tương lai có an ổn chăng? Thời gian thật sự rất cay nghiệt, có những

thứ có thể lãng quên nhưng có những thứ mãi mãi không bao giờ phai mờ được mà càng ngày càng gia tăng tích lũy nhiều hơn, trong đó có cả đau thương và cừ hận.”

Nhiếp Hoài Tang trầm mặc, như nghĩ đến điều gì, nhất thời không nói được lời nào.

Hiếu Tinh Trần im lặng, lặng lẽ cúi đầu, bên trong ánh mắt ấy một mảnh ảm đạm tựa như không còn nhìn thấy mặt đất dưới chân, giọng y run run: “Ta đã hiểu...Hắn nhất định phải chết.”

Tổng Lam thấy vậy liền đi đến, kéo tay Hiếu Tinh Trần ý bảo muốn cùng đi với y. Bọn họ một đường đi đến đài giữa sân Nhiếp phủ nơi Tiết Dương bị trói chặt, phía dưới vô số người vây quanh.

Chính Ngọ đã đến, Nhiếp Hoài Tang ra lệnh hành hình. Những đao phủ trong phủ lập tức xếp thành hàng, đi lên đài rút kiếm mới được rèn trong lò cực nóng, từng người một chém lên người Tiết Dương không chút lưu tình. Chỉ chốc lát sau máu từ người hắn chảy ra ướt đầm toàn bộ y phục. Muốn giết hắn nhanh chóng không cần phải làm vậy nhưng bởi vì lãng trì phải để cho tử tù cảm nhận được nỗi đau đớn khi từng lớp da thịt bị cắt đi chính vì vậy chỉ có thể chém lên những vết thương cũ nhưng không được đâm xuyên tim hắn.

Tiết Dương từ đầu đến cuối không kêu la một tiếng. Hắn cắn chặt môi đến bật máu, khuôn mặt đã hoàn toàn trắng bệch, dường như máu chảy sắp hết.

Hắn hừ mũi mạnh, cuối cùng cũng không thể không thoát ra tiếng ư ử trong cổ họng. Một loạt những ký ức lúc này hiện lại trong đầu hắn, từng dòng từng dòng hồi ức tái hiện lại như mới ngày hôm qua. Và hình ảnh cuối cùng hắn thấy chính là cảnh hoàng hôn ở Nghĩa Thành vài ngày trước, chỉ có hắn cùng y, Hiếu Tinh Trần thổi khúc sáo đầu tiên cho hắn nghe, thanh âm mãi vang vọng trong đầu hắn lúc này không dứt ra được.

Cuối cùng một đạo sĩ lên đài, lúc này cơ thể Tiết Dương không còn chỗ nào lành lặn, chẳng khác gì một khối huyết nhục mơ hồ, có thể nhìn thấy cả xương bên trong. Đạo sĩ không lập tức xuống tay chém tiếp như những người trước mà trực tiếp banh miệng Tiết Dương, tay cầm trường kiếm chém đứt lưỡi hắn. Máu từ miệng hắn đổ ra, chảy dọc xuống cằm. Nhưng Tiết Dương vẫn chưa tắt thở, thân thể không chống đỡ nổi đổ rầm xuống, chỉ còn lại chút hơi thở mong manh.

Mọi người lẳng lặng chờ đợi Tiết Dương chết hẳn, sau đó vị Hồn Sư được gọi đến sẽ trấn áp hồn phách của hắn vĩnh viễn.

Hiếu Tinh Trần chậm rãi đi lên đài, mọi người trợn mắt nhìn hành động bất ngờ của y. Y quỳ xuống đỡ đầu Tiết Dương dậy, khoảng cách thật gần y có thể cảm nhận được tiếng tim đập thoi thóp cùng chút hơi tàn còn sót lại của hắn. Hiếu Tinh Trần lấy từ trong lòng ra một viên kẹo đường, kẹo mà ngày xưa mỗi ngày nếu không có hắn sẽ làm loạn lên, bỏ vào khoang miệng trần đầy máu tươi của hắn.

Hiếu Tinh Trần giơ tay vuốt nhẹ hai má Tiết Dương, ánh mắt ôn nhu nhìn hắn như nhìn một tiểu hài tử, y ghé vào tai hắn nói khẽ: “Ta biết ngươi muốn nghe câu trả lời của ta phải không, câu trả lời của ta là: Ta sẽ dẫn ngươi đi, trở về nghĩa trang...hoặc có lẽ với ta bốn bề là nhà, nơi nào cũng được.....Chúng ta mỗi sáng sẽ rút thăm, ai trúng quẻ xấu thì đi mua đồ ăn.....Ta sẽ dạy ngươi học chữ, đọc sách hay thổi tiêu.....Hai ta mỗi buổi tối thì đi bắt quái giúp đỡ mọi người.....Ngươi nghe đây Tiết Dương, ngươi không phải chó, với mọi người nhìn ngươi thế nào ta không quan tâm, với ta ngươi là Tiết Dương.....Ta nghĩ vẫn luôn muốn mang theo ngươi bên mình, không bao giờ rời xa.....”

Tiết Dương giương miệng, muốn nói, muốn diễn đạt ý mình nhưng vì bị cắt lưỡi, nói không nên lời, chỉ có thể: “Ồ ô ô ô” kêu. Từ miệng vải băng quấn mắt hắn lúc này một dòng máu đỏ chảy ra, không phải vì khóc thương tâm mà vì hạnh phúc đã đến. Hắn chờ đợi rất lâu cuối cùng cũng có được hồi báo. Tiết Dương nở nụ cười để lộ đôi răng khểnh đáng yêu, nụ cười ấy không phải châm chọc, không phải cười hiểm ác mà chỉ đơn giản vì niềm vui thật sự có được mà thôi. Đầu hắn gác trên vai Hiếu Tinh Trần nhưng trước lúc ấy hắn đã kịp dùng chút sức còn lại nuốt viên kẹo đạo trưởng cho – viên kẹo cuối cùng hắn vẫn giữ lại được riêng cho bản thân mình.

15. Chi Dương Diệu Tinh Trần - Chương 14: Phiên Ngoại

Ngày ấy khi Tiết Dương đã trút hơi thở cuối cùng, vị Hồn Sư liền bước lên đài bắt đầu việc trấn áp hồn phách. Không khí như ngưng đọng, ánh tà dương chiếu lên vết máu loang lổ đọng trên đài, phô ra một tầng huyết sa, mơ hồ nhìn kỹ có thể thấy tạo thành đóa hoa nhỏ.

Trần âm hạp cùng với chú văn được đặt giữa sân, xung quanh dán đầy những phù triện. Hiện tại từ giờ Tý trở đi là thời khắc âm khí dày đặc, là lúc hồn phách hưng thịnh, chính vì thế có thể nắm giữ hướng đi, khống chế chúng.

Vị Hồn Sư bận rộn thu thập hồn phách Tiết Dương đến giờ Dần, tuy nhiên phát hiện có điểm không ổn. Khi ông nhìn vào trần âm hạp liền phát hiện ra linh hồn này không hề hung hăng phản kháng mà nằm lẳng lẳng yên tĩnh. Thực tế hồn phách cùng nhục thể lúc sinh thời hoàn toàn không can hệ, khi còn sống linh hồn như bị khóa lại bên trong chiếc hộp và khi chết đi chính là chìa khóa để giải thoát.

Lúc sống chịu đủ đau khổ dày vò, chết đi hồn phách càng khó khống chế. Chính vì vậy những Quỷ Hồn được tạo ra bởi chúng chính là oán khí không thể siêu thoát. Thế nhưng vị Hồn Sư cảm thụ được linh hồn của tên ác ma này không phải muốn quấy nhiễu, tuyệt không có thù hận, chỉ là như cố thoát khỏi trần âm hạp, ý nguyện không muốn bị đánh tan, vỡ nát ngàn mảnh.

Vị Hồn Sư thật đau đầu, ông đem chuyện này báo lại với Nhiếp Hoài Tang. Nhiếp Hoài Tang cũng không phiền lòng liền phái người thỉnh Ngụy Vô Tiệp đang trọ gần Thanh Hà đến. Ngụy Vô Tiệp nghe kể toàn bộ sự tình, nhìn từ cửa sổ xa xa thấy thi thể Tiết Dương, liền thần nhiên khoát tay, nhất quyết không chịu ra mặt.

Nhiếp Hoài Tang thở dài, phân phó nói: “Mặc kệ hắn, thân thể đã không còn, cứ lưu lại hồn phách, chỉ cần trấn áp là được, chẳng việc gì phải sợ.”

Vị Hồn Sư nghe thấy như được đại xá, lập tức dán phù triện lên nắp trần âm hạp, tay vung phát trần, một trận cuồng phong thổi tới khiến tám phù triện khẽ lay động. Vị Hồn Sư nhanh tay cầm vài cây đinh đóng chặt nắp, ngăn không cho hồn phách Tiết Dương thoát ra. Xong việc đâu vào đấy liền đem trần âm hạp ấy giao lại cho Nhiếp Hoài Tang.

Mọi người bảo nhau rằng trần âm hạp được chôn ở vùng lân cận Tế Dao Đường, rất gần mộ phần của Nhiếp Minh Quyết, được phong ấn rất nghiêm ngặt, không ai dám đến gần. Nhiếp Hoài Tang thở phào nhẹ nhõm, từ nay có thể ăn ngon ngủ yên rồi.

Hiếu Tinh Trần không nhận bất cứ lời mời ở lại nào của các tiên môn thế gia. Sau khi Tiết Dương chết, y ngày thứ hai liền ngự Sương Hoa, tay cầm Phất Trần trở về ngọn núi ẩn cư của Bão Sơn Táng Nhân.

Bão Sơn Táng Nhân thấy y trở lại, sắc mặt có chút không tốt, liền cùng y tản bộ nơi bờ sông gần động.

Ánh dương quang chiếu rọi xuống mặt nước, cỏ xanh mọc ven bờ, bùn đất sau cơn mưa đêm qua đã mềm đi rất nhiều. Hiếu Tinh Trần nhìn khắp xung quanh, hết thấy cảnh vật đều giống như ngày trước, không thay đổi là bao dù đã qua nhiều năm tháng.

“Ngày ấy sau khi người bị thương, Tiết Dương công người tới đây tìm ta. Lúc đầu ta không chịu gặp hắn nhưng ngay sau đấy hắn đã đưa ra một giao dịch nhỏ. Hắn nói rằng sẽ đưa ta âm hổ phù miễn là thương thế của người được chữa khỏi, đồng thời hắn nguyện đem hai mắt cho người.” Bão Sơn Táng Nhân thở dài thuật lại.

Nàng nhìn về phía xa, đôi mắt có chút ảm đạm: “Âm hổ phù này tồn tại đúng thật là nghiệt chủng, cứu người và giết người chẳng khác gì nhau, vì nó mà biết bao nhiêu người tranh giành đến mất mạng. Thứ này cần phải bị tiêu hủy, vĩnh viễn không thể xuất hiện trên thế gian này nữa, có như thế cuộc sống mới được trả lại sự an bình vốn có.”

Hiếu Tinh Trần yên lặng lắng nghe, lông mi khẽ rung động. Bão Sơn Táng Nhân chợt dừng lại, đưa mắt nhìn Hiếu Tinh Trần. Y cũng nâng mắt cùng nàng đối diện, cũng đã thật lâu hai người chưa từng chân chính trò chuyện cùng nhau.

“Tinh Trần, ta thật xin lỗi, ngươi không thể ở lại đây. Mười ba năm trước ta đuổi ngươi xuống núi, vốn dĩ muốn ngươi trải qua cuộc sống hồng trần khổ cực để từ đó rèn luyện nhân tâm, rèn luyện sao cho tâm mình an tĩnh. Hiện tại ta thấy tâm ngươi quả thật an tĩnh, nhưng không phải bình tĩnh ta muốn ngươi hướng đến, mà là vắng lặng, chẳng khác chi một hồ nước không gợn ngọn sóng nào, nói cách khác ngươi như có cơ thể nhưng không có linh hồn vậy. Tinh Trần, nơi này thật sự không thích hợp với ngươi đâu. Ngươi vẫn nên trở lại nhân thế, nơi ấy ồn ào ầm ĩ, có lẽ nội tâm ngươi một ngày nào đó sự sống sẽ trở lại.”

Bão Sơn Táng Nhân nói xong liền nhìn hẩn cười nhẹ, quay người trở lại trong động. Hiểu Tinh Trần vẫn đứng lặng một chỗ dõi theo bóng nàng.

Không bao lâu sau nhân gian đồn đãi rằng có một vị đạo nhân tướng mạo bất phạm, linh lực có thừa, lưng đeo Thương Hoa kiếm một mình hành tẩu. Chí nguyện cả đời y có thể giết yêu trừ quái cứu giúp mọi người, chỗ nào y tới tẩu thi xác sống đều bị diệt sạch, nhân dân vô cùng đội ơn công đức của y.

Có một ngày thời tiết thật đẹp, Hiểu Tinh Trần đang đi trên đường phố, muốn kiếm thứ gì bỏ bụng bỗng nhiên một bàn tay ngăn cản bước y đi. Y nhìn qua, thấy một Âm Dương tiên sinh đang cầm âm kì giờ qua giờ lại trước mặt y.

Vị tiên sinh này râu tóc bạc trắng, trên đầu đội mũ đen, lưng đeo cổ cầm. Ánh mắt hẩn nhìn Hiểu Tinh Trần bắn khoả, sắc mặt ngưng trọng, sau đó lắc đầu bảo: “Vị đạo trưởng này, ngươi gần đây hình như bị ác quỷ quẩn thân, thời vận không tốt, mệnh chắc chắn sẽ gặp phải kiếp nạn lớn. Ta sẽ làm phước giúp ngươi thu hồi Quỷ Hồn này.”

Hiểu Tinh Trần nghe vậy sốt ruột hỏi: “Quỷ Hồn ấy trông ra sao, lão nhân gia ngươi có thể nhìn rõ sao?”

Âm Dương tiên sinh quơ hai tay trong không trung như cố nhìn thật rõ: “Ân....Quỷ Hồn này bộ dáng nhìn không tệ lắm, tóc vẫn khá cao, đôi mắt nhìn rất giáo hoạt a, hiện tại đang nhe răng khểnh như muốn hù dọa ta vậy!”

Hiểu Tinh Trần nhú chặt hai hàng lông mày, có chút đau lòng hỏi: “Lão nhân gia, ngươi giúp ta hỏi hẩn, hẩn thấy được ta không? Hẩn có nói được không? Hẩn....còn đau không?”

Âm Dương tiên sinh nghe vậy liền tháo đàn trên lưng xuống, trực tiếp Vấn linh, trả lời những câu hỏi của Hiểu Tinh Trần: “Hẩn bảo hẩn không thấy được ngươi, nhưng vẫn luôn theo ngươi, hẩn không thể nói được tuy nhiên đã không còn đau đớn gì nữa.”

“Hẩn có muốn chuyển lời gì với ta không?”

Cầm huyền lại vang lên vài tiếng.

“Ân....Hẩn nói ngươi bình thường hãy đi chậm lại, đợi hẩn theo nữa. Ban ngày ánh sáng mặt trời chói chang, hẩn sợ ánh nắng. Buổi tối hẩn lại chẳng thấy gì nên hẩn thật rất sợ hãi....Ây da tiểu quỷ này khó hầu hạ a!” Âm Dương tiên sinh đột nhiên biến sắc, chỉ vào Hiểu Tinh Trần hô: “Không tốt.....tên Quỷ Hồn này muốn dán chặt lên người đạo trưởng nhà ngươi, hút hết dương khí ngươi nha!”

Hiểu Tinh Trần nghe vậy, hai gò má thoáng ửng đỏ, cúi đầu thấp xuống không nói lời nào.

Âm Dương tiên sinh cảm thán: “Đạo trưởng à, ta sẽ cứu ngươi thoát khỏi Quỷ Hồn này. Nhìn thấy hẩn liền biết không phải kẻ gì tốt, hẩn ám ngươi như vậy khẳng định có ý muốn làm hại ngươi.....Ui da.....” Âm Dương tiên sinh bất ngờ che mặt, giống như bị ai tát vào miệng.

Hẩn oán hận nói: “Tiểu quỷ, ngươi dám đánh gia gia, xem gia gia thu thập ngươi thế nào!” Vừa nói hẩn vừa xuất ra kiếm gỗ đào trừ tà, chưa kịp giơ lên liền hét toáng: “Ui da.....” Âm Dương tiên sinh kêu một tiếng, bím tóc hẩn bị giật ra phía sau, đau đến nhe răng trợn mắt.

Hẩn lập tức buông kiếm kéo bím tóc lại, mông lại bị đập một cước. Hẩn hoảng hốt nhìn quanh, liền ôm kiếm với đàn trên mặt đất bỏ chạy thục mạng, vừa chạy vừa kêu lên: “Tiểu quỷ gia gia, tha cho ta đi, tha cho ta đi a.”

Hiểu Tinh Trần thấy hết một màn nhưng chỉ đứng xem náo nhiệt. Y nở nụ cười thật tươi khi nhìn thấy bóng dáng khổ sở chạy đi của vị tiên sinh kia – nụ cười ấy chẳng khác gì làn gió xuân ấm áp.

Từ đây về sau, danh tiếng vị đạo nhân ngày một lan rộng, mọi người đều dành tình cảm kính yêu đối với ý. Nếu không đi trừ diệt yêu quái, ban ngày y sẽ ngồi đọc sách, lớn tiếng đọc to trong căn phòng yên tĩnh tràn đầy nắng ấm. Ban đêm y sẽ đem ghế ra ngoài hiên ngồi thổi một khúc sáo, mặc kệ trời có hay không có trăng. Dần dần mọi người khắp nơi đặt cho Hiếu Tinh Trần danh xưng Vũ Quang Đạo Nhân. Vị đạo nhân ấy cô độc hành tẩu, du tích thiên nhai, bốn bề là nhà. Ngẫu nhiên một ngày nào đấy sẽ thấy y đứng trên đỉnh núi ngẩng mặt trời mọc, hoặc biết đâu ở một bến sông vào buổi tối nghe thấy làn điệu chi trúc. Ánh mắt y dù ở nơi đâu vẫn ôn nhuận như nước, không một gợn sóng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-tiet-hieu-ma-dao-to-su-chi-duong-dieu-tinh-tran>